

பெரியபுராணத்தில் மனிதம்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

இரா.வெங்கடேசன்

பதிவு எண் :1488

நெறியாளர்

முனைவர் சொ.சுரேஷ்

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தரநிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்று மதிப்பீட்டில் „A+... (CGPA.3.64)
தகுதி பெற்றது மற்றும்மத்திய மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் பல்கலைக்கழக
மானியக்குழுவின் முதல்தரப் பல்கலைக்கழகத் தகுதி பெற்றது)

காரைக்குடி - 630 003

தமிழ்நாடு, இந்தியா

செப்டம்பர் - 2020

பெரியபுராணத்தில் மனிதம்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

இரா.வெங்கடேசன்

பதிவு எண் :1488

நெறியாளர்

முனைவர் சொ.சுரேஷ்

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தரநிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்று மதிப்பீட்டில் „A+... (CGPA.3.64)
தகுதி பெற்றது மற்றும்மத்திய மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் பல்கலைக்கழக
மானியக்குழுவின் முதல்தரப் பல்கலைக்கழகத் தகுதி பெற்றது)

காரைக்குடி - 630 003

தமிழ்நாடு, இந்தியா

செப்டம்பர் - 2020

முனைவர் சொ.சுரேஷ்,
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி - 3

நாள் : 30.09.2020

நெறியாளர் சான்றிதழ்

பெரியபுராணத்தில் மனிதம் என்னும் தலைப்பில் இரா.வெங்கடேசன் அவர்கள் பகுதிநேர முனைவர் பட்டத்திற்காகச் செய்த இந்த ஆய்வு, அவர் அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் ஆய்வு செய்த காலத்தில் தன்னியலாகச் செய்யப் பெற்றது என்றும் இந்த ஆய்விற்காக இதற்குமுன் வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கின்றேன்.

முனைவர் சொ.சுரேஷ்

நெறியாளர்

இரா.வெங்கடேசன்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
தமிழ்த்துறை,
காரைக்குடி - 3

நாள் : 30.09.2020

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

பெரியபுராணத்தில் மனிதம் என்னும் தலைப்பில் அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் எழுதப்பெற்ற இவ்வாய்வேடு எனது சொந்த முயற்சியால் உருவானதாகும். இவ்வாய்வேடு இதற்குமுன் வேறெந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில் என உறுதியளிக்கின்றேன்.

இரா.வெங்கடேசன்

ஆய்வாளர் உறுதிக் கையொப்பம்

முனைவர் சொ.சுரேஷ்

உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி - 3

நன்றியுரை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் படிப்பதற்கு வாய்ப்பளித்த கல்விக் கடவுள் வள்ளல் அழகப்பருக்கும், அழகப்பா பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர், பதிவாளர் ஆகியோருக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனது ஆய்விற்கு பேருதவி புரிந்த தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் முனைவர் திரு.சு.இராசாராம் அவர்களுக்கும் என் உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“பெரியபுராணத்தில் மனிதம்” என்னும் தலைப்பில் பகுதிநேர முனைவர் பட்டத்திற்கு ஆய்வினை மேற்கொள்ள அனுமதியளித்ததோடு, எனது ஒவ்வொரு வெற்றிக்கும் ஏணிப்படியாய் இருந்து என்னை உயர்த்தி இவ்வாய்வேட்டினைச் செம்மையாக முடிப்பதற்கு நெறிப்படுத்திய உதவிப்பேராசிரியர் முனைவர் சொ.சுரேஷ் அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

இவ்வாய்வு செம்மையாக அமைய உதவிய தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள், பேராசிரியர் முனைவர் திருமதி மு.சுதா ஆகியோருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நான் அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வு மாணவராகச் சேரவும், ஆய்வினைச் செம்மையாக செய்து முடிக்க என்னை ஆற்றப்படுத்தியும், ஊக்கப்படுத்தியும், பல்கலைக்கழகத்திற்கு வரும்போதெல்லாம் எனக்கு உணவும், பொருளும் கொடுத்து உதவிய எனது நண்பரும் இணையாசிரியருமான திரு மு.நடேசன் அவர்களுக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

என் ஆய்விற்கு தேவையான அனைத்து அலுவலகப் பணிகளை எல்லாம் செம்மையாக செய்து கொடுத்த அழகப்பா பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறை அலுவலர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நான் ஆய்வை நிகழ்த்தும்போது நூல்களைத் தேடித்தந்து ஆய்வு நிகழ்த்த உறுதுணைப் புரிந்த அழகப்பா பல்கலைக்கழக நூலகர்கட்கும், சென்னைப் பல்கலைக்கழக நூலகர்கட்கும், உ.வே.சாமிநாத ஐயர் நூலகர்கட்கும், மறைமலையடிகள் நூலகர்கட்கும், சென்னை கன்னிமரா நூலகர்கட்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கும், என்னை இவ்வுலகிற்கு அறிமுகம் செய்து மறைந்த தகப்பனார் வீ.இராமசாமி அவர்கட்கும் நான் குடியிருந்த கோயிலாக விளங்கும் அன்னையார் திருமதி இரா.சாரதா அம்மாள் அவர்கட்கும் இருகரம் கூப்பி, சிரம் தாழ்த்தி வணங்கி என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆய்வேட்டை பிழை திருத்தி, செப்பனிட்டு, செம்மைப்படுத்தி சிறந்த முறையில் கட்டமைத்து ஆய்வேட்டை உருவாக்கிக் கொடுத்த முனைவர் பா. பிரபு அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

கணிப்பொறி தட்டச்சுச் செய்து நல்ல கட்டமைப்புடன் ஆய்வேட்டை உருவாக்கித் தந்த நிறுவனர் டி.மாரி அவர்கட்கும் மற்றும் ஆய்வுக்குத் துணை நின்ற அத்துணை நன்னெஞ்சங்கட்கும் என் இதயம் கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இரா.வெங்கடேசன்.

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

ஆ.ப	: ஆறாம் பதிப்பு
இ.ப	: இரண்டாம் பதிப்பு
நா.ப	: நான்காம் பதிப்பு
உ.ஆ	: உரையாசிரியர்
எ.ப	: எட்டாம் பதிப்பு
ஏ.ப	: ஏழாம் பதிப்பு
ஐ.ப	: ஐந்தாம் பதிப்பு
க.ஆ	: கட்டுரை ஆசிரியர்
கம்பன்	: கம்பராமாயணம்
கழகம்	: தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
குறள்	: திருக்குறள்
சிலம்பு	: சிலப்பதிகாரம்
செ.ப	: செம்பதிப்பு
சே.பெ. பு	: சேக்கிழார் பெரியபுராணம்
சே. பு	: சேக்கிழார் புராணம்
தகவல்	: தகவலாளர்
தடுத்தாட்கொண்ட	: தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்
தண்டி	: தண்டியலங்காரம்
தி.ப	: திருத்திய பதிப்பு

தொ.ஆ	: தொகுப்பாசிரியர்
தொல்.பொருள்	: தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம்
ப	: பக்கம்
ப.அ	: பத்தாம் பதிப்பு
ப.ஆ	: பதிப்பாசிரியர்
பு.ப	: புதிய பதிப்பு
பெ.பு	: பெரியபுராணம்
பொ.ஆ	: பொறுப்பாசிரியர்
ம.ப	: மறுபதிப்பு
ம.அ	: மறு அச்சு
மு.ஆ	: முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு
மு.ப	: முதற்பதிப்பு
மேலது	: மேலே கூறியது
யாப்பு	: யாப்பருங்கலக்காரிகை

முன்னுரை

உலகில் ஒப்பிலாது புகழ்பெற்று திகழும் தமிழ்மொழியில் 2500 ஆண்டுகளாக எண்ணற்ற இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. அந்த இலக்கியங்களை காலச் சூழலுக்கேற்பவும், பாடுபொருள் அடிப்படையிலும் சங்க இலக்கியம், அற இலக்கியம், பக்தி இலக்கியம், காப்பிய இலக்கியம், சிற்றிலக்கியம், தற்கால இலக்கியம், என்ற நிலையில் பகுத்துள்ளனர். இவ்விலக்கிய வகைமைகளில் ஒன்றான பக்தி இலக்கியம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பரந்துபட்ட பரப்பு உடையதாய் திகழ்கிறது. பக்தி இலக்கியம் பல்லவர் காலத்தில்தான் பெருமளவில் தோன்றியது. வேறு எந்த மொழியிலும் தமிழில் தோன்றிய அளவு பக்தி இலக்கியம் தோன்றவில்லை. இவை தனித்தனி பதிகங்களாகவும், பிரபந்தங்களாகவும் இரு தண்மைகளில் தோன்றின. பக்தி இலக்கியம் என்பது மனிதர்களுக்கும், இறைவனுக்கும் இடையே உள்ள அன்பை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதாக அமைகிறது. இந்த அன்பே மனித நேயமாகும். அவ்வகையில் பக்தி இலக்கியங்களில் ஒன்றான பெரியபுராணத்தில் காணலாகும் மனித நேயத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்து எடுத்துரைப்பதாக இவ்வாய்வு அமைகிறது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

“பெரியபுராணத்தில் மனிதம்” என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாகும்.

ஆய்வின் நோக்கம்

சேக்கிழாரின் பெரியபுராணத்தில் இடம்பெற்றுள்ள இறைமைக் கோட்பாடு மற்றும் சமூக வாழ்வியல் சித்தாந்தங்களில் காணப்பெரும் மனிதநேயப் பண்புகளைக் காண்பதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வுத் தரவுகள்

இவ்வாய்விற்குரியத் தரவுகள்

1. முதன்மைத் தரவுகள்

2. துணைமைத் தரவுகள் என இரு வகையாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

முதன்மைத் தரவுகள்

சேக்கிழார் இயற்றிய பெரியபுராண மூலமும் அ.ப.பாலையன் உரையும் இவ்வாய்வுக்குரிய முதன்மைத் தரவுகள் ஆகும்.

துணைமைத் தரவுகள்

ஆய்வுத் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள திறனாய்வு நூல்கள், கலைக் களஞ்சியங்கள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், கல்வெட்டுச் செய்திகள், ஓலைச்சுவடிகள், தொல்பொருள் ஆய்வுச் சான்றுகள், ஆய்வு இதழ்கள் போன்றன இவ்வாய்வுக்குரிய துணைமைத் தரவுகளாகும்.

ஆய்வு எல்லை

சேக்கிழார் இயற்றிய திருத்தொண்டர் புராணம் என்னும் பெரியபுராணம் மட்டுமே இவ்வாய்வுக்குரிய எல்லையாகும்.

கருதுகோள்

சேக்கிழார் இயற்றிய பெரியபுராணத்தில் இடம்பெற்றுள்ள சிவனடியார்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றிலும், பக்திப் பாடல்களிலும் பெரும்பான்மையாக மனித நேயம் காணப்படுகிறது இதுவே இவ்வாய்வின் கருதுகோல் ஆகும்.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வில் விளக்கவியல், சமூகவியல், வரலாற்றியல், அணுகு முறைகள் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

1. பரமசிவம்.சொ பெரியபுராணம் காட்டும் பண்பாடு -1983
2. ஆறுமுகம்.கோ - பெரியபுராணத்தில் தொண்டுணர்வு -1989
3. இராகவன்.கோ - பெரியபுராணத்தில் உவமைகள் - 1998
4. சம்பந்தன்.டி.கே - பெரியபுராணத்தில் இயற்கை -2006
5. அரங்க இராமலிங்கம் - திருத்தொண்டர் வரலாறு -2008
6. மா.இராசமாணிக்கனார் - பெரியபுராண ஆராய்சி - 2012

இயல் பகுப்பு

“பெரியபுராணத்தில் மனிதம்” என்னும் இவ்வாய்வு முன்னுரை முடிவுரை நீங்களாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

- 1 : சேக்கிழாரும் பெரியபுராணமும்
- 2 : பெரியபுராணத்தில் அன்பு
- 3 : பெரியபுராணத்தில் பக்தி
- 4 : தொண்டால் புகழ்பெற்ற சிவனடியார்கள்
- 5 : பெரியபுராணத்தில் சமுதாயம்

என்பனவாகும்.

இயல் பகுப்பின் விளக்கம்

இயல் ஒன்று

“சேக்கிழாரும் பெரியபுராணமும்” என்பது முதல் இயலாகும். இவ்வியலில் பக்தி இலக்கிய அறிமுகம், சேக்கிழாரின் வரலாறு, பெரியபுராணத்தின் தோற்றம், சேக்கிழார் பெரியபுராணம் இயற்றியச் சூழல், பெரியபுராண அரங்கேற்றம் பெரியபுராணத்தில் இடம்பெற்றுள்ள தொன்மங்கள் போன்ற கருத்துக்களை ஆராய்ந்து விளக்கப்பெற்றுள்ளது.

இயல் இரண்டு

“பெரியபுராணத்தில் அன்பு” என்பது இரண்டாவது இயலாகும். விறன்மிண்டர், இயற்பகையார், இளையான்குடி மாறர், அமர்நீதியார் எறிபத்ததர், ஏனாதிநாதர், குங்கிலியனார், திருக்குறிப்புத் தொண்டர், மூர்க்கர், திருநாவுக்கரசர், அப்பூதியடிகள், கழற்றறிவார், நரசிங்கர், புகழ்ச்சேஷோழ நாயனார் போன்றோர்கள் மக்கள் மற்றும் இறைவனிடத்து காட்டிய அன்பு பெரியபுராணத்தில் சிவனடியார்களின் அகவாழ்க்கைத்

தொடர்பான இல்லற அன்பு, அயலாரிடம் கொண்டுள்ள அன்பு போன்றவற்றை ஆராய்ந்து விளக்குவதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

இயல் மூன்று

“பெரியபுராணத்தில் பக்தி” என்பது மூன்றாம் இயலாகும். இவ்வியலில் திருநாளைப்போவார், சுந்தரர், திருநீலகண்டர், அமர்நீதியார், எறிபந்தர் கண்ணப்பர் மானக்கஞ்சாரர் மூர்த்தியார் அரிவாட்டாயர் தண்டியடிகள், நாவுக்கரசர், காரைக்கால், அம்மையார், நமிநந்தியார், அதிபத்தர், கலியர், கணம்புல்லர், பூசலார், சாக்கியர், சிறுத்தொண்ட நாயநார் போன்றோர் இறைவனிடத்து காட்டிய பக்தி நெறிகள், அடியார்கள் மக்களிடத்து காட்டிய அறநெறிகள், அடியார்களின் அகவாழ்க்கையும் மற்றும் புறவாழ்க்கையும் இறையன்பினால் பின்னப்பட்டுள்ள முறை, அறநெறிகள் அடியார்களின் வாழ்க்கையினை செம்மைப் படுத்திய முறை போன்றவற்றை ஆராய்ந்து விளக்குவதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

இயல் நான்கு

“தொண்டால் புகழ்பெற்ற சிவனடியார்கள்” என்னும் நான்காம் இயலில் மெய்ப்பொருளார், சண்டேசுரர், திருமூலர், சுந்தரர், கண்ணப்பர், ஞானசம்பந்தர், நாவுக்கரசர், மெய்பொருளார், போன்றோர் இறைவன் மக்கள் மற்றும் பிற உயிர்களுக்கு செய்த தொண்டு, அடியார்கள் இல்லறத்திற்கும், துறவநத்தார்க்கும் செய்த தொண்டு, அடியார்கள் மற்றவர்களிடம் கொண்டிருந்த இரக்க உணர்வும், அருட்தொண்டும் போன்ற கருத்துகளை ஆராய்ந்து விளக்குவதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

இயல் ஐந்து

“பெரியபுராணத்தில் சமுதாயம்” என்னும் ஐந்தாம் இயலில் தொழிலாலும், இடத்தாலும் உண்டான இனப்பிரிவு சாதிப் பிரிவாக மாறியமை, அடியார்கள் சாதி இனங்கடந்துச் சமுதாயத்தை வளர்த்த நிலை, அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் வாழ்க்கையில் அமைந்திருந்த

அன்பு, பக்தி, அருட்தொண்டு மற்றும் மனித நேயத்தை அறவழியில் அமைந்துள்ளமையைச் சுட்டுதல் போன்றவற்றை விளக்குவதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

முடிவுரை

பெரியபுராணத்தில் மனிதம் என்னும் தலைப்பில் மேற்கொண்ட இவ்வாய்வில் கண்டறியப்பட்ட முடிவுகள் முடிவுரையில் இடம்பெற்றுள்ளன.

துணைநூற்பட்டியல்

இவ்வாய்விற்கு எடுத்துக்கொண்ட முதன்மைச் சான்றுகள், துணைமைச் சான்றுகள் அனைத்தும் அகரவரிசை முறையில் துணைநூற்பட்டியலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
முன்னுரை		1-6
ஒன்று	சேக்கிழாரும் பெரியபுராணமும்	7-46
இரண்டு	பெரியபுராணத்தில் அன்பு	47-88
மூன்று	பெரியபுராணத்தில் பக்தி	89-135
நான்கு	தொண்டால் புகழ்பெற்ற சிவனடியார்கள்	136-162
ஐந்து	பெரியபுராணத்தில் சமுதாயம்	163-206
	முடிவுரை	207-210
	துணைநூற்பட்டியல்	211-223
	பின்னிணைப்புகள்	

சேக்கிழாரும் பெரியபுராணமும்

தமிழ் மொழியில் கி.பி 5ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே பக்திப் பாடல்கள் தோன்றியிருப்பினும் இடைக்காலத்தில் ஆழ்வார்களாலும், நாயன்மார்களாலும் பக்தி இலக்கியங்கள் அதிகமாக தோற்றம் பெற்று தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்தன. ஒரு நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களைப் போல் தமிழுக்கு சைவமும், வைணவமும் தோன்றி பெருமை சேர்த்தன. வைணவத்தில் ஆழ்வார்களாலும், சைவத்தில் நாயன்மார்களாலும் தமிழ் இலக்கியங்கள் அதிகம் தோற்றம் பெற்று தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் துணைபுரிந்தன. பக்தி இலக்கியங்களில் ஒன்றான பெரியபுராணம் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களைப் பற்றி அமைந்த பக்திப் பாடல்களை திறம்பட தொகுக்கப் பெற்றுள்ளது.

திருத்தொண்டர் புராணத்தில் அருபத்து மூன்று நாயன்மார்கள் வரலாறும் ஒன்பது தொகையடியார்கள் சிறப்பும் அடங்கியுள்ளன. சேக்கிழார் படைத்த இப்பெரியபுராணத்தில் சேக்கிழார் வரலாறு, சேக்கிழாரின் காலம், பெரியபுராணத்தின் மூலங்கள், சேக்கிழார் சிறப்பை விரித்துக் கூறும் தொன்மங்கள், காப்பியக்கூறுகள் போன்றவற்றை ஆய்ந்து எடுத்துரைப்பதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

பக்தி இலக்கியத்தின் தோற்றம்

உலக மொழிகளின் தன்னிகரற்று விளங்கும் தமிழ் மொழியில் அன்று முதல் இன்று வரையும் பல்வேறு வகையான இலக்கிய வகைமைகள் தோன்றி மக்கள் வாழ்வதற்கான பல நற்கருத்துக்களை எடுத்துரைத்துள்ளது. காலம் காலமாக மனிதர்கள் தம் வாழ்வியலை நல்ல முறையில் மேம்பாட்டோடு அமைத்துக் கொள்வதற்கும், இயற்கையின் இயல்பு மீறலில் இருந்து தம்மைக் காப்பதற்கும் பல செயல்களில் ஈடுபட்டனர். அவையே இலக்கியங்களாக உருப்பெற்றன.

பிற மொழிகளில் இருந்து தமிழ் மொழி பக்தி இலக்கியத்தின் மொழியென உலகத்தார் போற்றப்படும் அளவிற்கு பக்தி இலக்கிய வளர்ச்சி எல்லையில்லாத அளவிற்கு தமிழ்மொழி இலக்கியங்களில்

விரவிக் கிடந்தது. அதனைக்கொண்டே தமிழ் மொழியை, பக்தியின் மொழி எனக் கொண்டனர்.

சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்த சான்றோர்களில் முதற் சங்கத்தில் திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுள் சிவன். குன்றம் எறிந்த முருகன் இருந்தார் எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆக, இறையில்லாமல் மக்களின் வாழ்வு இல்லை என்பதையே சமூக வாழ்வியல் நமக்கு உணர்த்தி நிற்கிறது.

‘தூணிலும் இருப்பான் துரும்பிலும் இருப்பான், கோயில் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்’ என்ற பழமொழியின் பாங்கு பாமரனிடம் மிக எளிமையாக பரவிக்கிடக்கிறது. சங்க காலத்தில் இறை பற்றிய கருத்து ஆங்காங்கே பரவிக்கிடக்க, அதன் நீதி இலக்கிய காலத்தில் சைவம், வைணவம், சமணம், பௌத்தம் ஆகிய நான்கு மதக் கருத்துக்கள் இலக்கியத்தில் மட்டுமின்றி மக்களிடத்திலும் நன்கு பரவியிருந்துள்ளது. இதனை அன்றைய கால இலக்கியங்களின் வழியே அறிய முடியும்.

செந்தமிழ் நாட்டில் பல மதங்கள் வேறுன்றினாலும் சைவமும், வைணவமும் செழித்திருந்தன. அதற்குரிய அடிப்படைக் காரணங்களுள் முதன்மையானது மொழியே ஆகும். சமண மதம் பாலி மொழியையும், பௌத்த மதம் பிராகிருத மொழியையும் கொண்டு சமய மறுமலர்ச்சியில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டது. களப்பிரர் காலத்தில் காலூன்றியவை பல்லவர் காலத்தில் வேருன்றியது. ஏழாம் நூற்றாண்டில் சமண செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கியிருந்தது. இந்நகர்வு சமய புரட்சிக்கே வித்திட்டன.

“கி.பி ஏழாம் நூற்றாண்டில் மாபெரும் சமயப்புரட்சி தோன்றியது. பிறமொழி, பிற சமயங்கள் ஒடுக்கப்பட்டன. இப்பெரும் புரட்சிக்கு மூல காரணமாகத் திகழ்ந்தவர்கள் சைவ, வைணவப் பெரியோர்களே. இப்பெரியோர்கள் அரியும், அரனும் எழுந்தருளியுள்ள ஆலயங்கள்தோறும் சென்று சமய உணர்வூட்டும் பக்திப் பாடல்களைப் பாடி சமய

எழுச்சியோடு தமிழுணர்ச்சியும் ஊட்டினர். சைவம் தழைக்க மூலமாய் நின்றவர்கள் சமயக்குறவர்கள்.”¹ என்று அ. ஜெயம் குறிப்படுகின்றார்.

சமயக் குரவர்கள் தமிழகமெங்கும் சென்று தங்கள் சமயக் கருத்துக்களை முன்வைத்தனர். சமயக் கருத்துக்கள் பல்லவர் காலத்தில் எல்லையில்லாத அளவிற்கு மக்களுக்கு பரப்பப்பட்டு சமய எழுச்சி தோன்றி சமய மறுமலர்ச்சிக் காலமாய் தழைத்தோங்கியது.

சைவ சமயத்தைப் பொருத்தமட்டில் பல்வேறு சைவ சமயக் குரவர்கள் தோன்றினாலும் சிலருடைய கருத்துக்களை, பாடல் தொகுப்புகளை முன்னிலைப்படுத்தி அவற்றைப் பன்னிரு திருமுறைகள் எனத் தொகுத்தனர். அப்பன்னிரு திருமுறைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தனித்தன்மை உடையதாகும்.

“சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபட்ட அடியவர்கள் நாயன்மார்கள் எனப்பட்டனர். இந்நாயன்மார்கள் தமது பக்தியின் ஆழமும், புலமைத் திறமும் புலப்படும் வண்ணம் பரமன் மீது பக்திப் பாடல்களைப் பாடிக் குவித்தனர். இவர்களுள் சிலரும் மற்றும் சில சிவனடியார்களும் பாடிய பாடல்கள் சோழ மன்னன் இராசராச சோழனின் விருப்பத்திற்கு இணங்க நம்பியாண்டார் நம்பியின் பெருமுயற்சியால் திருமுறைகளாகத் தொகுக்கப்பெற்றன. முதல் பதினொரு திருமுறைகள் நம்பியாண்டார் நம்பியால் தொகுக்கப்பெற்றன. சேக்கிழார் பெருமானின் பெரியபுராணம் 12ஆம் திருமுறைகளாகப் பிறகு சேர்க்கப்பட்டது. இவ்வாறு சைவ சமயக் குரவர்களான திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் முதல் சேக்கிழார் ஈறாக 27 அடியார்கள் பாடிய பாடல்கள் பன்னிரு திருமுறைகள் எனப் பெயர் பெற்றன”² என்பர் அ.ஜெயம்.

எனவே பன்னிரு திருமுறைகள் பல அடியார்கள் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பை தொகுத்துக் கூறுவதாக அமைந்திருப்பதை அறியமுடிகிறது.

சேக்கிழார்

தமிழ் நாட்டின் வடபகுதியைப் பண்டைய காலத்தில் தொண்டை நாடு என்று அழைப்பர். இந்த நாட்டைப் பல பகுதிகளாகப் பிரித்து இருந்தனர். இப்பகுதிகளைக் கோட்டம் என்று அழைக்கப்பட்டது. அவ்விதம் பரிக்கப்பட்ட 24 கோட்டங்களில் (1.புழல் கோட்டம் 2.ஈக்காட்டுக் கோட்டம். 3.மணவிற கோட்டம் 4.சேங்காட்டுக் கோட்டம் 5.பையூர்க் கோட்டம் 6.ஏயில் கோட்டம் 7.தூமஸ்கோட்டம் 8.ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டம் 9.குளத்தூர்க் கோட்டம் 10.சேம்பூர்க் கோட்டம் 11.ஆம்பூர்க் கோட்டம் 12.வெண்குன்றக் கோட்டம் 13.புல்குன்றக் கோட்டம் 14.இலங்காட்டுக் கோட்டம் 15.கலியூர்க் கோட்டம் 16. சேங்கரைக் கோட்டம் 17.படுவூர்க் கோட்டம் 18.குடிகூர்க் கோட்டம் 19.செந்திருக்கைக் கோட்டம் 20.குன்றவட்டானக் கோட்டம் 21.வேங்கடக் கோட்டம் 22.வேலூர்க் கோட்டம் 23.சேத்தூர்க் கோட்டம் 24. புலியூர்க் கோட்டம் என்பன) புளியூர் கோட்டமும் ஒன்று. இப்புலியூர்க் கோட்டத்தின் உட்பிரிவாகிய குன்றைவள நாட்டின் தலைநகரம் குன்றத்தூர் ஆகும். அவ்வூரில் வேளாளர் குலத்தில் சேக்கிழார் பிறந்தார். இவ்வூர் சென்னையில் போருருக்கு அருகே அமைந்துள்ளது.

சேக்கிழார் என்ற பெயர் எருது வாகனம் கொண்ட சிவபெருமானைக் குறிக்கும். சேக்கிழார் குன்றத்தூரில் தோன்றிச் சிவபெருமான் திருப்பெயரைக் கொண்டு விளங்கினார். சேவை காவலராகிய அடியார் வரலற்றைப் பாடினார். 'சே' என்ற சொல் எருதைக் குறிக்கும் சொல். எருதைக் கொண்டு ஏர்த்தொழில் செய்தோர் வேளாளர். ஏர்த்தொழிலுக்குப் பயன்படுவது எருது. சேக்கிழார் இயற்பெயர் அருண்மொழித்தேவர் என்பதாகும்.

பழையனூரில் வாழ்ந்த நீலி என்பவளை ஒரு வணிகன் மணம் செய்வதாகக் கூறி ஏமாற்றினான். அதனால் அவள் தற்கொலை செய்துகொண்டாள் அவள் அப்பகுதியில் பேயாய் உலவினாள் பேய் பெண்ணாகி வணிகனைத் தன் கணவன் என்றது. வணிகன் பேய் என உணர்ந்து மறுத்தான். நீலி வேளாளர்பால் வழக்குரைத்தாள். வணிகன்

தன்னுயிர்க்கு இறப்பு வருதல் உறுதி என்றான். பழையனார் வேளாளர் உன் உயிர்க்கு இறப்புவரின் நாங்கள் இறப்போம் என்றனர். வணிகனைப் பேய் கொன்றது. பழையனார் வேளாளர் அத்தனை பேரும் உயிர் துறந்தனர். வாக்குத் தவறாதவர் வேளாளர். அத்தகைய வேளாளர் மரபில் தோன்றியவர் சேக்கிழார் என்பதனை,

“மாறுகொடு பழையனார் நீலி செய்த வஞ்சனையால்

வணிகன் உயிர் இழப்பத் தாங்கள்,

கூறியசொல் பிழையாது துணிந்து செந்தீக்

குழியிலெழு பதுபேரும் முழுகிக் கங்கை,

ஆறணிசெஞ் சடைத்திருவா லங்காட் டப்பர்

அண்டமுற நிமிர்ந்தாடும் அடியின் கீழ்மெய்ப்,

பேறுபெறும் வேளாளர் பெருமை எம்மால்

பிறித்தளவிட் டிவளவெனப் பேச லாமோ.”³ (சே-பு பா-15)

இப்பாடல் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

சேக்கிழார் வாக்குத் தவறாத வேளாளர் மரபில் தோன்றியவர். இவரின் நுண்மான் நுழைபுலம் கண்ட சோழ மன்னன் அவரைத் தனது அமைச்சனாக்கிக் கொண்டான். சேக்கிழார் இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்த தொண்டர்கள் வரலாற்றைத் தொகுத்துத் தில்லையில் திருத்தொண்டர் புராணம் என்ற நூலைப் படைத்து அரங்கேற்றம் செய்தார். பெரியபுராணத்தின் தொடக்கத்தில் சிவபெருமான் ‘உலகெலாம்’ என்று அடி எடுத்துக் கொடுக்க திருத்தொண்டர் புராணம் பாடினார். அரங்கேற்றம் நடைபெற்ற ஆண்டு முழுவதும் அரங்கேற்றத்தில் பங்கு கொண்ட அனைவருக்கும் மூன்று வேளையும் விருந்து வைத்து உபசரித்தான் சோழமன்னன்.

சேக்கிழார் காலம்

சேக்கிழார் காலத்தில் வாழ்ந்த சோழ மன்னன் பெயர் அநபாயன் என்பதாகும். இம்மன்னன் சேக்கிழாரை ஆதரித்தமையாள் பத்து பாடல்களில் அவர் பெயரை பதிவு செய்துள்ளார்.

இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழனுடைய மகன் இரண்டாம் இராசராச சோழன் ஆவான். இவனது ஆட்சி காலத்தில் திருமழப்பாடி சிவன்கோயிலில் கல்வெட்டு ஒன்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டில்,

“ஐயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து.....

குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் மாதேவடிகள்

ராமதேவனான உத்தம சோழப் பல்லவராயன்.”⁴

என்ற தொடர் இடம்பெற்றுள்ளது. இத்தொடரில் உள்ள குன்றத்தூர் என்பது இவ்வூரின் பெயர். இவ்வூரில் தான் சேக்கிழார் பிறந்தார். எனவே இக்கல்வெட்டு பெரியபுராண ஆசிரியர் சேக்கிழாரையே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது என்று மா. இராசமாணிக்கனார் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே,

“சேக்கிழார் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்திலும் அவன் மகன் இரண்டாம் இராசராச சோழன் காலத்திலும் வாழ்ந்தவர் என்பது தெரிகின்றது. இவர்களுள் சேக்கிழார் குறிப்பிடும் அநபாயன் என்ற பெயரையுடையவன் இரண்டாம் குலோத்துங்கசோழன் ஆவான். எனவே இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் பெரியபுராணத்தை இயற்றிய சேக்கிழார் அம்மன்னனின் மகன் காலத்திலும் வாழ்ந்துள்ளார் என்பது அறியமுடிகின்றது. இரண்டாம் குலோத்துங்கனின் காலம் கி.பி. 1133 முதல் 1146 வரை ஆகும். இவன் காலத்தவரே சேக்கிழார் என்ற கருத்தை வரலாற்றறிஞர் மா.இராசமாணிக்கனார் குறிப்பிடுகின்றார்.”⁵

மேலும் சேக்கிழார்,

“இரண்டாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் இறுதி காலத்தில் தொடங்கி அவன் மகன் இரண்டாம் இராசராசன் காலத்திலும், இவனது மகன் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்துள்ளார்.”⁶ என்று வரலாற்று அறிஞர் க. வெள்ளைவாரணார் கூறுகின்றார்.

எனவே சேக்கிழாரின் காலம் 12ஆம் நூற்றாண்டு என்பது உறுதிசெய்யப்பட்டு இந்த நூற்றாண்டில் தான் சேக்கிழார் பெரியபுராணம் இயற்றினார் என்று கருதப்படுகிறது.

சேக்கிழார் நுண்ணறிவு

“தெய்வச் சேக்கிழாரின் தந்தை அரசவைக்குச் சென்றிருந்தார் அப்போது அரசன் அரசவையில் முன்று கேள்விகள் கேட்டான் அவை மலையைவிடப் பெரியது எது? மண்ணைவிட பெரியது எது? கடலை விடப் பெரியது எது? இந்த முன்று கேள்விகளுக்கும் மறுநாள் விடை கூற வேண்டும். என்று கூறியிருந்தான்”⁷

‘விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்’ என்ற பழமொழிக்கேற்ப இளமையிலேயே சேக்கிழார் நுண்ணறிவு உடையவராகத் திகழ்ந்தார். ‘மலை, கடல், உலகு ஆகியவற்றை விடப் பெரியன யாவை?’ என்ற வினாவிற்குச் சேக்கிழார் பின்வருமாறு விடை கூறினார். தன்னிலையில் திரியாமல் அடங்கியவன் புகழ் மலையை விடப் பெரியது என்று

“நிலையில் திரியா தடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மானப் பெரிது”⁸

(குறள்-124)

என்ற திருக்குறளைச் சுட்டியும்,

எக்காலத்திற்கும் உதவும் பொது அறம் உலகில் மிகப் பெரியது.
என்பதனை

“காலத்தினால் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மானப் பெரிது”⁹

(குறள்-102)

என்ற குறளைச் சுட்டிக் காட்டியும்

பயன் கருதாது செய்யும் பொது அறம் மழைநீரை எதிர்பார்க்கும்
கடலைவிடப் பெரியது என்று.

“பயன்தூக்கார் செய்த உதவி நயன் தூக்கின்
நன்மை கடலின் பெரிது”¹⁰

(குறள்-103)

என்ற குறளைச் சுட்டி விளக்குகின்றார்.

இதன் மூலம் சேக்கிழாரின் நுண்ணறிவை அறிய முடிகின்றது.

சேக்கிழார் சிறப்பு

சேக்கிழார் தொண்டர் சீர் பாடியதால் ‘தொண்டர் சீர்பரவுவார்’ என்ற சிறப்புப் பெற்றார். சோழமன்னன் திருத்தொண்டர் புராணம் அரங்கேற்றம் நிறைவு பெற்றதும் கேட்ட வான்வாக்கு வருமாறு

‘உலகெலாம்’ என்று அடி எடுத்துக் கொடுக்க நூல் அரங்கேற்றம் இனிது முடித்தனன்’ என்ற இறைவாக்கும் ஆடவல்லான் திருவடிச் சிலம்பொலியும் அனைவரும் கேட்டனர். இதனை,

“சேக்கி ழான் நமது தொண்டர் சீர்பரவ நாம்மகிழ்ந்(து)‘உலகம்’என்று நம், வாக்கினால் அடி யெடுத்து ரைத்திடவரைந்து நூல் செய்து முடித்தனன்; காக்கும் வேல்வலவ! நீ இதைக் கடிதுகேள் எனக் கனக வெளியிலே ஊக்க மானதிரு வாக்கெழுந்தது; திருச்சிலம்பொலியும்’ உடநெழ்”¹¹

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

(சே.பு பா- 64)

சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராண நூல் அரங்கேற்றத்திற்கு முன்பு நான்மறை முழக்கமும் அப்பர் ஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் என்று மூவர் தேவாரமும் வாணைப் பிளந்தது திருத்தொண்டர் புராண விருத்தங்களை மடங்களில் பாடக் கேட்ட கிள்ளைகள் பாடின பூவைகள் கேட்டன. இதனை,

“தெள்ளு திரைக்கடல் மீது மிதந்த திருத்தோணி

வள்ளலை அன்புசெய் அன்பர் மடங்கள் தொறும் பாலர்

மெள்ள இருந்து மிழற்று புராண விருத்தத்தைக்

கிள்ளைகள் பாடி உரைப்பன கேட்பன மெய்ப்பூவை”¹²

(சே.பு பா-70)

இப்பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

காப்பியத் தோற்றம்

மக்கள் அனைவருக்கும் வாழ்க்கையில் ஒரு குறிக்கோளுடன் வாழ வேண்டும் என்ற உண்மையைப் போதிக்கவும் சிவனடியார்கள் தொண்டின்

பெருமையைப் பறைசாற்றவும் சேக்கிழாரால் படைக்கப்பட்டது பெரியபுராணம்.

“பெரியபுராணம் ஒரு சமயநூல் மட்டுமன்று சமுதாய வாழ்வியல் நூல். சாதி பேதங்களைச் சாடி இறைவன்முன் அனைவரும் சமம் என வலியுறுத்தம் நூல். செல்வத்தைப் பகிர்ந்து வாழ வலியுறுத்தம் சமதர்ம நூல். குடும்பத்தில் ஒரு தாய் எப்படி இருக்கவேண்டும்? தந்தை எப்படி இருக்கவேண்டும்? நல்ல பள்ளைகள் எப்படி இருக்கவேண்டும்? நல்ல சகோதரி எப்படி இருக்கவேண்டும்? ஒரு மனைவி எப்படி இருக்கவேண்டும்? மனையறம் எப்படி அமையவேண்டும் என்பதையும் ஒரு அரசன் நாட்டை எப்படி ஆளவேண்டும் அதற்கு அமைச்சன் எவ்வாறு துணைநிற்க வேண்டும் என்ற நெறிமுறைகளைக் சுட்டிக் காட்டி சமுதாயம் பயனுற அவற்றிலுள்ள குறைகளை நீக்குவதே சமயப்பணி என்று வலியுறுத்தும் உயர் நூல் பெரியபுராணமாகும்.”¹³ என்பர் புலவர் வ. ஞானப்பிரகாசம்.

சோழன் சமணநூலாகிய சீவகசிந்தாமணியைப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். சேக்கிழார் இருமைக்கும் பயன் தரும் சிவன் அடியவர்கள் வரலாற்றைப் பயிலுதல் நன்று என்றார். சோழன் சேக்கிழாரை அடியார்கள் வரலாற்றைத் தொகுத்து வழங்குமாறு கூறினான்.

“சேக்கிழார் சோழனிடம் இருக்கையில் சோழன் சைன நூலாகிய சீவக சிந்தாமணியைக் கேட்டுக் களிப்புடன் இருக்கையில் இவர் வெறுப்புடன் இருக்கக் கண்ட சோழன் அவ்வகை இருப்பதற்குக் காரணம் வினவச் சேக்கிழார் சிந்தாமணி பொய்க்கதை மெய்கதை கேட்க வேண்டும் என்றார். அரசன் அக்கதை யாதெனச் சேக்கிழார் அது திருத்தொண்டர் புராணமென்றார்.”¹⁴

இவ்வாறு சோழ மன்னனும் சேக்கிழாரும் உரை நிகழ்த்தியதின் விளைவால் பெரியபுராணம் தோன்றலாயிற்று.

பெரியபுராணத்தின் மூலங்கள்

சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தை இயற்றுவதற்கு மூல தரவுகள் பல உள்ளன. தேவாரப் பதிகங்களும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடிய

திருத்தொண்டத் தொகையும், நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியும், பெரிய புராணத்திற்கு முதன்மைச் சான்றுகள் ஆகும்.

“காரைக்கால் அம்மையார் பாடிய மூத்த திருப்பதிகம், இரட்டை மணிமாலை, அற்புதத் திருவந்தாதி. சேரமான்பெருமாள் இயற்றிய திருக்கயிலாய ஞான உலா, பொன்வண்ணத் தந்தாதி, திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை. மேலும் பதினோராம் திருமுறையில் உள்ள நக்கீரர் நூல்கள், கல்லாடர் நூல்கள், பட்டினத்தார் நூல்கள், நம்பியாண்டார் நம்பி நூல்கள்.”¹⁵ மேலும்,

“சேக்கிழாருக்கு முன்னரே நாயன்மார்கள் வரலாறு தமிழக எல்லையைக் கடந்து கருநாடகம், ஆந்திரம் முதலிய இடங்களிலும், கம்போடியா முதலிய நாடுகளிலும் வழக்கில் இருந்தன. இவையும் சேக்கிழாருக்கு மூலங்களாகப் பயன்பட்டிருக்கலாம்.”¹⁶ போன்ற நூல்கள் துணைபுரிந்தன என்று அ.ச.ஞானசம்பந்தன் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும்,

“நாயன்மார் வாழ்ந்த ஊர்களுக்கும், கோயில்களுக்கும் சேக்கிழார் நேரில் சென்று அங்குள்ள மக்களிடையே வழங்கி வந்த அடியார் பற்றிய கதைகளையும் சேக்கிழார் திரட்டியிருக்க வேண்டும்.”¹⁷ என்று பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளை குறிப்பிடுகின்றார்,

சேக்கிழார் திருத்தொண்டத் தொகையை முதல் நூலாகக் கொண்டு திருமுறைகள், திருக்கோவில் கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், சீர்கால் சாசனங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து அகச்சான்றும் செவிவழிச் செய்திகளால் அமைந்த புறச் சான்றும் ஆகிய பெரியபுராணம் இயற்ற துணைபுரிந்தன.

எனவே சேக்கிழார் பெரியபுராணம் இயற்றுவதற்கு இம்மூல நூல்கள் துணைபுரிந்தன என்று மேற்கூறிய சான்றுகளைக் கொண்டு உறுதி செய்ய முடிகின்றது.

இறையருள் பெற்றமையும், அரங்கேற்றமும்

சிதம்பரத்தில் பொன்னம்பலனார் கோயில்முன் சேக்கிழார் நின்றார். இறைவனைத் தொழுதார். ‘உலகெலாம்’ என்று இறைவன் அடி எடுத்துக் கொடுக்கச் சேக்கிழார் பாடத்தொடங்கினார். சுந்தரர் பாடிய

திருத்தொண்டத் தொகையினையும் நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய திருத்தொண்டர் திருஅந்தாதியையும் முதல் நூலாகவும் வழிநூலாகவும் கொண்டு திருத்தொண்டர் புராணம் பாடினார். சித்திரை திருஆதிரை தொடங்கி மறு ஆண்டு சித்திரை திருஆதிரை அன்று நூலை நிறைவு செய்தார். நூல் அரங்கேற்றம் சித்திரை திருஆதிரையில் தொடங்கியது. அரங்கேற்றத்தின் போது நாஸ்தோறும் பங்கு கொண்ட அறிஞர்களுக்கு உணவும் பொன்னும் பொருளும் வழங்கப் பெற்றன. சேக்கிழார் ‘தொண்டர் சீர் பரவுவார்’ என வழங்கப் பெற்றார். சேக்கிழார் இந்நூலுக்கு இட்ட பெயர் திருத்தொண்டர் புராணம் ஆகும்.

“அன்றுமுதல் நாஸ்தோறும் நாஸ்தோறும்’ அண்ணல் அடியர்

ஆள விறந்த பெயர் வந்தவர்க ளெல்லாம்,

சென்றுறையத் திருமடங்கள் திருமடங்கள் தோறும் திருவிளக்கங்

கவர்சாத்த உள்ளுடைமேற் போர்வை

துன்றியசெந் நெலின்அடிசில் கன்னல் நறுங் கனிகள் தூயஅறு

சுவைக்கறிநெய் தயிர் திரண்ட பால்தேன்,

நன்றுதிருப் பண்ணியந்தண் ணீர்அமுதம் அடைக்காய் நரபதிஏ

வலின் அமைச்சர் நாடோரும் நடத்த” ¹⁸ (சே.பு- பா-82)

அரங்கேற்றம் நடந்த நாட்கள்தோறும் வந்தோர்க்கெல்லாம் செந்நெல் சோறு, பழவகைகள், அறுசுவைக் கறி, நெய், தயிர், பால், பலவகைப் பலகாரங்கள் வெற்றிலை, பாக்கு போன்றன மன்னன் ஆணைப்படி வழங்கப்பெற்றன.

காப்பியம் முடிக்கப் பெற்ற செய்தியறிந்த சோழமன்னன் தில்லையை அடைந்தான். சேக்கிழாரும் தில்லைவாழ் அந்தணர்களும் மன்னனை எதிர் கொண்டு அழைத்தனர். சேக்கிழாரின் சிவவேடப் பொலிவினைக் கண்ட மன்னன் அவருடைய திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினான். அப்போது

“வளவனே சேக்கிழார் செய்த அடியார் வரலாற்றை நீ கேட்பாயாக” என்று வானத்தில் ஓர் ஒலி எழுந்தது. அதனைக் கேட்டு அனைவரும் பரவசம் அடைந்தனர். என்பதனை,

“சேக்கிழான் நமது தொண்டர் சீர்பரவ நாம்மகிழ்ந்(து)‘உலகம்’ என்று நம், வாக்கினால் அடி யெடுத்து ரைத்திடவரைந்து நூல் செய்து முடித்தனன்; காக்கும் வேல்வலவ! நீ இதைக் கடிதுகேள் எனக் கனக வெளியிலே ஊக்க மானதிரு வாக்கெழுந்தது; திருச்சிலம்பொலியும்’ உடநெழ”¹⁹

(சே.பு- பா-64)

ஆறுகால் பீடம் அமைக்கப்பெற்று அதன் மேல் பச்சைப்பட்டு விரிக்கப் பெற்றது. அதன் மேல் வெள்ளைத் துணி விரிக்கப்பெற்று மலர் தாவப்பெற்று நறுந்தூபம் காட்டி தில்லைப் ஆடவல்லான் பெருங்கோயிலில் உள்ள ஆயிரங்கால் மண்டபத்தில் நூல் அரங்கேறியது.

திருநெறித் தமிழறிஞர்கள், சிவாகமம் படித்தோர், கருநெறிப்பகை ஞானநூல் கற்றோர், நான்மறை கற்றோர், குருநெறிக்குரியோர், இலக்கண இலக்கிய வல்லுநர்கள் பல காவியம் கற்றுப்பேசவல்ல நாவன்மை கொண்ட நல்லறிஞர்கள் போன்றோர் பெரியபுராண அரங்கேற்றத்தில் பங்கேற்றனர். இதனை,

“திருநெ றித்தமிழ் வல்ல பேர்கள் சிவாக மங்கள் படித்த பேர்
கருநெறிப் பகை ஞான நூல்பல கற்ற பேர்மறை கற்றபேர்
குருநெ றிக்குரி யோரிலக்கண லக்கி யங்கள்கு றித்தபேர்
பெருநெ றிப்பல காவி யங்கதை பேச வல்லவர் அனைவரும்”²⁰

(சே.பு- பா-77)

இதனை இப்பாடல் மூலம் அறியலாம்.

அரங்கேற்றத்தில் பங்கு பெற்ற அனைவரும் ஆடவல்லான் திருவருள் இன்பம் பெற்றனர். உடலுக்கு உணவும், செவிக்குணவும், மனதிற்கு ஞான உணவும் பெற்றனர். திருத்தொண்டர் புராணம் படித்தோரும் கேட்டோரும் இருவினை நீங்கிப் பிறவிப் பெருங்கடல் கடக்கும் ஆற்றல் பெறுவர் என நம்பினர். இதனை,

“அண்டவாணர் தொழுதில்லை அம்பலவர் அடி எடுத்து) ‘உலகெலாம்’ எனத்

தொண்டர் சீர்பரவு சேக்கிழான் வரிகை துன்று குன்றை நக ராதிபன்,

தண்ட காதிபதி திருநெ றித்தலைமை தங்கு செய்கை முகில் பைங்கழல்

புண்ட ரீகமலர் தெண்ட னிட்டு வினை போக்கு வார் பிறவி நீக்குவார்”²¹

(சே.பு- பா-103)

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

பெரியபுராணம் பெயர்க்காரணம்

புராணம் என்ற சொல்லுக்கு பழைய அல்லது பண்டைய எனப் பொருள் படும். புராணங்கள் என்பது வேதங்களில் உள்ள கருத்துக்களைத் தெளிவாகக் கூறுவதாகும். புராணங்களில் பெரும்பாலானவை காலம் காலமாக நம்முடைய மரபில் இருந்துவந்த கதைகளாகும். நுட்பமான நன்னெறிகளையும், ஆன்மீக தத்துவத்தையும் எளிய முறையில் விளக்குவதற்காக இறைவனை மையமாகக் கொண்டு கூறியதுதான் புராணங்களாகும்.

திருத்தொண்டர்த்தொகை, திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி ஆகிய இரண்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தாம் பாடிய நூலுக்கு திருத்தொண்டர் புராணம் என்றே சேக்கிழார் பெயரிட்டார்.

“புராணம் என்பது பழமையுடையது என்பனவாகலின் ஈண்டு அச்சொல் பழைய கதை என்னும் பொருட்டாய் நூற்கும் பெயராயிற்றென்க.”²²

என்று சொ.பரமசிவம் குறிப்பிடுகின்றார்.

“பெரியபுராணம் கேட்ட வளவர் பிறான்”²³

என்று உமாபதி சிவாச்சாரியார் தம் சேக்கிழார் புராணத்துள் குறிப்பிடுகின்றார். இதனால் அவர் காலத்திலேயே பெரியபுராணம் என்னும் பெயர் வழக்கில் இருந்தமை தெரிகின்றது.

“செய்வதற்றிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்

செயற்கரிய செய்கலா தார்.”²⁴

(குறள்- 26)

என்று வள்ளுவரும்

“பெரியது கேட்க்கின் எரிதவழ் வேலாய்

பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது

புவனமோ நான்முகன் படைப்பு

நான்மகன் கரியமால் உந்தியில் வந்தோன்

கரியமாலோ அலைகடல் துயின்றோன்

அலைகடல் குறுமுனி அங்கையில் அடக்கம்

குறுமுனியோ கலசத்தில் பிறந்தோன்

கலசமோ புவியிற் சிறுமன்

புவியோ அரவினுக்கு ஒருதலைப் பாரம்

அரவோ உமையவள் சிறுவிரல் மோதிரம்

உமையோ இறைவன் பாகத்து ஒடுக்கம்

இறைவரோ தொண்டர் உள்ளத்து ஒடுக்கம்

தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே.”²⁵

என்று தொண்டர்களின் பெருமையை ஒளவ்வையாரும்,

“கொள் எனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று அதநெதிர்

கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று.”²⁶

(புறம் 1-3:4 ப-206)

என்று புறநானூறும்,

இறைவனே உனை வணங்குவதே என் வாழ்வின் பயன் நீ வீடு
பேற்றைத் தந்தாலும் நான் ஏற்க மாட்டேன் என்று தொண்டர்கள்
கூறுவதாலும்

“கூடும் அன்பினில் கும்பிடலே அன்றி

வீடும் வேண்டா விறலின் வளங்கினான்.”²⁷

என்கிறார் சேக்கிழார்.

வீடு பேற்றைக் கொள்ளெனக் கொடுக்கும் இறைவன் உயர்ந்தவன். அதனைக் கொள்ளேன் என மறுக்கும் அடியவர்கள் அவனினும் உயர்ந்தவர்கள் அத்தகைய பெரியவர்களைப் பற்றிய புராணம் என்பதாலும் மேலும்

“புராணத்தை தொடங்குங்கால் ஆசிரியர் ‘எடுக்கும் மாக்கதை’ என்று அருளுகின்றார். இத்தொடரில் ‘மா’ என்பது பெரிய என்றும் ‘கதை’ என்பது ‘புராணம்’ என்றும் பின்னர் வந்தவர்கள் பொருள் கொண்டு பெரியபுராணம் எனப் பெயர் வைத்திருக்க வேண்டும்.”²⁸

என்று புலவர் வ. ஞானப்பிரகாசம் குறிப்பிடுகின்றார்.

சேக்கிழார் தமது காப்பியத்திற்கு திருத்தொண்டர் புராணம் என்று பெயரிட்டார். பெரியோர் வரலாற்றைக் கூறுவதாலும், ஓதுவோருக்கும் பேசரிய பெருமை சேர்ப்பதாலும், பிறவாயாக்கைப் பெரியோன் பெருமையை எடுத்துரைப்பதாலும், அப்பெரியோன் அடியார்க்கு எளியவனாக எழுந்தருளிய அருமையை விளக்குவதாலும், முன்னும் பின்னும் இணையொத்த பெருநூல் தோன்றாமையாலும் இது பெரியபுராணம் என்று போற்றப்படுகின்றது.

பெரியபுராணம் என்று பெயரிட்டமைக்கு இச்சான்றுகளைக் கொண்டு அறியலாம்.

நூல் அமைப்பு

பெரியபுராணம் சைவ சமயத்தையே முதலும் முடிவமாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்டது. இப்புராணம் இரண்டு காண்டங்களாகவும் பதிமூன்று சருக்கங்களாகவும் வகுத்து நாலாயிரத்து இருநூற்று எண்பத்தாறு (4286) திருவிருத்தப் பாக்களால் அமைந்துள்ளது.. ஆனால்

“ஈண்டுரைத்த புராணத்தில் திருவிருத்தம் நாலாயிரத்து இருநூற்று ஐம்பத்து மூன்று (4253) என்றாக அமைத்து”²⁹ என்றும்,

“ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பு (1951) திரு.வி.க பதிப்பு (1934). சமாஜப் பதிப்பு (1950) ஸ்ரீ வைகுண்டம் ஸ்ரீகுமர குருபரன் சங்கத்தாரால் வெளியிடப் பெற்ற காசி மடத்துப் பதிப்பு (1970) ஆகியவற்றுள் நாலாயிரத்து இருநூற்று என்பத்தாறு (4286) பாடல்களே உள்ளன. (4253) பாடல்கள் எனக் கொண்டால் 33 பாடல்கள் இடைச் செருகல் என்பது தெரிகின்றது.”³⁰

என்று உமாபதி சிவாச்சாரியார் கூறியுள்ளதும் நோக்கத்தக்கதாகும்.

காண்டங்கள்

பெரியபுராணம் இரண்டு காண்டங்களையும், பதிமூன்று சருக்கங்களையும் கொண்டதாக அமைகிறது.

முதற்காண்டத்தில் திருமலைச் சருக்கம் முதல் திருநின்ற சருக்கம் வரை உள்ள ஐந்து சருக்கங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

1.திருமலைச்சருக்கத்தில் 349 பாடல்களும். 2.தில்லைவாழ் அந்தணர் சருக்கத்தில் 201 பாடல்களும். 3.இலைமலிந்த சருக்கத்தில் 422 பாடல்களும், 4.மும்மையால்உலகாண்ட சருக்கத்தில் 298 பாடல்களும், 5.திருநின்ற சருக்கத்தில் 633 பாடல்களும் சேர்த்து மொத்தம் ஐந்து சருக்கங்களில் உள்ள 1903 பாடல்கள் கொண்டதாக முதற்காண்டம் அமைகின்றது.

திருஞான சம்பந்தரால் பாடப்பெற்ற 1, 2, 3ஆம் திருமுறையும், திருநாவுக்கரசரால் பாடப்பெற்ற 4, 5, 6 ஆம் திருமுறைகளையும் உள்ளடக்கி மொத்தம் ஆறு திருமுறைகளைக் கொண்டதாக முதற்காண்டம் அமைந்துள்ளது.

இரண்டாம் காண்டத்தில் வம்பறாவரிவண்டுச் சருக்கம் முதல் வெள்ளானைச் சருக்கம் வரை உள்ள எட்டு சருக்கங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

1.வம்பறாவரி வண்டுச் சருக்கத்தில் 1737 பாடல்களும்,
 2.வார்கொண்ட வன முலையாள் சருக்கத்தில் 301 பாடல்களும்,
 3.பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் சருக்கத்தில் 116 பாடல்களும்,
 4.கறைக்கண்டன் சருக்கத்தில் 41 பாடல்களும், 5.கடல் சூழ்ந்த
 சருக்கத்தில் 51 பாடல்களும், 6.பத்தராய்ப் பணிவார் சருக்கத்தில்
 27பாடல்களும், 7.மன்னிய சீர்ச் சருக்கத்தில் 57 பாடல்களும்,
 8.வெள்ளானைச் சருக்கத்தில் 53 பாடல்களும் சேர்த்து மொத்தம் எட்டு
 சருக்கங்களில் உள்ள 2383 பாடல்கள் கொண்டதாக அமைகிறது
 இரண்டாம் காண்டம்.

“உலகெலாம் என்றிறைவர் எடுத்துக் கொடுத்தருளிய முதலை
 இப்புராணத்தின் முதல்,இடை,கடை என்று மூன்று இடங்களிலும் வைத்துப்
 போற்றும் வகையினுள் நடுவின்கண் வைத்துப் பதிக்கும் இடம்
 அதுவாதலாலும் வேதநெறி சைவநெறி தழைக்க வந்தாரது
 புராணமாதலிலும் பிறவற்றானும் ஆளுடைய பிள்ளையார் புராணந்
 தொடங்கி இரண்டாம் காண்டமென வகுக்கப்பட்டதாமென்க.”³¹
 என்று சொ.பரமசிவம் கூறுகின்றார்.

சருக்கங்கள்

பெரியபுராணம் 13 சருக்கங்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது.

1.திருமலைச் சருக்கம், 2.தில்லைவாழ் அந்தணர் சருக்கம், 3.இலை
 மலிந்த சருக்கம், 4.மும்மையால் உலகாண்ட சருக்கம், 5.திருநின்ற
 சருக்கம், 6.வம்பறாவரி வண்டுச் சருக்கம், 7.வார்கொண்ட வனமுலையாள்
 சருக்கம் 8.பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் சருக்கம், 9.கறைக் கண்டன்
 சருக்கம்,10கடல் சூழ்ந்த சருக்கம், 11.பத்தராய்ப் பணிவார் சருக்கம்,
 12.மன்னியசீர்ச் சருக்கம், 13.வெள்ளானைச் சருக்கம் என்ற 13
 சருக்கங்களைக் கொண்டது.

சைவத் திருமுறைகள்

தமிழில் பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துப் போலச் சைவத்
 திருமுறைகளைப் பன்னிரெண்டாகப் பகுத்துள்ளனர். திருஞான சம்பந்தர்

தேவாரம் 1, 2, 3 ஆம் திருமுறை, திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் 4, 5, 6 ஆம் திருமுறை, சுந்தரர் தேவாரம் 7ஆம் திருமுறை, மாணிக்க வாசகர் திருவாசகம் 8 ஆம் திருமுறை, 1.முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார் 2.தில்லைவாழ் அந்தணர் 3.பொய்யடிமையில்லாதவர் 4.பத்தராய்ப் பணிவார் 5.பரமனையே பாடுவார் 6. சித்தத்தை சிவன்பால் வைத்தவர் 7.திருவாரூர் பிறந்தார் 8.முழுநீறு பூசிய முனிவர் 9.அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் ஆகிய ஒன்பதின்மர் பாடிய பாசுரக் கோவை 9 ஆம் திருமுறை, திருமூலர் திருமந்திரம் 10ஆம் திருமுறை, நம்பியாண்டார் நம்பி 2.காரைக்கால் அம்மையார். 3.திருஆலவாய் உடையார் 4.கல்லாடர் 5.நக்கீரர் 6.கபிலர் 7.பரணர் 8.அதிரா அடிகள் 9.இளம் பெருமானடிகள் 10.ஐயடிகள் காடவர்கோன் 11.பட்டினத்தார் முதலிய 12 பேர் பாடிய பாசுரங்கள் 11ஆம் திருமுறை, சேக்கிழார் பெரியபுராணம் 12ஆம் திருமுறை ஆகும். இதனை

“முவரோது திரு முறைக ளேழுதிரு வாத வூர்முறை ஒன்றிசைப்,
பாவ ரைந்தமுறை ஒன்று மூலர்முறை ஒன்று பாசுரம தாதியாக்,
கோவை செய்தமுறை ஒன்று சேவையர் குலாதி நீதிமுறை ஒன்றுடன்,
பாவை பாகர்திரு வருள் சிறந்தமுறை பன்னிரண் டென வகுத்தபின்”³²

(சே-பு-பா-96)

என்னும் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

முதல் நூல் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடிய திருத்தொண்டர் தொகை ஆகும். வழிநூல் திருநாரையூர் நம்பியாண்டார்நம்பி ஆக்கிய திருத்தொண்டர் திருஅந்தாதி இந்த இரு நூல்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு பதினோரு திருமுறைகளையும் நன்கு பயின்று சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தை படைத்துள்ளார். ஆசிரிய விருத்தம், கலிவிருத்தம், வஞ்சி விருத்தம் முதலிய விருத்தப்பாக்களால் அமைந்துள்ளன. கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்களும் பெரியபுராணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

விருத்தம்

பெரியபுராணத்திலுள்ள பாக்கள் யாவும் விருத்தப்பாக்களாகும். அவற்றுள் கலிவிருத்தம், கட்டளைக் கலிவிருத்தம். ஆசிரிய விருத்தம் ஆகிய விருத்தங்கள் காணப்படுகின்றன.

அளவடி நான்காய் வருவது கலிவிருத்தம் நாற்சீர் கொண்ட அடி ஆகும்.

அளவடி

“நேரடி ஈரீரண்டாய்

விடினது வாகும் விருத்தம் திருத்தகு மெல்லியலே”³³ (யாப்பு- பா -34:3-4)

என்று யாப்பறுங்கலக்காரிகை கூறுகின்றது.

“உலகெ லாமுணர்ந் தோதற் கரியவன்

நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்

அலகில் சோதியன் அம்பலத்தாடுவான்

மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்” (பெரிய .புராண பா-1)

இப்பாடல் கலித்துறையில் அமைந்துள்ளது.

கட்டளைக் கலித்துறை

பக்தி இலக்கியத்தில் பல படைப்புகள் கலிவிருத்தப் பாக்களால் அமைந்துள்ளன. சிவப்பிரகாசரின் திருவெங்கைக்கோவையும், பொய்யாமொழிப் புலவரின் தஞ்சைவாணன் கோவையும், மாணிக்கவாசகரின் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையும், அமிர்தசாகரரின் யாப்பருங்கலக்காரிகையும், சுப்பிரமணியப்பட்டரின் அபிராமி அந்தாதியும், கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்களால் ஆனவை.

‘அடியடிதோறு மைஞ்சீ ராகி

முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளை பிழையாக்

கடையொரு சீரும் விளங்கா யாகி

நேர்பதி நாறே நிறைபதி னேழென்

றோதினர் கலித்துறை யோரடிக் கெழுத்தே”³⁴

(யாப்பு -ப-200)

என்று யாப்பருங்கலக்காரிகை குறிப்பிடுகிறது.

“நம்மாழ்வார் கட்டளைக் கலித்துறையைத் திருவிருத்தம் என்பர்.”³⁵

என்று சே.து. இராமலிங்கம் குறிப்பிடுகின்றார்.

கட்டளைக் கலித்துறையின் இலக்கணம்

கட்டளைக் கலித்துறையானது நெடிலடி நான்காய் வரும். அடிதோறும் ஈற்றுச்சீர் கருவிளங்காய் கூவிளங்காய் என்ற வாய்ப்பாட்டில் அமையும். நேர் அசையில் தொங்கினால் ஒற்று நீக்கி ஓரடிக்கு எழுத்துப் பதினாறு வரும். நிரையசையில் தொங்கினால் ஒற்று நீக்கி ஓரடிக்கு எழுத்துப் பதினேழு வரும். நேரசையில் தொங்கிய கட்டளைக் கலித்துறை ஒற்று நீக்கி நான்கடிகளும் அறுபத்து நான்கு எழுத்துப் பெற்று வரும். நிறையசையில் தொங்கிய கட்டளைக் கலித்துறைப்பா ஒற்று நீக்கி நான்கு அடிகளும் அறுபத்தெட்டெழுத்தில் வரும். இவ்விலக்கியத்தின்படி கட்டளைக் கலித்துறைப்பாக்கள் பெரியபுராணத்திலும் காணப்படுகின்றன. இதனை,

“மற்றும் இணையன வண்டமிழ் மாலைகள் பாடிவைகி

வெற்றி மழவிடை வீரட்டர் பாதம் மிக நினைவால்

உற்றதொர் காதலின் அங்குநின் றேகிஒன் னார்புரங்கள்

செற்றவர் வாழுந் திருவதி கைப்பதி சென்றடைவார்”

(பெரிய -புராண பா-1405)

இங்கு கட்டளைக் கலித்துறை நேர் அசையில் தொங்கி ஒற்று நீக்கி அறுபத்து நான்கெழுத்தைக் கொண்டு வந்துள்ளது.

“மணிநெடுந் தோரணம் வண்குலைப் பூகம் மடற்கதலி

இணையுற நாட்டி எழுநிலைக் கோபுரந் தெற்றிஎங்கும்

தணிவில் பெருகொளித் தாமங்கள் நாற்றிச் செஞ்சாந்துநீவி

அணிநகர் முன்னை அணிமேல் அணிசெய்(து) அலங்கரித்தார்”

(பெரிய -புராண பா-1408)

இங்கு கட்டளைக் கலித்துறை நிறையசையில் தொங்கி ஒற்று நீக்கி அறுபத்தெட்டு எழுத்துப் பெற்று வந்த கட்டளைக் கலித்துறை ஆகும்.

ஆசிரிய விருத்தம்

கழிநெடிலடி நான்காய் வருவது ஆசிரிய விருத்தம் ஆறுசீர்களையும் அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட சீரும் கொண்டு வருவது கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தமாகும்.

“குறைவில் தொல்சீர் அகவல்

விருத்தம் கழிநெடில் நான்கு இறுவது மெல்லியலே”³⁶

(யாப்பு –பா 30:3-4)

என்று யாப்பருங்கலக்காரிகை குறிப்பிடுகிறது.

“பத்தனாய்ப் பாட மாட்டேன் என்று முன்னெடுத்துப் பண்ணால்

‘அத்தா! உன் ஆடல் காண்பான் அடியனேன் வந்த’

வாறென்று இத்திறம் போற்றி நின்றே இன்றழிழ் மாலை பாடிக்

கைத்திருத் தொண்டு செய்யுங் காதலிற் பணிந்து போந்தார்”

இப்பாடல் ஆசிரிய விருத்தமாகும். இங்கு பெரியபுராணத்திலும் பல ஆசிரிய விருத்தப்பாக்கள் காணப்படுகின்றன.

பெரியபுராணம் ஒரு பெருங்காப்பியம்

அறம், பொருள், இன்பம், வீடுபேறு முதலியவற்றைக் கொண்டு அமைவதே பெருங்காப்பியமாகும். பெருங்காப்பியத்திற்குரிய இலக்கணத்தை தண்டியலங்காரம் சுட்டியுள்ளது.

என்று விளக்கி உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழில் காப்பியக் கொள்கை பற்றிய கருத்தியல் பழந்தமிழ் நூலான தொல்காப்பியத்தில் விரிவாகக் குறிப்பிடப் படவில்லை வடமொழியைத் தழுவி எழுதப்பட்ட தண்டியலங்காரமே முதலில் காப்பிய இலக்கணத்தைப் பற்றி விவரிக்கிறது.

“பெருங்காப்பிய நிலை பேசங்காலை

வாழ்த்து, வணக்கம், வருபொருள் இவற்றினொன்று

ஏற்புடைத் தாகி முன்வரவு இயன்று,

நாற்பொருள் பயக்கும் நடைநெறித் தாகித்

தன்னிகர் இல்லாத் தலைவனை யுடைத்தாய்

மலைகடல் நாடு வளநகர் பருவம்

இருகடர்த் தோற்ற மென்றினையன புனைந்து,

நன்மணம் புணர்தல், பொன்முடி கவித்தல்

பூம்பொழில் நுகர்தல், புனல் விளையாடல்

மேதம்பிழி மதுக்களி சிறுவரைப் பெறுதல்

புலவியில் புலத்தல், கலவியில் கலித்த லென்று

இன்னன புனைந்த நன்னடைத் தாகி

மந்திரம் தூது செலவு இகல் வென்றி

சந்தியில் தொடர்ந்து சருக்கம் இலம்பகம்

பரிச்சேதம் என்னும் பான்மையின் விளங்கி

நெருங்கிய சுவையும் பாவமும் விரும்பக்

கற்றோர் புனையும் பெற்றியது என்ப”³⁷

(தண்டி -பா -8)

இப்பாடல் உணர்த்தும் இலக்கண முறையாவன

1. வாழ்த்து, வணக்கம், வருபொருள் ஆகியவற்றில் ஒன்றைப் பெற்று வரும்.
2. அறம், பொருள், இன்பம், வீடுபேறு ஆகிய 4-உறுதிப் பொருட்களைக் கொண்டமையும்.
3. தன்னேரில்லாத தலைவனை உடையதாக அமையும்.
4. மலை, கடல், நாடு, பருவம், இருசுடர் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியவாறு கருத்துக்கள் அமைந்து வரும்.
5. நன்மணம் புரிதல், பொன்முடி கவித்தல், புனல் விளையாட்டு, சிறுவரைப் பெறுதல், புலவியில் புலத்தல், கலவியில் கலத்தல் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற வேண்டும்.
6. மந்திரம், தூது, செலவு, போர், வெற்றி ஆகியன குறித்து வரும்.
7. சருக்கம், இலம்பகம், பரிச்சேதம் என்னும் உட்பிரிவுகளில் ஏதேனும் ஒன்றைப் பெற்று வரும்.
8. இலக்கிய நயமும் பாவமும் பெற்று விளங்கும்.
9. கற்றோரால் இயற்றப் பெற்றதாக அமையும்.

சேக்கிழார் கூத்தர் பெருமான் திருவடி தொழுது நூலைத் தொடங்குவர்.

“ஊன டைந்த உடம்பின் பிறவியே

தான டைந்த உறுதியைச் சாருமால்

தேன டைந்த மலர்ப்பொழில் தில்லையுள்

மாந டஞ்செய் வரதர்பொற் றாஸ்தொழ்” (பெரிய. புராண பா-2)

என்று இந்நூற்பாவில் கூறப்பட்ட யாவும் பெருங்காப்பியத்திற்குரிய இலக்கணமாகும்.

வருபொருள் வணக்கம்

கடல் நீரை அள்ளி ஊரில் உள்ளவர்களுக்குத் தரநினைத்த நாயினை ஒத்த நான் மிகப் பெருந்தொண்டர்களின் புகழ் பொருந்திய வரலாற்றைச் சொல்லத் தொடங்குகின்றேன் என்று சேக்கிழார் கூறியுள்ளார். இதனை,

“தெரிவ ரும்பெரு மைந்திருத் தொண்டர்தம்

பொருவ ரஞ்சீர் புகலலுந் றேன்முற்றப்

பெருகு தெண்கடல் ஊற்றுண் பெருநசை

ஒருசு ணங்களை ஒக்கும் தகைமையேன்.” (பெரிய புராண பா-6)

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

நானில வளம்

குறிஞ்சி நிலத்தில் வண்டினம் யாழ்போல் ஒலிக்கும், முல்லை நிலத்தில் கார்காலத்தில் முல்லை மலர் மணம்வீசும். மருதமரத்தில் உள்ள மரங்களில் கிளிகள் இனிது தங்கும். நெய்தல் நிலத்தில் தாழை மலர்கள் மணம் பரப்பும் என்பதனை,

“குழல்செய் வண்டினங் குறிஞ்சியாழ் முரல்வன குறிஞ்சி;

முழவு கார்கொள முல்லைகள் முகைப்பன முல்லை;

மழலை மென்கிளி மருதமர் சேக்கைய மருதம்;

நிழல்செய் கைதைசூழ் நெய்தலங் கழியன நெய்தல்.”

(பெரிய -புராண பா- 1092)

என்னும் இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

ஞாயிற்றின் தோற்றம்

இலக்கியங்களில் இறைவனையும், இயற்கையையும் வணங்குவதை பழந்தமிழர் கொள்கையாகவே கொண்டிருந்தனர். சிலப்பதிகாரத்தின் தொடக்கத்திலேயே “ஞாயிறு போற்றுதும் ஞாயிறு போற்றுதும், திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும், மாமழைப் போற்றுதும் மாமழைப் போற்றுதும்” என்று வாழ்த்தி தொடங்குவதைக் காண்கின்றோம். கதிரவனை அன்று முதல் இன்று வரையும் வணங்கும் போக்கு உலக மக்களிடையே நிலவுகிறது. இம்மரபு பெரியபுராணத்திலும் இடம்பெற்றுள்ளது.

திருநாவலூரில் வேத விதிப்படி முதல் நாள் இரவில் மங்கள வாத்திங்கள் முழங்கின மலர் மாலை மார்பன் சுந்தரரின் மணக்கோலம் காண ஆவல் கொண்டவன் போல கதிரவனும் தோன்றினான் என்பதை,

“மாமறை விதிவ ழாமல் மணத்துறைக் கடன்கள் ஆற்றித்

தாமறை முதார்க் கங்குல் மங்கலந் துவன்றி ஆர்ப்பத்

தேமரு தொடையல் மார்பன் திருமணக் கோலங் காணக்

காமுறு மனத்தான் போலக் கதிரவன் உதயம் செய்தான்.”

(பெரிய-புராண பா-159)

என்னும் இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

காப்பியப் பயன்

பெருங்காப்பியத்தில் இடம் பெறும் காப்பியக் கூறுகளான அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு உறுதிப் பொருள்களும்

பெரியபுராணத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது ‘அறம்’ பெரியபுராணத்தில் முதன்மை இடம் பெறுகின்றது. சமுதாய நலனுக்காக நற்செயல்களைச் செய்தல், சிவனடியார்களை உபசரித்தல், இறைவனுக்கும் இறையடியார்களுக்கும் அறம் செய்தல் போன்ற அறச் செயல்களும் பெரியபுராணத்தில் அமையப் பெற்றள்ளன. ‘பொருள்’ என்று நோக்கினால் சுந்தரர் மணிமுத்து ஆற்றில் போட்ட பொன்னை திருவாரூர் குளத்தில் தேடுவதாக வருகிறது. சேரமான் பெருமாள் நாயனாரின் பொருள்பற்றியும், அநபாய மன்னனின் பொருள் பற்றியும் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணமுடிகிறது. ‘இன்பம்’ என்று பார்த்தால் இல்லற இன்பம், பக்தி இன்பம், அடியார் இன்பம், அரசர் இன்பம், ஆண்டவன் இன்பம் என்று பல நிலைகளில் காணப்படுகின்றன. ‘வீடு’ சுந்தரர் வீடுபேறு அடைவதும், பரவை நாச்சியார், சங்கிலி நாச்சியார் இருவரும் வீடுபேறு அடைவதும், சேரமான் பெருமாள் நாயனார் வீடுபேறு அடைதல் போன்ற நிகழ்வுகள் பெரியபுராணத்தில் இடம் பெற்றிருப்பதை அறியமுடிகின்றது.

தண்டியலங்காரம் கூறும் காப்பி இலக்கணம் அனைத்தும் பெரியபுராணத்தில் இடம் பெற்றிருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

தொன்மங்கள்

அடிப்படையில் தொன்மம் என்பதை ‘பழமை’ என வழங்கப் பெறும். விக்ரிபீடியாவில் தொன்மம் என்பதற்கு பின்வருமாறு விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது.

‘பழமை என்பதை வடமொழியில் ‘புராணம்’ என்றும் ஆங்கிலத்தில் ‘மித்’ (MYTH) என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் தொன்மங்கள் குறித்து

“தொன்மை தானே சொல்லுங் காலை

உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே”³⁸ (தொல் பொ பா -538)

என்று உரைக்கின்றார். தொன்மத்தை கற்பனை என்றும், சமூகத்தின் கனவுகளையும், எண்ணங்களையும் பிரதிபலிக்கிறது என்று கூறுவர்.

அடிப்படையில் பழமையை காலம் காலமாக மரபு வழிப்பட்ட பண்பாட்டு அடிப்படைக் கருத்துக்கள் தொன்மங்களாக உலகெங்கும் நிறைந்து கிடக்கிறது. இஃது அடிப்படையில் கடவுள், கடவுளின் செயல்கள், மக்களைக் காத்த முறை போன்றவற்றை எடுத்துரைத்துச் செல்கிறது. தமிழகத்தில் வழக்காறுகள் மிக அதிகமாக கதைகள் பல உண்டு. அவற்றை தொன்மம் என்றே கூறுவர். இக்கதைகள் பெரும்பாலும் சைவ, வைணவம் கருத்தினை மக்களுக்கு எடுத்துரைப்பதாக அமையும். பெரியபுராணம் பல தொன்மக்கதைகளை தமிழுக்கு வழங்கியிருக்கிறது.

சிவபெருமான் கங்கை, நாகம், யானைத்தோல், புலித்தோல் அணிந்தமை, சிவபெருமான் மணிகண்டன் ஆனமை, உமை தழுவக்குழைந்த வளைத்தமும்பு பெற்றமை, இராமபிரான் பிரமகத்தி பாவம் நீங்கியமை, சிவம் திரிபுரம் எரித்தமை, சிவன் சடையில் திங்கள் அணிந்தமை, மாலும் அயனும் அறிதற்கரியர் ஆன சிவன் பெருமை, சிவன் கங்கையை தலையில் அணிந்தமை, சிவபெருமான் காலனைக் காலால் உதைத்து மார்கண்டேயனைக் காத்தமை, வாமன அவதாரம், சிவபெருமான் மாதொரு பாகன் ஆனமை, சிவன் பிச்சை ஏற்றமை, சிவன் மன்மதனைக் காய்ந்தமை முதலிய தொன்மச் செய்திகள் பெரியபுராணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

யானைதோல், புலிதோல், நாகம், மான், மழு

ஆகியவற்றைச் சிவபெருமான் ஏந்தியமை

தாருகாவனத்து முனிவர்களும், மனைவியரும் ஆணவ மலத்தில் மூழ்கி இருந்தனர். அவர்களை விடுவித்தற் பொருட்டுச் சிவபெருமான் பிச்சாடன வடிவில் பிச்சை கேட்கச் சென்றார். தாருகாவன முனிவர்கள் பத்தினியர் பெருமான் அழகில் ஈடுபட்டு வளையல் இழந்தனர். செய்தி அறிந்த தாருகா வனத்து முனிவர்கள் சிவபெருமான் மீது சினம் கொண்டு அழிவு வேள்வி செய்தனர். அந்த வேள்வியில் நாகம், யானை, புலி,

மான், மழு ஆகிய பொருள்கள் தோன்றி சிவனை அழிக்க வந்தன. நாகத்தை கழுத்தில் அணியாக அணிந்தார். யானைத் தோலை உரித்து மார்பில் போர்த்திக் கொண்டார். புலித்தோலை இடுப்பில் உடுத்தினார். எரியும் மழுப்படையைக் கையில் ஏந்தினார். இடி முழக்கத்தோடு வந்த மாணை இடக்கையில் தாங்கினார். போன்ற தொன்மங்களை பல பாக்களில் சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் காணமுடிகின்றது.

“அத்திரு மூதார்மேவிய நாவுக் கரசம் தம்

சித்தம் நிறைந்தே அன்பு தெவிட்டும் தெளிவெள்ளம்

மொய்த்துஇழி தாரைக் கண்பொழி நீர்மெய்ம் முழுதுஆர்ப்

பைத்தலை நாகப் பூண் அணி வாரை”

(பெரிய. புராண பா-1508)

“திருநாகேச்சரத்து அமர்ந்த செங்கனகத் தனிக்குன்றைக்

கருநாகத்து உரிபுணைந்த கண்ணுதலைச்சென்று இறைஞ்சி

அருஞானச் செந்தமிழின் திருப்பதிகம் அருள் செய்து

பெருஞான சம்பந்தர் பெருகு ஆர்வத்து இன்புற்றார்.”

(பெரிய.புராண.பா- 2314)

“தில்லைவாழ் அந்தணரும் உடன்செல்லச் சென்றுளய்திக்

கொல்லைமான் மறிக்கரத்தார் கோபுரத்தைத் தொழுதிறைஞ்சி

ஒல்லைபோய் உட்புகுந்தார் உலகு உய்ய நடம் ஆடும்

எல்லையினைத் தலைப்பட்டார் யாவாகளும் கண்டிலரால்”

(பெரிய-புராண பா-1080)

இப்பாடலடிகள் மேற்குறித்த தொன்மங்களை எடுத்துரைக்கின்றன.

மணிகண்டன் பெயர்க்காரணம்

தேவர்களும் அசுரர்களும் மந்தர மலையை மத்தாகவும், வாசுகியை நாணாகவும் கொண்டு பாற்கடலை கடைந்தனர். அப்போது பாற்கடலில் தோன்றிய பொருள்களுள் நஞ்சும் ஒன்று நஞ்சு உலகை அழிக்கும் கொடிய தன்மை உடையது. என்பதை உணர்ந்த தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டனர். சிவபெருமான் பாற்கடலில் தோன்றிய நஞ்சினை உண்டார். நஞ்சு கழுத்திற்குக் கீழ் செல்லின் பெருமான் அங்கத்தில் அடங்கிய உயிர்கள் அனைத்தும் அழியும் எனக் கருதிக் கழுத்தில் நஞ்சை நிருத்தினார் உமையம்மை. கழுத்து நீலகண்டம் ஆனது. இதனால்தான் சிவபெருமான் திருநீலகண்டர் என்ற பெயர் பெற்றார். இதனை,

“பைஞ்ஞீலியினில் அமர்ந்தருளும் பரமர்கோயில் சென்றுஎய்தி

மைஞ்ஞீலத்து மணிகண்டர் தம்மை வணங்கி மகிழ்சிறந்து

மெஞ்ஞீர் மையினில் அன்புஉருக விரும்பும் தமிழ்மாலைகள் பாடிக்

கைஞ்ஞீடிய தம்திருத்தொண்டு செய்து காதலுடன் இருந்தார்.”

(பெரிய புராண பா -1580)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

தையல் தழுவக் குழைந்தமை

சிவபெருமான் ஞான உபதேசம் செய்தபோது பார்வதிதேவி பாராமுகமாக இருந்தார். பெருமான் காஞ்சியில் தவம் செய்ய ஆணையிட்டார். பல முனிவர்கள் பலயுகம் தவம் செய்து பெறவேண்டிய ஞானத்தை பெருமான் அருளும் போது பாராமுகமாக இருந்த பராசக்தி காஞ்சிபுரக் கம்பை ஆற்றில் தவம் செய்தார். ஆற்று மணலில் லிங்கம் அமைத்து வழிபட்டார். பெருமான் திருவருளால் கம்பை ஆற்றில் வெள்ளம் வந்தது. வெள்ளம் லிங்கத்தை அடித்துக் கொண்டு போகா வண்ணம் உமாதேவி தழுவினார். வெள்ளம் விலகி ஓடியது. இதனை,

“செய்யஐயர் திரஓத்தார் ஏத்திப்போந்து செழும்புவனம்

ஊய்யநஞ்சு உண்டு அருளுமவர் உறையும்பதிகள் பலவணங்கித்

தையல் தழுவக் குழைந்த பிரான் தங்குந் தெய்வப் பதிஎன்று

வையம் முழுதுந்தொழு தேத்தும் மதில் சூழ்காஞ்சி மருங்கணைந்தார்”

(பெரிய புராண பா -1587)

என்ற இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

இராமபிரான் பிரமகத்தி பாவம் நீங்கியமை

மறையோர் ஆகிய புலத்தியர் மகன் விசிரவசு. விசிரவசுக்கும் மாயைக்கும் மகவுகளாக இராவணன், கும்பகர்ணன், வீடணன், சூரபணகை ஆகியோர் தோன்றினர். மாரீசனை மாய மானாக்கி இராமனை திசைத்திருப்பிவிட்டுச் சீதாபிராட்டியை இராவணன் கவர்ந்தான். இராவணன் விருப்பமில்லாத பெண்ணைத் தொட்டால் தலை வெடிக்கும் என பிரம்மதேவர் முன்பே சாபம் இட்டுள்ளார். எனவே சீதையை இராவணன் தொடமுடியவில்லை.

என்றாவது ஒருநாள் சீதை மனம் இரங்குவாள் என்ற நம்பிக்கையால் இராவணன் சீதையை அசோகவணத்தில் அரக்கியர் காவலில் வைத்தான். இராவணனின் தம்பிகளான கும்பகர்ணன், வீடணன் ஆகியோரின் அறிவுரைக்கு இராவணன் செவி சாய்கவில்லை. சீதையை சிறையில் இருந்து விடுவிக்க மறுத்தான். போரில் இராவணனைக் கொன்று சீதையை சிறை மீட்டார் இராமபிரான். இராவணன் பிராமண குலத்தில் பிறந்தவன் எனவே இராமபிரானை பிரமகத்தி தோசம் பிடித்தது. அதை நீக்க இராமபிரான் ஈசுவரனாகிய சிவனை வழிபட லிங்கம் கொண்டு வருமாறு அனுமனை அனுப்பினார். அனுமன் லிங்கம் கொண்டுவர தாமதிக்கவே உரிய நேரம் முடியும் முன் ஒரு லிங்கத்தை பிரதிஷ்டை செய்தார். இராமன் ஈஷ்வரனை வழிபட்ட இடமே இராமேஷ்வரம். இதனை,

“தென்னிலங்கை இராவணன் தன் சிரமீரைந்தும் துணித்த

மன்னவனும் இராமனுக்கு வரும் பெரும்பா தகந்தீர்த்த

பீஞ்ஞகரைத் தொழுவதற்கு நினைந்து போய்ப் பெருமகிழ்ச்சி

துன்னிமணங் கரைந்துருகத் தொழுதெழுந்தார் சொல்லரசர்”

(பெரிய புராண பா- 1678)

“தேவர் தொழுந் தனிமு தலைத் திருவிரா மேச்சுரத்து

மேவியசங் கரனைஎதிர் நின்ற விருப்புறு மொழியால்

பாவதிரு நேரிசைகள் முதலான தமிழ்பாடி

நாவரசர் திருத்தொண்டு நலம் பெருகச் செய்தமர்ந்தார்”

(பெரிய புராண பா- 1679)

என்ற பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுள்

பொன், வெள்ளி, இரும்பு ஆகிய மூன்று உலோகங்களால் கோட்டை
செய்த மூவரசர், நினைத்த இடத்தில் பறந்து நினைத்த இடத்தில்
கோட்டைகளை அமர்த்தி உலக உயிர்களை அழித்து வந்தனர்.
இதனைத் தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டனர். சிவபெருமான்
மேருமலையை வில்லாகவும், வாசுகியை நாணாகவும், திருமாலை
அம்பாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், பூமியைத் தேராகவும்,
நான்மறைகளைப் பரிகளாகவும் ஆக்கி முப்புரம் எரிக்கச் சென்றார்.
திருமாலாகிய அம்புக்கு ஆணவம் உண்டாயிற்று. சிவபெருமான்
புன்முறுவல் பூத்தே முப்புரம் எரித்தார். இதனை,

“அவ்வூர் நின்றுத் திருவாரூர் அதனை அடைவார் அடியார்மேல்

வெவ்ஊறு அகற்றும் பெருமான்தன் விரைகூழ் மலர்த்தாள்
பணிவறுதல்

எவ்வுதியமம் எனக்கொள்ளும் எண்ணம் உடையார் பலநாளும்

தெவ்வூர் எரித்த வரைச் சிலையார் திருப்பாதங்கள் வணங்கினார்”

(பெரிய புராண பா- 1876)

என்ற பாடல் ஆன்மாக்களின் மும்மலம் அழிக்கும் தத்துவமே திரிபுரம் எரிக்கும் வரலாறு என்பதை உணர்த்துகிறது.

திங்களை சடையில் அணிந்தமை

தட்சனின் 27 மகள்களை மணந்த சந்திரன் ரோகினியின் மீது அதிக அன்பு செய்தான். இதனால் ஏனைய பெண்கள் தன் தந்தை தட்சனிடம் புகார் செய்தனர். அதனால் தட்சன் சந்திரனின் கலைகள் தேயச் சாபம் இட்டான். சந்திரன் சிவபெருமான் திருவடி பணிந்தான். சிவன் திருமுடியில் இடம்பெற்று அவன் கலைகள் வளர்ந்தன. தட்சன் சாபம் பொய்க்காமல் திங்களின் கலைகள் தேய்ந்தன. சிவபெருமான் சாபம் பொய்க்காமல் சந்திரனின் கலைகள் வளர்ந்தன. என்பதை,

“செழுந்தரளப் பொன்னிகூழ் திருநன்னி
பள்ளி உள்ளோர் தொழுது திங்கள்
கொழுந்தணியுஞ் சடையாரை எங்கள் பதி
யினில்கும்பிட்டு அருள் அங்கே
எழுந்தருள வேண்டும்என இசைந்துஅருளித்
தோனிவீற்றிருந்தார் பாதம்
தொழும் தகைமை யாலஇறைஞ்சி அருள்பெற்றுப்
பிறபதியும் தொழமுன் செல்வார்.”

(பெரிய .புராண பா- 2015)

இதனை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

தேடும் மால் அயற்கரியவன்

படைத்தல் தொழிலுக்கு அதிபதியான பிரமனும், காத்தல் தொழிலுக்கு அதிபதியான திருமாலும் தத்தம் தொழிலை பெரிதென மதித்தனர். சிவபெருமான் தமது திருவடி அல்லது திருமுடியைக் காண்பவரே பெரியவர் எனக் கூறி சோதிவடிவாகக் காட்சி தந்தார்.

திருமால் பன்றி வடிவு கொண்டு பாதமலர் தேடிச் சென்றார். பிரமன் அன்னம் வடிவம் கொண்டு சிவபெருமானின் சடைமுடியைக் காணத் தேடிச்சென்றார். பிரமன் தாழம்பூ ஒன்றைப் பெருமனிடம் கொடுத்துத் திருமுடியைக் கண்டதாகப் பொய் கூறினார். திருமால் திருமகள் தலைவன் பிரமன் நாமகள் தலைவன் செல்வத்திற்கதிபதி திருமாலும் பிரம்மனும் சிவபெருமானின் திருவடியையும் திருமுடியையும் காணமுடியவில்லை. கல்விச் செருக்காலும் செல்வச் செருக்காலும் இறைவனைக் காணமுடியாது என்பது தத்துவம். இதனை,

“நீடும் அப்பதி நீங்குவார் நிகழ்த்திரு நல்லூர்

ஆடுவார் திருவருள் பெறஅகன்றுபோந்து அங்கண்

மாடும் உள்ளன வணங்கியே பரவிவந்து அணைந்தார்

தேடுமால் அயற்கு அரியவர் திருக்கருவூர்.”

(பெரிய .புராண பா- 2274)

என்ற பாடல் வழி அறிய முடிகின்றது. இக்கருத்தினை மாணிக்கவாசரும் சுட்டியுள்ளார்.

“மாலறியா நான்முகனும் காணாமலையினை நாம்

போல்அறிவோம் என்றுஉள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்

பால்ஊறு தேன்வாய்ப் படிநீ கடைதிறவாய்

ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவுஅறியான்

கோலமம் நம்மைஆட் கொண்டுஅருளிக் கோதாட்டும்

சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனையென்று

ஓலம் இடினும் உணராய் உணராய்காண்

ஏலக் குழலி பரிசுஏலோர் எம்பாவாய்.”³⁹

(திருவெம்பாவை பா-4)

என்னும் திருவெம்பாவை பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

சிவன் கங்கையைச் சடையில் தரித்தமை

சகபுத்திரர்களின் தந்தை அஸ்வமேத வேள்வியாகிய நூறாவது வேள்வியினைச் செய்தான். நூறாவது வேள்வி முடித்தோர் இந்திரப் பதவி அடைவர். எனவே இந்திரன் குதிரையை ஒரு முனிவர் தவப் பள்ளியில் கட்டி விட்டான். சகபுத்திரர் முனிவர்தான் குதிரையைப் பிடித்து கட்டினார் என முனிவனின் தவம் கலைத்தனர். தவம் கலைந்த முனிவர் சகபுத்திரரைச் சாம்பலாகும்படி சாபமிட்டார். சகபுத்திரர் நரகம் அடைந்தார். சகபுத்திரர் வழிவந்த பகீரதன் கங்கை நீரைக் கொணர்ந்து தம் முன்னோர் வெந்த சாம்பலில் தெளித்தால் வீடுபெறுவார் என அறிந்தான்.

சிவபெருமானை நோக்கி பகீரதன் தவம் செய்தான் சிவபெருமானிடம் கங்கை நீரை தம் முன்னோர் மீது படும்படி வரம் கேட்டான். சிவபெருமான் அருளால் கங்கை உலகை அழிக்கும் வேகம் கொண்டு வந்தது. பகீரதன் கங்கை வேகத்தை தடுக்க வேண்டினான். கங்கையைச் சடையில் சிவன் கரந்தார். ஒரு சொட்டு நீர் கூட வரவில்லை மீண்டும் சிவனை நோக்கி பகீரதன் கடும் தவம் புரிந்தான். கங்கை நீர் வேகம் தணிந்து வருமாறு விடுத்தார். பகீரதன் கங்கை நீர் கொண்டு தம் முன்னோர் பாவம் நீக்கினான். கங்கையைக் கொண்டு வந்த பகீரதன் பெயரால் கங்கை பகீரதி என அழைக்கப் பெற்றான். இதனை,

“அங்கண் இனிதுஅமரும் நாள்அடல்வெள் ஏனத்துஉருவாய்ச்

செங்கண் நெடுமால் பணியும் சிவபுரத்துச் சென்றுஅடைந்து

கங்கைசடைக் கரந்தவர்தங் கழல் வணங்கி காதலினால்

போங்கும் இசைத்திருப்பதிகம் முன்நின்று போற்றிசைத்தார். “

(பெரிய புராண பா- 2307)

என்னும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

சிவபெருமான் காலனைக் காலால் உதைத்தமை

மிருகண்டு முனிவர் சிவபெருமானை நோக்கி மகவு வேண்டி தவம் புரிந்தார். இறைவன் 16 வயதளவே வாழும் நல்ல மகப்பேறு ஒன்று வேண்டுமா? நூறு வயது வரை வாழும் தீய புதல்வர்கள் நூறுபேர் வேண்டுமா? எனக் கேட்க மிருகண்டு முனிவர் 16 வயது அளவு வாழும் ஒரு நல்ல மகவை வேண்டினார்.

மார்கண்டேயன் எனப் பெயரிட்டு வளர்த்தார். 16 வயது நெருங்கியது. தாய் தந்தையர் துன்பம் உணர்ந்த மார்கண்டேயன் திருத்தலங்கள் தோறும் சென்று நமசிவாய என ஐந்து எழுத்து மந்திரம் ஓதினான். திருக்கடவூர் ஈசனை வழிபட்டான். காலன் வந்தான். மார்கண்டேயன் சிவலிங்கத்தை தழுவினான். காலன் சிவலிங்கத்திற்கும் சேர்த்து பாசக்கயிற்றை வீசினான். தன்னடியார்க்கு உற்றதீங்கை விலக்கச் சிவனார் காலனைக் காலால் உதைத்தார். மார்கண்டேயனுக்கு என்றும் 16 வயதை அருளினார். இதனை,

“மற்றுஅவண் பதி அணைந்து வீரட்டத்து

மழவிடை யார் கோயில்

சுற்று மாளிகை வலம்கொண்டு

காலனை யுதைத்துருட்டிய செய்ய

பொன்சி லம்பு அணி தாமரை

வணங்கிமுன் போற்உய்ந்து எதிர்நின்று

பற்று அறுப்பவர் சடையுடை

யான் எனும் பதகஇன் இசைபாடி.”

(பெரிய புராண பா- 2437)

என்ற பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

வாமன அவதாரம்

மாபலிச் சக்கரவர்த்தி நூறாம் வேள்வியான கொடை வேள்வி செய்தான். நூறு வேள்வி செய்தவர் இந்திரப் பதவி அடைவர். விண்ணவர் மாபலி வேள்வியை தடுக்கத் திருமாலை வேண்டினார். மாபலி அசுரச்

சக்கரவர்த்தியிடம் திருமால் கூனிக் குறுகிக் குள்ள வடிவில் வாமனனாக வந்தார். தவம் செய்ய மூன்றடி மண் கேட்டார். மாபலியின் குருவான சுக்லாச்சாரியார் தடுத்தார். மாபலி மூன்றடி மண் தாரை வார்த்துக் கொடுக்கும் போது சுக்கிரன் கமண்டலத்தின் வாயை வண்டு உருக் கொண்டு அடைத்தான். வாமனன் தர்பை கொண்டு கமண்டல வாயில் குத்தினான். கொடை தடுத்த சுக்கிரன் குருடனானான். சுக்கிரன் சிவனை நோக்கி தவம் செய்து கண் பெற்றான். விண்ணை ஓரடியாகவும் மண்ணை ஓரடியாகவும் திருமாலுக்கு மூன்றாம் அடிக்கு மாபலி தன் தலையைக் கொடுத்தான். மாபலி திருமால் தீட்சை பெற்று வீடு பெற்றான். மாண்புள்ள பிரம்மச்சாரி வடிவில் வந்து மாபலியை ஆட்கொண்ட இடம் 'மாணிக்குழி' எனப் பெற்றது.

மாபலியின் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலமும் மூன்றடி மண்ணாக வாங்கப் பெற்றதால் மாபலி வீடு பெற்றான். மாணியாய் வந்த திருமால் சிவனை வழிபட்ட இடம் மாணிக்குழி எனப்பட்டது. இதனை,

“அங்கணரை அடிபோற்றிஅ ங்கு அகன்று மற்றுஅந்தப்

பொங்குநதித் தென்கறைப் போர்வலித்தோள் மாவலிதன்

மங்கலவேள்வியில் பண்டு வாமனனாய் மண் இரந்த

செங்கண் அவன்வழிபட்ட திருமாணிக் குழிஅணைந்தார்”

(பெரிய புராண பா- 236)

என்ற பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

பெருமானே வந்து பிச்சை கேட்கும் பெருமை பெற்றவன் மாபலிச்சக்கரவர்த்தி என்ற கருத்தினை,

”ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன் பேர் பாடி”⁴⁰

என்று ஆண்டாள் பாவைப் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

சிவபெருமான் மாதொரு பாகன் ஆனமை

பிருங்கி முனிவர் சிவனையே வழிபட்டார். சக்தியை வழிபடாதவர். உமாதேவி இறைவனை வேண்டி இறைவன் உடம்பில் பாதி இடம் பெற்றார். பிருங்கி முனிவர் வண்டு உருவில் துளைத்துச் சிவனை மட்டும் வலம் வந்தார். உமாதேவி பிருங்கி முனிவன் சக்தியை வாங்கவே பிருங்கி என்பருவாகி அசையா நிலையுற்றான். பின் சக்தியை வணங்கிச் சக்தியைப் பெற்றான். இதனை,

“மற்றுஇனிநாம் போற்றுவதுஎன்? வானோர் பிரான் அருளைப்

பற்றலர்தம் கைவாளால் பாசம் அறுத்தருளி

உற்றவரை என்றும் உடன்பிரியா அன்புஅருளிப்

பொற்றொடியாள் பாகனார் பொன்னம் பலம் அணைந்தார்.”

(பெரிய புராண பா- 648)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

சிவன் பிரமகபாலம் நீங்கியமை

நான்முகன் ஆகிய பிரமன் ஐந்து தலைகளோடு விளங்கினான். சிவபெருமான் போலவே தனக்கும் ஐந்து தலைகள் இருப்பதாக ஆணவம் கொண்டான். இறைவன் படைத்தல் தொழில் இறைக்கு ஆணவம் கூடாதென ஒரு தலை கிள்ளப் பெற்றது. பிரமனது தலையாதலின் அது பெருமான் கையில் ஒட்டியது. பிரமன் தலை கிள்ளிய பாவம் போகப் பிச்சை எடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. சிவபெருமான் உலகத்தவர் பாவங்களைப் பிச்சை ஏற்பதாகத் தத்துவம் உள்ளது. முனிவர் பத்தினியர் பிச்சை இட்டதும் பிரம்ம கபாலம் கைவிட்டு அகன்றது. இதனை,

“ஊர்தொறும் பலிகொண் டுய்க்கும் ஒருவன தருளி னாலே

புாரினில் ஆர்ந்த செல்வம் உடையராம் பண்பில் நீடிச்

சீர்உடை அடிசில் நல்ல செழங்கறி தயிர் நெய் பாலால்

ஆர்த்தரு காதல்கூர அடியவர்க்கு உதவும் நாளில்.”

(பெரிய புராண பா -857)

இப்பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

சிவன் மன்மதனைக் காய்த்தமை

சிவபெருமான் அடியார்க்கு ஞான உபதேசம் செயல்படுத்திக் காட்டி மௌன நிலையில் இருந்தார். சூரபத்மன் கொடுமை உச்ச கட்டத்தைக் கடந்தது. சிவபெருமான் மௌன நிலையில் இருப்பின் சக்தியோடு சேர்ந்து முருகன் அவதாரம் எப்போது நிகழ்வது என விண்ணவர்கள் கவலை உற்றனர். விண்ணவர்கள் மன்மதனிடம் சிவபெருமான் மௌன நிலையைக் கலைக்க வேண்டினர். மனையாள் வேண்டு கோளையும் மறுத்து மன்மதன் கரும்பு வில்லில் முல்லை அசோகு மாந்தளிர் முதலிய மலர் அம்புகள் தொடுத்தான். சிவனார் நெற்றிக்கண் திறந்தது. மன்மதன் எரிந்தான். ரதி சிவபெருமானிடம் மங்கல நாளைப் பிச்சையாக கேட்டாள். சிவபெருமான் ரதியின் கண்களுக்குமட்டும் தெரிவான் என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளினார். சிவபெருமான் நெற்றிக் கண்ணில் இருந்து வந்த ஆறு பொறிகள் சரவணப் பொய்கைத் தாமரை மலர்களில் குழந்தைகளாயின. அக்குழந்தைகளை கார்த்திகைப் பெண்கள் வளர்த்தனர். சக்தியின் அருளால் ஆறு குழந்தைகளும் ஒன்றாயின. ஆறுமுகன் அவதாரமும் மன்மதன் மீண்டும் உயிர்பெற்றான். இதனை,

“கரும்புவில் லோனைக் கூற்றைக் காய்ந்தவர் கடவுர் மன்னி

விருப்புஉறும் அன்புமேல்மேல் மிக்குஎழும் வேட்கை கூர

ஒருப்படும் உள்ளத்தன்மை உண்மையால் தமக்குநேர்ந்த

திருப்பணி பலவும்செய்து சிவபத நிழலில் சேர்ந்தார்.”

(பெரிய புராண பா -869)

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

பெரியபுராணத்தில் தொன்ம நிகழ்வுகள் மூலம் மாநில மக்களுக்கு மனிதநேயத் தன்மையையும், இறைத்தன்மையையும் வெளிப்படுத்துவதை நாம் காண முடிகின்றது.

தொகுப்புரை

சே என்பது காளையைக் குறிக்கும் ஒரெழுத்து ஒரு மொழி ஆகும். காளை வாகனம் கொண்ட சிவனார் சேக்கிழார் என அழைக்கப் பெற்றார். சிவபெருமான் பெயராகிய சேக்கிழார் என்ற பெயரும் பெற்றோரால் இடம் பெற்ற அருண்மொழித் தேவர் என்ற பெயரும் கொண்டவர் சேக்கிழார் பெருமான்.

சேக்கிழாரின் நுண்மான் நுழைபுலம் அறிந்த சோழன் சேக்கிழாரை அமைச்சராக அமர்த்தி உள்ளார்.

சோழமன்னர் சிவனடியார்கள் வரலாற்றை தொகுக்குமாறு சேக்கிழாரை வேண்ட சேக்கிழார் தில்லைக் கூத்தப் பெருமான் திருவடி பணிந்ததால் தில்லைக் கூத்தப் பெருமான் 'உலகெலாம்' என அடி எடுத்துக் கொடுக்கத் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடத் தொடங்கியுள்ளார்

இவர் தில்லை கூத்தப் பெருமான் கோயிலிலேயே தங்கிச் சித்திரை திரு ஆதிரை நாளில் நூலை முடித்துள்ளார். தில்லையில் ஆயிரங்கால் மண்டபத்தில் சித்திரை திரு ஆதிரை திருநாள் அன்று நூல் அரங்கேற்றம் தொடங்கி அரங்கேற்றம் சித்திரை திருஆதிரை திருநாள் அன்று நிறைவுற்றதாகும். அரங்கேற்றத்தில் பங்கு கொண்ட அறிஞர்களுக்கு ஆண்டு முழுவதும் அமுதளிக்க மன்னன் ஆவன செய்தான்.

புராணம் இரண்டு காண்டங்களும் பதின்மூன்று சருக்கங்களும் கொண்டது. சேக்கிழார் புராணம் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாக வைக்கப் பட்டுள்ளது.

திருத்தொண்டர் புராணத்தில் பெருங்காப்பிய அமைப்பினைக் கொண்டு விளங்குகின்ற பாங்கு விரிவாக இடம் பெற்றுள்ளது.

சிவனார் நாகம், மதி அணிந்த வரலாறு, மணிகண்டன் ஆன வரலாறு, உமாதேவி தழுவ வளைத்தழும்பு பெற்றமை, இராமன் ஈசுவரனை வழிபட்டுப் பிரமகத்தி நீங்கியமை, திரிபுரம் எரித்தமை, மாலயன் தேடரிய சிவன் பெருமை, சிவன் கங்கை அணிந்தமை, வாமன அவதாரம், மாதொரு பாகன் ஆனமை, சிவன் மன்மதனைக் காய்ந்தமை போன்ற தொன்மங்கள் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. அ.ஐயம். தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.104
2. மேலது ப-105
3. உமாபதி சிவாச்சாரியார் சேக்கிழார் புராணம் பா -15
4. மா.இராசமாணிக்கனார் பெரியபுராண ஆராய்ச்சி ப - 22
5. மேலது - 23
6. க.வெள்ளைவாரணார் சேக்கிழார் காலம் ப- 27
7. இராமலிங்கம்.அரங்க., திருத்தொண்டர் வரலாறு ப- 456
8. சீனிவாசன்.ச.(ப.ஆ) பரிமேலழகர் (உ.ஆ) திருக்குறள். - 124
9. மேலது - 102
10. மேலது - 103
11. உமாபதி சிவாச்சாரியார் சேக்கிழார் புராணம் - பா- 64
12. மேலது - பா- 70
13. ஞானப்பிரகாசம்.வ சேக்கிழார் காட்டும் திருத்தொண்டு நெறி ப-31
14. சிங்காரவேலு முதலியார், அ.கலைக்களஞ்சியம் ப- 889
15. அ.ச.ஞானசம்பந்தன் பெரியபுராணம் ஓர் ஆய்வு ப-19
16. மேலது -21
17. ச.வையாபுரிப்பிள்ளை புறத்திரட்டு ப-21
18. உமாபதி சிவாச்சாரியார் சேக்கிழார் புராணம் பா -82
19. மேலது -பா- 64
20. மேலது -பா- 77
21. மேலது - பா -103
22. பரமசிவம்.சொ சேக்கிழார் இலக்கியத் திறன் -ப-37
23. உமாபதி சிவாச்சாரியார் சேக்கிழார் புராணம் ப-48
24. சீனிவாசன்.ச.,(ப.ஆ)பரிமேலழகர்(உ.ஆ) திருக்குறள் -26

25. வ.ஞானப்பிரகாசம் சேக்கிழார் திருத்தொண்டு நெறி ப-16
26. அ.ப.பாலையன் (உ.ஆ) சாரதா பதிப்பகம் புறநாநூறு 1-3:4 ப-206
27. வ.ஞானப்பிரகாசம் சேக்கிழார் திருத்தொண்டு நெறி ப-47
28. மேலது ப-18
29. உமாபதி சிவாச்சாரியார் சேக்கிழார் புராணம் ப-49
30. மேலது ப-49
31. பரமசிவம்.சொ சேக்கிழார் இலக்கியத் திறன் -ப - 37
32. உமாபதி சிவாச்சாரியார் சேக்கிழார் புராணம் பா- 96
33. வேங்கடசாமி நாட்டார்.ந.மு. எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி(ப.ஆ)
யாப்பருங்கலக்காரிகை மூலமும் உரையும் பா -34:3-4
34. மேலது ப-200
35. சேது இராமலிங்கம்பிள்ளை.வீ முனைவர் தகவல் ப- 31
36. வேங்கடசாமி நாட்டார்.ந.மு. எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ)
யாப்பருங்கலக்காரிகை மூலமும் உரையும் பா -30 3-4
37. சுந்தரமூர்த்தி.கு உமா பதிப்பகம் தண்டியலங்காரம்
மூரமும் உரையும் -பா -8
38. அ.ப.பாலையன். (ப.ஆ) இலம்பூரணர். (உ.ஆ) தொல்காப்பிய
பொருளதிகாரம் - பா - 538
39. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை.(உ.ஆ)திருவாசகம் மூரமும் உரையும்
திருவெம்பாவை பா - 4
40. இராமஸ்வாமி இராமனுஜதாஸர்.ஆர். (உ.ஆ)
நாச்சியார் திருமொழி பா 3:1

பெரியபுராணத்தில் அன்பு

மனித உயிர்கள் மட்டுமல்ல அனைத்து உயிர்களுக்குமான பொது வேட்கை, ஈர்ப்பு, அன்பு, அவ்வன்பை இயற்கை அடிப்படையிலும், இறைமை அடிப்படையிலும் மனித சமூகம் இனங்கண்டு கொண்டுள்ளது.

அன்பைப் பற்றி, மனித நேயம், இரக்கம், பாசம் போன்ற பண்புகளை அறிஞர்கள் அன்பு என்பர். பன்முகத் தன்மை கொண்ட இச்சொல் ஆன்மீகம், மதம் இரண்டிலும் சிறப்புப் பண்பைக் கொண்டு விளங்கும். அடிப்படையில் யாவற்றிலும் இரண்டாகக் கலந்து இருக்கக் கூடிய நம்முள் ஜீவனாகவும், உடலாகவும், உயிராகவும், அணுக்களாகவும், அண்டவெளிப் பிரபஞ்சமாகவும் விளங்கும் பரம்பொருள் மீது கொண்ட அன்பே உண்மை அன்பு என்பா இறையியலாளர்.

மத அடிப்படையில் மனிதநேய பண்பை மக்களிடம் விதைத்த பல தத்துவ ஞானிகளும், ஆன்மீக வாதிகளும் உண்டு. உலகெங்கும் இறை புகழைப் பாடுவதன்றி, வேறெந்த செயலையும் செய்யாத இறையடியார்கள் பலர் உள்ளனர். அவ்வகையில் தமிழகத்திலிருந்த சைவ அடியார்களின் தன்மை, பண்புநலன் யாவும் ஆராய்ந்து விளக்குவதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

‘அன்பு என்பது உணர்ச்சி மற்றும் மனநிலை சார்ந்த பல்வேறு வகையான உணர்வுகளையும் அனுபவத்தையும் குறிக்கிறது. பொதுவாக அன்பு வலுவாகவும், நேர்மறையான அனுபவமாகவும் இருக்கிறது. எளிமையான மகிழ்ச்சி முதல் ஆழ்ந்த தனித்தன்மையான பாசம் வரை அன்பு பல பரிமாணங்களில் வெளிப்படுகிறது’ என்று விக்கிபீடியா அன்பு பற்றி விவரிக்கிறது.

அன்பு

மனித உறவுகளுக்கு அன்பே அடிப்படை அதனால்தான் திருவள்ளுவர் ‘அன்பின் வழியது உயிர் நிலை’ என்றும் உணர்வு பூர்வமான ‘அகத்து உறுப்பு’ என்றும் கூறுவர். அடியார், குடும்பம்

இவர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு உடையவர்களிடத்தில் ஏற்படுகின்ற இரக்க உணர்வே ‘அன்பு’ எனலாம்.

அடியார்களின் அன்பு

இந்த அன்பைப் பற்றி பல ஆய்வாளர்கள் பல வகையில் குறிப்பிடினும் இறையன்பர்கள் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தும் இறைவனுக்கும், இறையடியார்களுக்கும் என்ற கொள்கையினைக் கொண்டு வாழ்ந்துள்ளனர். மனிதர்களில் பலவகை உண்டு இதனை,

“தான் வாழ்வதற்காக யார் மீதும் ஏறி மிதித்துப் புதைத்து விட்டு
மேலே ஏறிப்போய் - எது கிடைத்தாலும் தனக்கு மட்டுமே
சொந்தம் என்று நினைக்கும் மனித உருவில் நடமாடுபவர்கள்
அற்ப ஜீவன்களாம். தானுண்டு தன் குடும்பம் உண்டு! அக்கம்
பக்கம் வாழ்பவரை ஓரக் கண்ணால் பார்பது கூட வீண்!
என்று வாழ்பவர்கள் ‘கால்’ மனிதர்களாம். தானும் வாழ்ந்து
மற்றவர்களுக்கும் கொஞ்சம் தோள் கொடுப்பவர்கள் ‘பாதி’
மனிதர்களாம். தங்களைப் போலவே மற்றவர்களும் வாழ வேண்டும்!
என்று அக்கறை கொள்பவர்கள் நேசக் கரம் நீட்டுபவர்கள்
‘முழு’ மனிதர்களாம் பிறருக்கு உதவுவதற்காகவே சிந்தித்து
ஓயாது உழைத்து பொருள் ஈட்டுபவர்கள் மிகச் சிலர். அவர்கள்
“மனிதர்களாம்.”¹

என்று முத்துக்குமரன் குறிப்பிடுகின்றார்.

பல அடியார்கள் சிவனின் புகழையும் அன்பையும் எடுத்துரைக்க முயன்றனர். அவர்களுள் ஒருவரான, திருமுலர்,

“அன்பு சிவம் இரண்டு என்பர் அறிவிலார்

அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்

அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்த பின்

அன்பே சிவமாய் அமர்ந்து இருந்தாரே”² (திருமந்திரம் பா-2)

என்று அன்பு வேறு சிவம் வேறு என்பார் அறிவில்லாதார். அன்பும் சிவமும் ஒன்று என்பதே உண்மை யென்றும், இதனை உணர்ந்தோர் அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருப்பார் என்று திருமூலர் கூறுகிறார். அவ்வன்பே மக்களுக்கு பல அடியவர்கள் எடுத்துரைத்ததைக் கடமையெனக் கொண்டனர்.

விறள் மிண்டரின் அன்பு

செங்குன்றூரில் வேளாண் மரபைச் சேர்ந்த தொண்டர் விறள் மிண்டர். சிவன் திருவடியும், சிவனடியார் திருவடியும் அன்றி வேறுபற்று அற்றவர். சிவனடியார் மீது பேரன்பு கொண்டவர். சுந்தரர் திருவாரூரில் நுழையும் போது அடியார் கூடியிருக்கும் தேவாசிரிய மண்டபத்தில் அடியாரைத் தொழாமல் தியாகப் பெருமான் கோயிலுள் சென்றார். செய்தி அறிந்த விறள் மிண்டர் சுந்தரர் புறமாவார் என்றார். அடியாரைப் பேணாத சுந்தரார்க்கு அருளிய பிறை சூடிப் பெருமானும் புறமென்றார். செய்தி அறிந்த சுந்தரர் தேவாசிரிய மண்டபத்தில் உள்ள அடியார்களைத் தொழுது தியாகப் பெருமானை வழிபட்டு அன்பால் திருத்தொண்டத் தொகை பாடினார் என்பதனை,

“திருவார் பெருமை திகழ்கின்ற தேவாசிரிய னிடைப் பொலிந்து

மருவா நின்ற சிவனடியார் தம்மைத் தொழுது வந்தணையா(து)

ஒருவா றொதுங்கும் வன்றொண்டன் புறகென் றுரைப்பச் சிவனருள்

பெருகா நின்ற பெரும்பேறு பெற்றார்: மற்றும் பெறாநின்றார்.’

(பெரிய.புராண.பா-497)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது

‘புறகு’ என்ற சொல் ஒதுக்கி வைத்தலைக் குறிக்கும். ஊருக்குப் புறம்பாக நடப்போரை ஊரார் புறம்பாக ஒதுக்கி வைப்பர். அவரோடு எந்த உறவும் கொள்ளார். சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள தலங்கள் தோறும் சென்று வழிபட்டு அடியார் கூட்டத்தைத் தொழும் அன்புடையராக வாழ்ந்த விறன் மிண்டர் திருத்தொண்டர் பெருமை வெளிப்படுத்தும் திருத்தொண்டத் தொகை உருவாகக் காரணமாக இருந்தவர் என்பது புலப்படுகிறது.

பற்றற்ற அடியார் மீது பற்றுக்கொண்டு விளங்குவது மற்ற பற்றை விடுவதற்கு உதவும் என்று வள்ளுவர் கீழ் காண் குறளில் கூறுவர்.

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்

பற்றுக் பற்று விடற்கு”³ (குறள்-350)

மேற்காண் குறள் ‘பிறப்பு’ என்ற வாய்ப்பாட்டில் ‘விடற்கு’ என நிறைவுறும். பற்றறுத்தால் பிறப்புவிடற்கு உதவும் என்ற கருத்தைப் பிறப்பு வாய்ப்பாட்டைக் கொண்டு குறள் உணர்த்தும்.

குறிப்பாக பற்றற்ற வாழ்க்கை என்பதில் மீதான அன்பே ஆகும். ஐம்புலன்களின் உணர்வுகள் யாவற்றையும் விலக்கி, இறை அன்பு மட்டுமே உண்மையான அன்பு என உலகம் பற்று இன்றி இறைவனையே அன்பாகக் கொண்டு அடியவர்கள் இறை புகழைப் பாடி மக்களிடம் இறை அன்பை விதைத்தனர்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்களின் பேரன்பு

சிவபெருமானுக்குச் செய்யும் தொண்டினைப் பெரும் பேறாகக் கருதுவர்களாகவும், பெருமானை நோக்கி தவம் செய்து வாழ்பவர்களாகவும், இறைவனை மறைகளால் போற்றுவவர்களாகவும், மங்கலத் தொழில்கள் செய்து வாழ்பவர்களாகவும், உலக உயிர்கள் எல்லாம் வாழ்ந்து முக்தி பெற ஆகவனியம், தக்கிணாக்கினியம், காருகபத்தியம் என்ற முத்தீ வேள்வி செய்பவர்களாகவும், நான்மறையும்,

ஆறங்கமும் பிழையற உணர்ந்திருந்தவர்களாகவும், குற்றமற்ற ஒழுக்கம் கொண்டு ஓதல், ஓதுவித்தல், ஈதல், ஏற்றல், வேட்டல், வேட்பித்தல் என்ற ஆறு தொழிலும் வழுவாது செய்பவர்களாகவும், உலகம்புகழும் மானமும், பொறுமையும் உடையவர்களாகவும், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நான்கு நெறிகளிலும் தவறாது இறையன்பும், உயிர்கள் மேல் அன்பு கொண்டு விளங்குபவர்களாகவும், செம்மை நிறைந்த சிந்தையோடு தெய்வ வேதியர்களாகவும் விளங்கினார்கள். ஊனமற்றவர் இல்லறத்தார் பிறருக்காக செய்யும் தானமும், துறவறத்தார் தனக்காகச் செய்யும் தவமும் மேற்கொள்வதையே கடமையாகக் கொண்டு விளங்கினார். இதனை,

“மறுவிலா மரபின் வந்து மாறிலா ஒழுக்கம் பூண்டார்:

அறுதொழில் ஆட்சியாலே அருங்கலி நீங்கி உள்ளார்;

உறுவது நீற்றின் செல்வம் எனக் கொளும் உள்ளம் மிக்கார்;

பெறுவது சிவன்பால் அன்பாம் பேறெனப் பெருகி வாழ்வார்.”

(பெரிய புராண பா- 355)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

வெயிலில் அருமை நிழலில் தான் தெரியும் என்ற பழமொழிக்கு ஏற்ப தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் இறைவன் மீது அன்பு கொண்டு உலக உயிர்களுக்குச் செய்யும் தொண்டு இறைவனைச் சென்றடையும் என எண்ணினர். அதனால் பல துன்பங்களிலும் உழன்று கொண்டிருக்கும் உயிர்கள் நன்னெறியில் வாழ வழிகாட்டினர். மலை கோடைக் காலத்தில் தான் துன்புறினும் தன் கண்வாழ் உயிர்களை வாழவைக்கும். அதுபோலத் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் தாம் துன்புறினும் தன்னலம் கருதாது அடியாரின் பொது நலம் கருதி அன்பு காட்டினர்.

இயற்பகை நாயனாரின் அன்பு

இயற்பகைநாயனார் புகார் நகர வணிகர் குலத்தில் தோன்றியவர். இவரிடம் சிவனடியார்கள் வந்து எது கேட்டாலும் இல்லை என்று சொல்லாமல் ஈந்தவர். ஒரு நாள் சிவபெருமானே வேதியராய் வந்தார். இயற்பகைநாயனார் அவ்வேதியரை வணங்கி வரவேற்று அன்போடு அர்ச்சனைகள் செய்தார். அப்போது 'எதிர் பாராது ஈயும் உன் தன்மை அறிந்து வந்தேன் என்று வேதியர் கூற, இயற்பகைநாயனார் 'உள்ளதெல்லாம் சிவனடியார் உடைமை' என்றார். உடனே வேதியர் இயற்பகை நாயனாரிடம் உன் மனைவியை கொடுக்கும்படி கேட்டார். இயற்பகை நாயனார் மாறாது வழங்கினார். மறுத்த சுற்றத்தாருடன் போர் செய்து பாதுகாப்பாக வேதியரைக் கொண்டுபோனார். இயற்பகை நாயனாரின் மனைவியார் வேதியரின் இணையடியைத் தொழுது நின்றாள்.

இல்லத்தில் இருக்கும் இருளைப் போக்குகின்ற இல்லாள் கணவன் விருப்பமே தன் விருப்பம் என்று கணவன் கூற்றை உவந்து ஏற்று வந்த வேதியருடன் புறப்பட்டாள் என்பது இயற்கை நாயனார் மீது இல்லாள் கொண்டிருந்த அன்பும் இயற்கையார் சிவனடியார் பால் கொண்ட பேரன்பும் புலனாகிறது இதனை,

“இன்றுநீர் எனக்கு அருள் செய்தது இதுவேல்

என் உயிர்க்கொடு நாத! நீர் உரைத்தது

ஒன்றை நான் செய்யும் அத்தனை அல்லால்

உரிமை வேறு உளதோ எனக்(கு)?என்று

தன்தனிப் பெருங் கணவரை வணங்கத்

தாழ்து தொண்டனார்தம் எதிர் வணங்கச்

சென்று மாதவன் சேவடி பணிந்து

திகைத்து நின்றனள் திருவினும் பெரியாள்”

(பெரிய .புராண பா-412)

“சென்றவர் தடுத்த போதில் இயற்பகை யார்முன் சீறி

வன்றுணை வாளே யாகச் சாரிகை மாறி வந்து

துன்றினர்தோளும் தாளும் தலைகளும் துணித்து வீழ்த்து

வென்றகு புவியே நென்ன அமர்விளையாட்டில் மிக்கார்”

(பெரிய .புராண பா- 424)

என்ற பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. அடிப்படையில் இறைவன் மீது கொண்ட அன்பினால் எதையும் செய்யத் துணியும் அடியவர்கள் தமிழலகில் இருந்தனர்.

இயற்பகை நாயனார் சிவனடியார்களிடம் கொண்ட அன்பினை உணர்ந்த வேதியர் வேடத்தில் இருந்த சிவபெருமான் மறைந்து விண்ணிடை வெள்ளை காளையில் அமர்ந்தபடி காட்சி கொடுத்தார். இயற்பகையாரே எம்மிடமும், அடியார்களிடமும் கொண்ட அன்பினைக் கண்டு மகிழ்ந்தோம். இயற்பகையாரே நீர் பழுதற்றவர் ஆகையால் நீரும் நின் மனையாளும் இனிதே இல்லறம் நடத்தி பின்பு எம்மை வந்து அடைவீராக என்று அருளி மறைந்தார். இதனை,

“விண்ணிடை நின்றவெள்ளை விடையவர் அடியார் தம்மை

எண்ணிய உலகு தண்ணில் இப்படி நம்பால் அன்பு

பண்ணியபரிவு கண்டு மகிழ்ந்தனம் பழுதுஇலாதாய்

நண்ணிய மனைவியோடு நம்முடன் போதக என்று”

(பெரிய .புராண பா-438)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

இளையான்குடி மாறநாயனார் பேரன்பு

தமிழகத்தில் சிவகங்கை மாவட்டத்தில் உள்ள ஊர் இளையான்குடி. ஆடல் வல்லான் அடியாரிடத்து அன்பு பூண்டவர்.

உழவுத்தொழில் செய்தவர். சிவனடியார்களிடம் இன்சொற்பேசி ஆசனத்தில் அமர்த்தி அர்ச்சனை செய்து நால்வகை உணவை அருகவையுடன் விருந்து அளிக்க அடியாரே இளையான்குடி மாறநாயனார். அவர் அழகாபுரித் தலைவன் குபேரனைப் போல் வாழ்ந்தார். இதனை,

“ஆளும்நாயகர் அன்பர் ஆனவர் அளஇலார் உளம் மகிழவே

நாளும்நாளும் நிறைந்துவந்து நுகர்ந்ததன்மையின் நன்மையால்

நீளும் மாநிதியின்பரப்பு நெருங்கு செல்வம்நிலாவி எண்

தோளிணார்அள கைக் கிருத்திய தோழ னாரென வாழுநாள்”

(பெரிய புராண பா -444)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

அவர் அடியார்களுக்கு விருந்து அளித்து வறுமையுற்று செல்வங்கள் அனைத்தும் இழந்தாலும் அவர் கொண்ட கொள்கையை இழக்கவில்லை. இளையான்குடி மாறநாயனாரின் அன்பை சோதிக்க இறைவன் அடியார் வடிவில் இரவில் வந்து பசிக்கு உணவு அளிக்குமாறு வேண்டினார். நாயனாரின் வீட்டில் ஒன்றும் இல்லை. இன்று காலையில் வயலில் விதைத்த நெல்லை நடுநிசியில் எடுத்து வந்து வறுத்து அரிசியாக்கி உணவு சமைக்க கூரையைப் பிரித்து அடுப்பெரித்துக் கொல்லையில் உள்ள கீரையை பறித்துச் பல விதமாக சமைத்து அடியார் வேடத்தில் வந்த சிவனுக்கு அன்போடு விருந்து அளித்தார். இதனை,

“மனைவியார் கொழுநர் தந்த மனமகிழ்க்கறிகள் ஆய்ந்து

புனல்இடைக்கழுவித்தக்க புனிதபாத்திரத்துக் கைம்மை

வினையினால் வேறு வேறு கறியமுது ஆக்கி பண்டை

நினைவினால் குறையநொந்து திருஅமுது அமைந்துநின்று.”

(பெரிய புராண –பா- 461)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

‘விருந்தோம்பும் பண்பை உடைய மேலோர் தன்னிடம் இருக்கும் விதைப் பண்டத்தையும் விருந்தோம்பப் பயன்படுத்துவர்’ என்று வள்ளுவர் வகுத்த இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாய்த் திகழ்ந்தவர் மட்டுமின்றி வாழ்ந்தும் காட்டியவர் இளையான்குடி மாற நாயனார். இதனை,

“வித்துமிடல்வேண்டும் கொல்லோ விருந்தோம்பி

மிச்சில் மிசைவான் புலம்”⁴

(குறள் -85)

என்று வள்ளுவர் கூறுகின்றார்.

உடலால், உணர்வால், மனதால் இயன்றவரை அறம் செய்து அற வழியில் இல்லறம் நடத்துதலே உலகில் சிறந்த அறம். வள்ளுவரே,

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை

பண்பும் பயனும் அது”⁵

(குறள் பா-45)

பண்பும் பயனுமே இல்லற வாழ்க்கையில் அன்புடனும் அறத்துடனும் வாழ்தலே ஆகும் என்று விளக்குகிறார். அவ்வாழ்வில் எத்துயர் வந்தாலும் வாழும் வாழ்வு நெறியை இளையான்குடிமாற நாயனார் இல்லறத்தினுள் பல சோதனைகள் வருகின்றன அச்சோதனைகளைச் சாதனைகளாகக் கொண்டு, கொண்ட கொள்கையில் சிறிதும் அகலாது சிவனடியார்களுக்கு அன்போடு உணவு அளித்தவர் இளையான்குடிமாற நாயனார்.

ஒவ்வொரு ஆணின் வெற்றிக்குப் பின்னும் ஒரு பெண் இருப்பாள் என்பது பழமொழி. அதேபோல் இளையான்குடி மாறநாயனரின் இல்லற அறவாழ்வு சிறக்க உற்ற துணையாக இருந்து வரும் சிவனடியார்களுக்கு திருவமுது செய்து விருந்தோம்பும் பண்பை உலகறியச் செய்தவர் அவர் மனைவியார். இதனை,

“காலி னால்தட விச்சென்று கைகளால்

சாலி வெண்முளை நீர்வழிச் சார்ந்தன

கோலி வார் இடாநிறையக் கொண்டு

மேலே ஓத்துச் சுமந்தொல்லை மீண்டனர்”

(பெரிய புராண –பா- 457)

என்ற பாடலடிகளும், மேலும்,

“மனைவியார் கொழுநர் தந்த மனம்மகிழ்கறிகள் ஆய்ந்து

புனல்இடைக்கழுவித்தக்க புனிதபாத்திரத்துக் கைம்மை

வினையினால் வேறு வேறு கறியமுது ஆக்கி பண்டை

நினைவினால் குறையை நொந்து திருஅமுது அமைந்துநின்று”

(பெரிய புராண.பா- 461)

என்று இப்பாடல் உணர்த்துகின்றன.

அமர்நீதி நாயனார் அன்பு

சோழ நாட்டில் பழையாறை என்னும் நகரில் வணிகர் குலத்தில் பிறந்த அமர்நீதி நாயனார் வணிகத்தொழில் செய்து வந்தார். சிவன் திருவடியைத் தவிர வேறு எதிலும் சிந்தையாலும் நினையார். திருநல்லூரில் மடம் ஒன்று நிறுவி அங்கு வரும் சிவன் அடியவர்களுக்கு எல்லாம் அமுது அளித்தார். அதுமட்டுமல்லாது வரும் அடியார்களுக்கு எல்லாம் கீளுடை கோவணம் வழங்கினார். இதனை,

“சிந்தை செய்வது சிவன்கழல் அல்லதுஒன்று இலார்

அந்திவண்ணார்தம் அடியவர்க்கு அமுதுசெய்வித்துக்

கந்தை கீழுடை கோவணம் கருத்து அறிந்து உதவி

வந்த செல்வத்தின் வளத்தினால் வரும் பயன் கொள்வார்”

(பெரிய புராண பா-504)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

மண்ணுலகில் தன்னை நாடி வருகின்ற சிவனடியார்களுக்கு அறம் செய்துவரும் அமர்நீதிநாயனாரின் கொடைப் பெருமையை உலகறியச் செய்ய விரும்பிய சிவபெருமான் சிவயோகியார் வடிவில் வந்தார். சிவயோகியாரை அமர்நீதிநாயனார் மனமகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றார். சிவயோகியார் அமர்நீதிநாயனாரிடம் பெருமைமிக்க கோவணம் ஒன்றைக் கொடுத்து வைத்திருக்குமாறு கூறிவிட்டு நீராடச் சென்றார். அக்கோவணம் இறையருளால் மறைந்தது. சிவயோகியார் நீராடிவிட்டு வந்து கேட்டபோது கோவணம் கிடைக்கவில்லை. அக்கோவணத்திற்கு இணையாக வேறு கோவணம் தருவதாக அமர்நீதிநாயனார் கூறினார். அடியார் மறுத்தார். அமர்நீதியார் அக்கோவணத்திற்கு இணையாக பொன், பொருள் போன்றவற்றைக் கொடுப்பதாகக் கூறினார். சிவடியார் மறுத்தார். அமர்நீதியார் அக்கோவணத்திற்கு இணையாக பொன், பொருள் ஆகியவற்றைத் தருவதாகக் கூறினார்.

துலாக் கோலில் வைத்திருந்த மற்றொரு கோவணத்தை ஒருதட்டிலும் பூந்துகில் பட்டாடை பொன் பொருள் என பொருட்செல்வம் அனைத்தையும் மற்றொரு தட்டிலும் வைத்தார். தட்டு சமமாகவில்லை இறுதியாக அமர்நீதியாரும் அவர் மனைவி மக்களும் தட்டில் அமர்ந்த போது துலாக் கோல் சமமானது. உலகப் பொருள் அனைத்தும் அழியும் தன்மை உடையன. அன்பு ஒன்றே அழிவில்லாதது. அமர்நீதியார் தன்னையே தர முன்வந்தபோதுதான் துலாக்கோல் சமமானது. இல்லறப்

அன்பைக் காட்டிலும் இறையன்பு ஒன்றையே பெரிதாகக் கருதினார் அமர்ந்திநாயனார். இதனை,

“பண்டு காதலின் மற்றுஅவர் மகிழ்ந்துஉடன் ஏற

அண்டர் தம்பிரான் திருஅரைக் கோவணம் அதுவும்

கொண்ட அன்பினில் குறைபடா அடியவர் அடிமைத்

தொண்டும் ஒத்தலால் ஒத்துநேர் நின்றதுஅத் துலைதான்”

(பெரிய புராண பா- 545)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

இல்லறத்தில் பொன், பெண், மகவு போன்ற பற்றுகளைக் காட்டிலும் இறையன்பு ஒன்றையே பெரிதாகக் கருதினார் அமர்ந்திநாயனார். அத்தகைய பெரும் ஆற்றல் இறை ஆற்றல் ஒன்றே என்று கருதி தம்மையும் தம் மனைவியையும் ஒப்படைக்கும் வலிமையும், துணிவும் உண்மைத் தன்மையுடைய இறையடியவர்களுக்கே உரித்த அன்பான குணமாகும். ‘அன்பு’ என்ற பதமே, இறைமைக்கும் அவர்களை ஒருமைப்படுத்தி நிற்கிறது. இறை அன்பே தலை சிறந்த அன்பு என சிவ அடியார்கள் எண்ணி, இறை அன்பிற்காக எதனையும் இழக்க துணிந்தனர் என்பது புலப்படுகிறது.

எறிபத்த நாயனார் அன்பு

அநபாய சோழன் ஆண்ட கருவூரில் எறிபத்த நாயனார் வாழ்ந்து வந்தார். சிவனடியாரை வழிபட்டு வந்தார். சிவனடியார்க்கு துயர் நேர்ந்தால் அத்துயர் துடைக்க தன்னுயிரையும் பொருட்படுத்தாமல் போராடி அடியார்களுக்கு உதவி செய்வார். அப்போது ஒருநாள் கருவூரில் உள்ள திருஆநிலை சிவன் கோவிலுக்கு சிவகாமி ஆண்டார் காலையில் நீராடிப் பெருமானுக்குரிய மலர்கள் பறித்து மாலைகள் கட்டி அவற்றைக் கோவிலுக்கு எடுத்துச் சென்றார். செல்லும் வழியில் புகழ்ச் சோழன் பட்டத்து யானை வெறிக்கொண்டு ஓடி வந்தது. பாகருக்கும்

அடங்கவில்லை. சிவகாமி ஆண்டார் கொண்டு வந்த மாலைகளைப் பறித்து எறிந்தது. அப்போது சிவகாமி ஆண்டார் சிவனை நோக்கி சிவதா! சிவதா! என்று அழைத்தார். இதனை,

“களியா னையின்ஈர் உரியாய் சிவதா!

எளியார் வலியாம் இறவை சிவதா!

அளியார் அடியார் அறிவே சிவதா!

தெளிவார் அமுதே சிவதா! சிவதா!”

(பெரிய புராண பா- 566)

என்ற பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

சிவகாமி ஆண்டார் ஓலமிட்டார். ஓலமிட்ட ஒலியைக் கேட்ட எறிபத்தநாயனார் களிறுதான் துன்பத்திற்கு காரணமென்று அறிந்து களிறறை தண்டித்தார். யானை மேல் இருந்த மூன்று பாகரையும் இரு மருங்கிலும் சென்ற இரு பாகரையும் தண்டித்தார். அடியார்க்கு துன்பம் செய்த யானையை அடக்காத பாகர்களும் குற்றவாளி என நினைத்து அவர்களையும் தண்டித்தார். அரண்மனைச் சேவகர் இச்செய்தியை மன்னனுக்கு அறிவித்தனர்.

எறிபத்த நாயனார் அடியார் மீது கொண்ட அன்பு தலையான தாய் அன்பாகும். தாய்தான் குழந்தைக்கு தீங்கு வந்தபோது தன் துயர் நோக்காது குழந்தை துன்பத்தை நோக்குவாள். அது போல் எறிபத்தர் களிறால் தனக்கு வரும் துன்பம் நோக்காது யானையைத் தண்டித்தார். இதனை,

“பாய்தலும் விசைகொண்டு உய்க்கும் பாகரைக் கொண்டு சீறித்

காய்தழல் உமிழ்கண் வேழம் திரிந்து மேல் கதுவ அச்சம்

தாய்தலை அன்பின் முன்பு நிற்குமே தகைந்து பாய்ந்து

தோய்தனித் தடக்கை வீழ மழுவினால் துணித்தார் தொண்டர்”

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

‘தான் ஆடவில்லை என்றாலும் தன் சதை ஆடும்’ என்பது முதுமொழி. உலகம் முழுவதும் ‘அன்பு’ என்ற மலரை தழைக்கச் செய்த அடியார்க்கு துன்பம் என்றதும் எறிபத்தர் துடித்தார். விண்ணவரும் மண்ணவரும் எதிர்த்தாலும் அஞ்சா வலிமையோடு சிவனடியார்களைக் கண்ணை இமை காப்பது போல் சிவனடியார்கள் மீது அன்பு கொண்டு அவர்களைக் காத்தார்.

எறிபத்த நாயனார் யானையைத் தண்டித்தல் என்ற செயல் காண்பதற்கு மனித நேயம் அற்ற செயலாகத் தெரிந்தாலும், எறிபத்த நாயனார் சிவனடியார்களின் துயரத்தைத் தன் துயராகக் கருதிய பாங்கு இங்கு நோக்கத் தக்கது. சிவனடியார்களின் மீது கொண்டிருந்த அன்பைக் காண முடிகிறது.

ஏனாதிநாத நாயனார் அன்பு

ஏனாதிநாத நாயனார் சோழ நாட்டிலுள்ள எயினனூர் என்ற ஊரைச் சார்ந்தவர். கள் இறக்கும் ஈழவர் குலச் சான்றோர் மரபினர். ஈழம் என்பது கள்ளினைக் குறிக்கும். ஏனாதி நாதர் மன்னர் படைகட்டு வாட்பயிற்சி அளித்து அந்த வருவாயைக் கொண்டு சிவனடியார்க்கு வேண்டுவன செய்தார். ஏனாதி நாதன் உறவினன் அதிகுரன். ஏனாதி நாதரின் வருவாயைக் கண்டு அதிகுரன் பொறாமை உற்றான். அதன் காரணமாக ஏனாதிநாதரைப் போருக்கு அழைத்தான். வெற்றி பெற்றவர் வாட்பயிற்சி தருவதற்கு உரியவர் என ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டனர். அதன்படி ஏனாதி நாதரை எதிர்த்துப் போரிட்டு தோற்றான்.

அதிசூரன் மீண்டும் அவரை எதிர்க்கத் துணிந்து ஒருநாளைத் தேர்ந்தெடுத்தான். அப்போது அதிகுரன் நெற்றி நிறைய திருநீறுபூசி நெற்றியை கேடயத்தால் மறைத்துக் கொண்டான். ஏனாதி நாதர் அதிகுரனை எதிர்த்தார். கேடயத்தை நீக்கியவுடன் ஏனாதி நாதர் அதிகுரன் நெற்றியில் திருநீறு கண்டார். நெற்றியில் திருநீறு பூசிய

சிவனடியாருடன் போர் செய்யக் கூடாதென அதிகூரனுடன் போர் புரிவது போலப் பாவனை செய்தார். அதிகூரன் ஏனாதி நாதரைக் வென்றான். ஏனாதி நாதர் சிவனடியாரையும் திரு நீற்றின் பெருமையையும் காத்து ஆனவம், கன்மம், மாயை என்ற பந்த பாசம் அகன்று பெருமான் பொன்னம்பலம் அடைந்து வீடு பெற்றார். இதனை,

“மற்றுஇனிநாம் போற்றுவது என்? வானோர்பிரான் அருளைப்

பற்றலர்தங் கைவாளால் பாசம் அறுத்தருளி

உற்றவரை என்றும் உடன்பிரியா அன்பருளிப்

பொற்றொடியாள் பாகனார் பொன்னம் பலம் அணைந்தார்”

(பெரிய புராண பா- 648)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

ஏனாதிநாத நாயனார் பெரும வீரராக இருந்தாலும் எதிரியின் முகத்தில் திருநீற்றைக் கண்ட உடனே சிவனடியாரை எதிர்க்க மனமின்றி போரில் தோற்றார். இதன் மூலம் ஏனாதிநாதர் சிவனடியார் மீது கொண்ட அன்பு வெளிப்படுத்துகின்றது.

குங்கிலியக் கலய நாயனார் அன்பு

சோழ நாட்டில் உள்ள திருக்கடவூரிலே தோன்றியவர் குங்கிலிக்கலய நாயனார். இவர் தன்னை நாடி வரும் சிவனடியார்களுக்கு அமுது அளிப்பதுடன் சிவன் கோயில்கட்குக் குங்கிலியம் என்னும் நறுமணப்புகையைக் காட்டும் தூப தீபத்தை தவறாமல் கொடுத்துவந்தார். அடியார்களுக்கு அமுது அளித்தும் சிவன் கோயில்களுக்கு தூபம் கொடுத்துக்கொடுத்து வறுமையுற்ற நிலையிலும் ஆலயத்திற்கு செய்யும் திருப்பணியும் அடியார்கயுக்கு செய்யும் தொண்டும் தடைபடாமல் செய்து வந்தார். ஒரு முறை அடியார்களுக்கும் தன் குழந்தைகளுக்கும் உணவு அளிக்க வீட்டில் ஏதும் இல்லாத காரணத்தால் குங்கிலியக் கலயனார் மனைவி தன் திருமங்கல நாணைக் கொடுத்து வீட்டிற்கு உணவுப்

பொருள் வாங்கிவரச் சொன்னார். குங்கிலியக் கலயனார் வீதி வழி செல்லும்போது குங்கிலியத்தைச் சுமந்து வந்த வணிகரைக் கண்டு மங்கள நாண் கொடுத்துக் குங்கிலியம் அனைத்தையும் பெற்றுக் கோயில் சென்று இறைவனை வழிபட்டார். இதனை

“யாதுஒன்றும் இல்லை ஆகி இருபகல் உணவு மாறிப்

பேதுஉறு மைந்த ரோடும் பெருகு சுற்றத்தை நோக்கிக்

காதல்செய் மனைவி யார்தம் கணவனார் கலய னார்க்கைக்

கோதுஇல்மங் கலநூல் தாலி கொடுத்து ‘நெல் கொள்ளும் என்றார்”

(பெரிய புராண பா- 9)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

வறுமையின் காரணமாக என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் ஆலயத்திலேயே உறங்கிவிட்டார். இறைவன் அருளால் குங்கிலிக் கலயர் வீட்டில் செல்வம் அணிகலன் அரிசி முதலிய தானியங்கள் அனைத்து பொருள்களும் பல்கிப்பெருகின. குங்கிலியக் கலயனார் உறக்கத்திலிருந்து விழித்து எழுந்து வீட்டிற்கு வந்து பார்த்தபோது வியந்தார் குங்கிலியக் கலயனார். தனக்கு கிடைத்த பெருஞ் செல்வத்தை வருகின்ற சிவனடியார்களுக்குக் கெல்லாம் பேரன்போடு செழுங்கறியமுது, நெய், தயிர், பால் ஆகியவற்றோடு அமுது படைத்தார். வழக்கம் போல் தம் திருப்பணியைக் குறைவறச் செய்து வந்தார். இதனை,

“ஊர்தொறும் பலிகொண்டாய்க்கும் ஒருவன் பேர்அருளி ளாலே

பாரினில் ஆர்ந்த செல்வம் உடையராம் பண்பில் நீடிச்

சீருடை அடிசில் நல்ல செழுங்கறி தயிர் நெய் பாலால்

ஆர்தரு காதல் கூர அடியவர்க் குதவும் நாளில்”

(பெரிய புராண பா- 857)

என்ற பாடல் விளக்குகிறது.

மணமான பெண்கள் உயிராகக் கருதுவது திருமங்கல நாண். எந்நிலையிலும் தன் தாலியை மட்டும் விற்கவோ அல்லது அடகு வைக்கவோ உடன் படாத பெண்கள் சமுதாயத்தில் கலயனார் மனைவியோ சிவனடியார் மீதும் குடும்பத்தினர் மீதும் கொண்டிருந்த அன்பின் மிகுதியால் பசிக் கொடுமையைப் போக்க மங்கலம் பொருந்திய தன் தாலியைக் கழற்றிக் விற்கக் கொடுத்தார் என்பதைப் பார்க்கும்போது அவரின் அன்பு வெளிப்படுகிறது.

உலகில் எது சாய்ந்தாலும் அன்பு சாய்தல் கூடாது. உண்மை பக்தர்கள் அந்தச் சாய்வை சரி செய்யும் சக்தி உடையவர்கள் என்பதை உணர்த்தும் நோக்கம் அடியவர்களுக்கு இருந்ததை உறுதி செய்ய முடிகிறது.

திருக்குறிப்புத் தொண்டரின் அன்பு

மனம், மொழி, மெய்களால் சிவனடியார்களின் குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்ததால் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் எனச் சிறப்பு பெற்றார். இவர் ஏகாலி (ஏகாலி-வண்ணார்) குல மரபில் தோன்றி காஞ்சியில் சிவனடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்து வந்தார். ‘மண்ணுதல்’ என்ற சொல் மாசு களைதல் என்று பொருள்படும். துணிகளின் மாசினைக் கழுவிக் களைதலால் இப்பெயர் வந்தது. இவர் நாள்தோறும் அடியார் துணிகளைத் துவைத்துக் கொடுப்பார். ஒரு நாள் சிவபெருமானே அடியாராக வந்தார். காவி உடையைத் துவைத்து தர வேண்டினார். மாலைக்குள் தர வேண்டும் என்று உறுதி வாங்கிக் கொண்டு இறைவனை தரிசிக்கச் சென்றார்.

திருக்குறிப்புத் தொண்டர் ஒப்புக் கொண்ட வண்ணம் கொடுக்க முடியாமல் மழை இடைவிடாது பெய்தது. சிவனடியாருக்குக் கொடுத்த வாக்கினைக் காக்க முடியாத திருக்குறிப்புத் தொண்டர் துணி துவைக்கும் கல்லில் தன் தலையை மோதினார். அப்போது சிவபெருமான் விடையின் மேல் உமாதேவியுடன் காட்சி தந்து அருளினார். இதனை,

“முன்னவரை நேர் நோக்கி முக்கண்ணர் முவுலகும்

நின்னிலைமை அறிவித்தோம் நீயும் இனி நீடியரும்

மன்னுலகு பிரியாது வைகுவாய் என அருளி

அந்நிலையே எழுந்தருளி அண்முகாம்பரம் அணைநடதார்.”

(பெரிய புராண பா-1209)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

பெருமானின் துணியைத் துவைக்க முடியாத திருக்குறிப்புத் தொண்டர் தன் கந்தையாகிய உடலை ஒழிக்க முயன்று இறுதியில் வெற்றி கண்டார் என்பர். அடிப்படையில் இறைவனின் எல்லையற்ற ஈர்ப்பில் அன்பை வெளிப்படுத்தும் நோக்கில் தம்மையே அர்பணித்துக் கொண்ட பல அடியவர்களை பெரியபுராணம் விளக்கிச் செல்கிறது.

மூர்க்க நாயனாரின் அன்பு

மூர்க்க நாயனார் தொண்டை நாட்டில் திருவேற்காட்டில் வேளாளர் குலத்தில் பிறந்து வாழ்ந்த சைவ அடியார். திருநீற்றின் மீதும் சிவனடியார் மீதும் அன்பு கொண்டவர். தான் வறுமையுற்ற போது தன்னுடைய காணி நிலம் விற்று சிவனடியார்களுக்கு அமுதிட்டார். மேலும் தன்னிடம் ஒன்றுமில்லாத நிலையில் திருக்குடந்தை அடைந்து சூதாடி வந்த வருவாயைக் கொண்டு அடியார்க்கு அமுது செய்வித்து இன்புற்றார். வருவாயை தாம் தீண்டார். அடியார்க்கு அமுதிடவே பயன்படுத்தினார். இதனை

“சூதினில் வென்று எய்து பொருள் துரிசு அற்ற நல் உணர்வில்

தீது அகல அமுது ஆக்குவார் கொள்ளத் தாம் தீண்டார்

காதலுடன் அடியார்கள் அமுது செய்க் கடைப் பந்தி

ஏதம்இலா வகை தாமும் அமுதுசெய்து அங்கு இருக்கும் நாள்”

(பெரிய.புராண.பா -3632)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

தாமரை சேற்றில் மலர்கிறது. மலர் பிறந்த இடத்தை யாரும் பார்ப்பதில்லை. மலரின் மணத்தை மட்டும் பார்க்கும் மனிதரைப் போல் மூர்க்கநாயனார் சிவனடியார்களுக்கு அமுது படைத்தார். இறைவன் மூர்க்க நாயனார் அமுதிடப் பொருள் ஈட்டிய வழியை நோக்காது அவரின் அன்பு மனதை மட்டும் பார்த்த தன்மை புலப்படுகிறது.

மூர்க்க நாயனார் சூதாடி அதில் கிடைத்த பொருளைக் கொண்டு அடியார்களுக்கு அமுதிட்டார். சூதாடிக் கிடைத்த பொருளைத் தாம் பயன்படுத்தாமல் அடியார்களின் நலனுக்காகவே பயன்படுத்தினார். சூதாடுதல் என்ற செயல் மனிதத் தன்மை அற்றதாகக் காணப்பட்டாலும் அவர் அடியார் நலன் கருதி சிவனடியார்களின் மேல் கொண்ட அன்பைக் காண முடிகிறது.

திருநாவுக்கரசர் அன்பு

திருமுனைப்பாடி நாட்டில் திருவாமூரில் வேளாளர் மரபில் தோன்றியவர் திருநாவுக்கரசு நாயனார். இளமையிலேயே தாய் தந்தையை இழந்து தமக்கை திலகவதியார் ஆதரவில் வளர்ந்த திருநாவுக்கரசர்க்கு அன்பு நெறி ஆழப் பதிந்து விட்டது. இதனை,

“வருத்தம் மிகுதி சுட்டுங் காலை

உரித்தென மொழி வாழ்க்கையுள் இரக்கம்”⁶

(தொல். பொருள்-538)

வாழ்வில் அதிகப்படியான துன்பம் அனுபவித்தவர் பெரும்பாலும் பிறரிடம் இரக்கம், அன்பு உள்ளவராக இருப்பர் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து.

திருநாவுக்கரசர் வாழ்விலும் உறவுகளை இழந்து இரக்கம் கொண்டு உயிர்கட்கு அன்புத் தொண்டு செய்து தலைசிறந்து விளங்கினார். இளம் வயதில் சமுதாயத்திற்குப் பயன்படும் சோலைகள் உண்டாக்கினார்.

நீர்வளம் தரும் குளங்கள் தோண்டினார். தன்னை வந்தடைந்தார்க்கு விருந்தளித்து வேண்டுவதைக் கொடுத்து மகிழ்ந்தார். புலவர்கள் விரும்பும் பொருள் கொடுத்து ஆதரித்தார். யாரும் விரும்பியதைக் கொடுத்துக் கொடையிற் சிறந்து விளங்கினார். அறச்சாலைகளும் தண்ணீர்ப் பந்தலும் உண்டாக்கினார். மண்ணுயிர்களின் மேல் அன்பு கொண்டு அறம் செய்ததால் தருமசேனர் எனப் போற்றப்பட்டார். இதனை

“மாகஇல்மனத் துயர்ஒழியமருள்நீக்கியார் நிரம்பித்

தேசநெறி நிலையாமைகண்டு அறங்கன் செய்வாராய்க்

காசினி மேல் புகழ் விளங்க நிதியளித்துக் கருணையினால்

ஆசில் அறச் சாலைகளும் தண்ணீர்பந்தரும் அமைப்பார்”

(பெரிய புராண பா- 1305)

என்ற பாடல்களும் மேலும்,

“காவளர்த்தும் குளம் தொட்டும் கடப்பாடு வழுவாமல்

மேவினர்க்கு வேண்டுவன மகிழ்ந்தளித்தும் விருந்தளித்தும்

நாவலர்க்கு வளம் பெருக நல்கியும்நா நிலத்துள்ளோர்

யாவருக்குந் தவிராத ஈகைவினைத் துறைநின்றார்”

(பெரிய புராண பா- 1306)

என்ற பாடல் மூலம் அவரின் சிறப்பினை உணரமுடிகின்றது.

இத்திருநாவுக்கரசரின் மீது அன்பு கொண்டே அப்பூதி அடிகள் வீடு பேறு அடைந்தார் என்பர். தன் தமக்கையின் அன்பால் நாவுக்கரசர் சமயம் மாற நாவுக்கரசரின் பெயர் உச்சரிப்போடு கூடிய அன்பால் அடியவர் அப்பூதி அடிகள் வாழ்ந்தமை மூலம் இறை அன்பு எல்லையில்லாதது என்பதை உணர முடிகின்றது.

அப்பூதி அடிகளின் அன்பு

திங்களுரைச் சார்ந்த அப்பூதியடிகள் கொலை, கோபம், கள், காமம், களவு, முதலிய பஞ்சமாபாதகங்களாகிய குற்றங்கள் இல்லாத அடியார். திருநாவுக்கரசரைப் பற்றிச் செவியுற்ற அப்பூதியடிகள் அவர்பால் பேரன்பு உடையவராகி அவர் பெயரால் தண்ணீர்ப் பந்தல் அறச்சாலை முதலியவற்றை அமைத்தார். தன் மகனுக்கும் திருநாவுக்கரசர் எனப் பெயரிட்டார்.

எல்லா அறங்களையும் திருநாவுக்கரசர் பெயரால் செய்தார். திங்களூர் வந்த நாவுக்கரசர் அவ்வூர்ப் பதிகம் பாடி உருகினார். திருநாவுக்கரசரை அப்பூதியடிகள் விருந்தோம்ப விரும்பினார். வீட்டிற்கு அழைத்தார். அப்பூதியடிகள் மகன் பெற்றோர் ஆணைப்படி வாழை இலையை அறுக்கச் சென்றான். அப்போது பூ நாகம் தீண்டியது. நஞ்சால் மயங்கிய மகவை மறைத்து வைத்துவிட்டு அப்பருக்கு உணவு படைத்தனர். அப்பர் மகவைப் பற்றி வினவி செய்தி அறிந்தார். மகவை திங்களூர் கோயிலுக்குக் கொண்டு சென்று பெருமான் மீது பதிகம் பாடினார். நஞ்சு நீங்கி அடிகளார் மகன் எழுந்தான். மகன் மயக்கம் தெளிந்து உயிர் பெற்றதை எண்ணி மகிழாத அப்பூதி அடியார் உணவு உண்ண காலம் தாழ்ந்ததே என வருந்தினார். இதனை,

“பிரிவுறும் ஆவிபெற்ற பிள்ளையைக் காண்பார் தொண்டின்

நெறியினைப் போற்றி வாழ்ந்தார் நின்றஅப் பயந்தார் தாங்கள்

அறிவரும் பெருமை அன்பர் அமுதுசெய் தருளு தற்குச்

சிறிதிடை யூறு செய்தான் இவன் என்று சிந்தை நொந்தார்”

(பெரிய புராண பா- 1824)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இறந்து உயிர் பெற்ற மகனின் மீது கொண்ட அன்பைக் காட்டிலும் திருநாவுக்கரசருக்கு அமுது படைத்தலின் போது இடையூறு ஏற்பட்டதை

எண்ணி வருந்திய அப்பூதி அடிகளின் பேரன்பு வெளிப்படுகிறது. தர்மம் தலை காக்கும் என்ற பழமொழிக்கேற்ப இவரின் அன்புத் தொண்டு இவர் துயரை தீர்த்து காத்தது மேலும்,

“அத்தமும் வாழ்வும் அகத்து மட்டே! விழி யம்பொழுக

மெத்திய மாதரும் வீதி மட்டே; விம்மிவிம்மி இரு

கைத்தலம்மேல் வைத்தமும் மைந்தரும் சுடுகாடு மட்டே!

பற்றியத் தொடரும் இருவினைப் புண்ணிய பாவமுமே”

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. இக்கருத்தினை திருவள்ளுவரும் சுட்டியுள்ளார்.

“ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே

செல்லும்வாய் எல்லாம் செயல்”⁷

(குறள் - 33)

என்று திருவள்ளுவர் மனம் மொழி மெய்களால் நல்வினைகளை இடையறாது செய்ய வற்புறுத்துவர். நல்வினை மட்டுமே அன்பை தழைக்கச் செய்யும் என்ற கொள்கையை சிவனடியார் கொண்டிருந்தனர். அடிப்படையில் இரு நண்பர்களுக்கிடையேயும், தனி மனித உறவு சார்ந்தும் பல்வேறு நிலைக்களனில் அன்பு வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. குறிக்கோள் வயப்பட்ட உள்ளங்களின் உறவுகள் எதையும் இழக்கத் துணியும். அன்பை மட்டும் இழக்கத் துணியாது என்பதே சிவனடியார்களின் பண்பு நலனாய் விளங்கி இருப்பதை உணர முடிகின்றது.

கழறிற்றறிவாரின் அன்பு

சேர நாட்டில் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் ஆட்சி செய்து வந்தார். 63.-நாயன்மார்களில் ஒருவரெனக் கருதும் இவர் இறைவன் திருவருளால் எல்லா உயிர்களும் தம மனதில் நினைப்பதைப் பேசுவதையும் அறியும்

தன்மையைப் பெற்றிருப்பதால் கழறிற்றறிவார் என்று அழைக்கப்பட்டார். மக்களும் சிவனடியார்களும் அ.ஃறிணை உயிர்களும் (கழறிய) மனதில் நினைத்த சொல்லியவற்றைக் குறிப்பால் உணர்ந்து அன்புடன் செயலாற்றும் தன்மை கொண்டவர் சேரமான் பெருமாள் நாயனார். அதுமட்டுமன்றி சிவனடியார்கள் மனதில் நினைத்தவற்றை அப்படியே உணர்ந்து அடியார்களின் துன்பங்களை சிறிதும் தாங்காமல் அன்போடு அணுகி அவற்றைப் போக்குவார். இதனை,

“அளவில் பெருமை அகிலயோ நிகளும் கழறிற் றறிந்த வற்றின்

ஊளமன் னியமெய் யுறுதுயரம்ஒன்றம் ஒழியா வகை அகற்றிக்

களவு கொலைகள் முதலான கடிந்து கழற்றி றறிவார்தாம்

வளவர் பெருமானுடன் செழியர் மகிழுங் கலப்பில் வைகுநாள்”

(பெரிய புராண பா-3790)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

புகழ்ச்சோழ நாயனாரின் அன்பு

சோழ நாட்டை ஆண்ட மன்னருள் ஒருவர் புகழ்ச்சோழ நாயனார். உறையூரிலே தங்கி ஆட்சி புரிந்தவர் சைவம் தழைக்க முயன்றவர். சிவனடியார்களுக்கு குறிப்பறிந்து அவரவர் விருப்பத்திற்கேற்ப உதவி செய்பவர் குறிப்பாக சிவனடியார்களின் துன்பத்தை தன்துயராகக் கொண்டு அதைப் போக்குபவர். ஒரு முறை புகழ்ச்சோழ நாயனார் தன்னாட்சிக்கு உட்பட்டு திறை செலுத்தாத அதியன் மீது போர் தொடுத்தார். அதியன் தோல்வியுற்றான். போர்க்களத்தில் திருநீறு பூசிய சிவனடியார் ஒருவரை புகழ்ச்சோழன் கண்டான். சிவனடியாரைத் தன்படை வீழ்த்தியதைக் கண்டு மனம் தாங்காமல் தன்னுயிர்விடத் துணிந்தான். அதன் காரணமாக தன்மகனுக்கு முடிசூட்டி விட்டு பின்னர் எரியூட்டி ஐந்தெழுத்தை ஒதி எரியுட் புகுந்தார். மங்கல ஒலி முழங்க விண்ணவர் மலர்மாரி பொழிந்தனர்.

உயிர்களை நேசிக்கும் போது அன்பு பெருகும். போர்த்தொழிலை விடுத்து அன்போடு கூடிய அறவழியில் உலகம் செல்ல வேண்டும் என்ற தத்துவத்தைப் புகழ்ச்சோழ மன்னனின் செயல் வெளிப்படுத்திற்று. ‘அடுதலும் தொலைதலும்’ இயல்பெனினும் அன்பு அதனினும் உயர்ந்தது என்பதே நாயனாரின் செயலாக விளங்குகிறது.

ஈரமில்லா நிலத்தை எவரும் விரும்புவதில்லை அதுபோல் ஈரமில்லாத நெஞ்சத்தையும் எவரும் விரும்பமாட்டார். தன் செயலால் சிவனடியார்க்கு நிகழ்ந்த நிலையைக் கண்டு வருந்தி வேதனைப் பட்டு தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொண்டான் புகழ்ச்சோழன் என்கிற போது அவரின் ஈர நெஞ்சமும் சிவனடியார் மேல் கொண்ட அன்பும் வெளிப்படுகிறது. இதனை

“அன்பு அகத்து இல்லா உயிர் வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றல் மரம் தளிர்ந்தற்று”⁸

(குறள் -78)

“வெந்தநீ றருங்கலம் விரதி கட்கெலாம்”⁹

(நாச்சியார் திருப்பதிகம் -4:1)

“கண்டசடைச் சிரத்தினையோர் கனகமணிக் கலத்தேந்திக்

கொண்டுதிரு முடிதாங்கிக் குலவும் எரி வலங் கொள்வார்

அண்டர்பிரான் திருநாமத் தஞ்செழுத்தும் எடுத்தோதி

மண்டுதழற் பிழம்பிணியை மகிழ்தருளி உள்புக்கார்”

(பெரிய புராண பா 3983)

என்ற பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

நரசிங்க முனையரையர் அன்பு

திருமுனைப்பாடி நாட்டை ஆண்ட நரசிங்க முனையரையர் ஆட்சி செய்து வந்தார். இவர் சிவனடியார்களிடம் பேரன்பு கொண்டு வாழ்ந்தவர். இவர் சிவபெருமானுக்குரிய திருஆதிரை நாள்தோறும் சிறப்பு வழிபாடு செய்து வந்தார். வழிபாட்டில் கலந்து கொண்ட சிவனடியார்க்கெல்லாம் பொன்னும் பொருளும் வழங்கி வந்தார். அதோடு வருகின்ற சிவனடியார்களுக்கு அமுதளித்து விருந்து படைத்தார்.

நரசிங்க முனையரையர் ஓர் திருஆதிரைத் திருநாளில் மேன்மை சான்ற சைவ நெறியில் வாழும் அடியார்களுக்குப் பொன்னையும் பொருளையும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ஓர் அடியார் தம் உடலில் தன்மானம் இழக்கப்படுமாறு காமம் மிகுதியால் தான் பெற்ற குறிகளோடு வந்தார். அவரின் நிலைகண்டு பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் அருவருப்போடு பார்த்து ஒதுங்கி நின்றனர். அதனைக் கண்ட நரசிங்க முனையரையர் அவர் எதிரே சென்று வணங்கி இன்மொழிபேசி மிகுந்த அன்போடு உபசரித்து அவருக்கு இரட்டிப்பாக இருநாறு பொன் கொடுத்து அனுப்பினார். இதனை,

“மற்றவர்தம் வடிவிருந்த படிகண்டு மருங்குள்ளார்

உற்ற இகழ்ச் சியராகி ஒதுங்குவார் தமைக் கண்டு

கொற்றவனார் எதிர்சென்று கைகுவித்துக் கொடுபோந்தப்

பெற்றியினார் தமை மிகவுங் கொண்டாடிப் பேணுவார்”

(பெரிய புராண பா -3991)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

உயிர்க் கொல்லி நோய்க்கு மருந்து இல்லாத போது மருத்துவர், நோயாளியின் சுற்றத்தாரிடம் ‘நோயாளியோடு நெருங்கிப் பழகி அன்பு செலுத்துவதே சிறந்த மருந்து’ எனக் கூறுவர். நரசிங்க முனையரையர் காமத்தில் திலைத்து உழன்று கொண்டிருக்கும் அடியாரிடம் அன்பு என்ற

மருந்தால் மட்டுமே அவரின் மனநிலையை மாற்ற முடியும் என்பதை உணர்ந்து செயல்பட்டார் இறுதியில் வெற்றியும் கண்டார்.

இதன் மூலம் நலசிங்க முனையறையர் சிவனடியார்களின் மேல் கொண்ட அன்பைக் காண முடிகின்றது.

இழிசெயல் செய்தவராயினும் திருநீறு அணிந்திருக்கின்ற காரணத்தால் பெருமானின் அடியாராக ஏற்றுப் போற்ற வேண்டும் எனத் திருநாவுக்கரசர் குறிப்பிட்டிருப்பதும் நோக்கத்தக்கது. இதனை

“எவரேனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட

திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டால் உள்கி,

உவராதே அவரவரைக் கண்ட போது

உகந்தடிமைத் திற நினைந்தங் குவந்து நோக்கி,

இவர்தேவர் அவர்தேவர் என்று சொல்லி

இரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் திறமே பேணிக்

கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சின் உள்ளே

கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே”¹⁰

(அப்பர் தேவாரம் பா -63)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

கலிக்கம்ப நாயனார் அன்பு

திருப்பெண்ணாகடம் என்னும் ஊரில் வணிகர் குலத்தில் தோன்றியவர் கலிக்கம்ப நாயனார். இவர் சிவனடியார்களிடம் அன்பு கொண்டு அவர்களுக்கு உணவு உடை பொருள் கொடுத்து அடியார்களுக்கு தொண்டு செய்து வாழ்ந்து வந்தார்.

நாள்தோறும் சிவனடியார்களை தன் இல்லத்திற்கு அழைத்து வந்த சிவனடியார்கள் அனைவரையும் வரிசையாக நிறுத்தி தன் மனைவியார்

நீர்வார்க்கப் பாதபூசை செய்து அந்த நீரைத் தலைமேல் தெளித்துக் கொள்வார். பிறகு அந்த சிவனடியார்களுக்கு கறி, நெய், தயிர், தீம்பால், கனிகள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய இன்னமுது படைப்பார்.

நாள்தோறும் தன் இல்லத்திற்கு வருகின்ற சிவனடியார்களுக்கு பாதபூசை செய்து அவர்கள் திருவமுது செய்வதற்கு வேண்டிய எல்லா வற்றையும் தாமே செய்து கலங்காத சிந்தனையுடன் சிவனடியார்களுக்கு விருந்து அளித்துவந்தார். இதனை,

ஆள அன்பர் தாமென்றும் அரணார் அன்பர்க் கமுதுசெய

மேன்மை விளங்கு போனகமும் விரும்பு கறிநெய் தயிர்தீம்பால்

தேனின் இனிய கனிகட்டி திருந்த அமுதுசெய்வித்தே

ஏனைநிதியம் வேண்டுவன எல்லாம் இன்ப முறஅளிப்பார்.”

(பெரிய புராண பா- 4017)

“விளக்கி அமுது செய்வதற்கு வேண்டு வனதா மேசெய்து

துளக்கில் சிந்தை யுடன் தொண்டர் தம்மை அமுது செய்வித்தார்

அளப்பில் பெருமை யவர்பின்னும் அடுத்த தொண்டின் வழிநின்று

களத்தில் நஞ்சம் அணிந்தவர் தாள் நிழற்கீழ் அடியாருடன் கலந்தார்”

(பெரிய புராண பா- 4023)

என்ற பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

‘எத்தொழில் செய்யினும் மேன்மை அன்றோ’ என்பது பாரதியின் கூற்று. கலிக்கம்பர் எக்குலத்தில் பிறந்தாலும் எத்தொழிலைச் செய்தாலும் அன்பு விளையும் ஈர நெஞ்சத்தவராக இருந்தால் அந்த நெஞ்சில் பெருமான் குடி கொள்வார் என்பதை உலகறியச் செய்துள்ளார்.

கோட்புலி நாயனார் அன்பு

கோட்புலி நாயனார் சோழநாட்டில் திருநாட்டியத்தான்குடி என்னும் ஊரில் வேளாளர் குலத்தில் பிறந்தவர். சோழமன்னனின் போர்ப்படைத் தளபதியாய் விளங்கியவர். சிவனடியார்கட்கு அழுதிட்டு விருந்தளிக்க தன்வருவாயில் ஒரு பகுதி நெற்கதிர்களை கூட்டில் சேமித்து வைத்து வந்தார்.

ஒரு முறை கோட்புலிநாயனார் மன்னன் கட்டளைப்படி பகைப்புலத்திற்கு போர் காரணமாகச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அதனால் தம் சுற்றத்தாரிடம் நெற்கூட்டில் உள்ள நெல்லினை முறையாக வருகின்ற அடியார்க்கு அழுதிடப் பயன்படுத்துமாறு கூறி போருக்குச் சென்றார். இதனை,

“வேந்தனே வலிற்பகைஞர் வெம்முனைமேல்செல்கின்றார்

பாந்தன்பு ணெனஅணிந்தார் தாக்கமுது படியாக

ஏந்தலார் தாமெய்து மௌவும்வேண் டுஞ்செந்நெல்

வாய்ந்தகூ டவைக்கட்டி வழிக்கொள்வார் மொழிகின்றார்”

(பெரிய புராண பா- 4139)

“தந்தமர்க ளாயினார் தமக்கெல்லாந் தனித்தனியே

எந்தையார்க் கமுதுபடிக் கேற்றியநெல் லிவை அழிக்க

சிந்தைஆற் றாநினைவார் திருவிரையாக்கலி என்று

வந்தனையால் உரைத்தகன்றார்மன்னவன்மாற றார்முனைமேல்”

(பெரிய புராண பா- 4140)

என்ற பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

இதன் மூலம் அன்பை விதைத்து அறுவடை செய்யும் அடியாரைப் பார்க்க முடிகிறது.

கமலவதியாரின் அன்பு

சோழநாட்டிலே காவிரிக்கரையிலே ஒரு தீர்த்தம் உண்டு. அதன் பெயர் சந்திர தீர்த்தம் ஆகும். அதன் அருகே அழகிய வனம் இருந்தது. அவ்வனத்தில் ஒரு வெண்ணாவல் மரத்தடியில் சிவலிங்கம் ஒன்று இருந்தது. அந்த லிங்கம் ஒரு வெள்ளை யானையின் கண்களுக்குப் புலப்பட்டது. அந்த வெள்ளையானை தன் துதிக்கையால் நீரை முகர்ந்து சிவலிங்கத்தின் மேல் ஊற்றி அபிடேகம் செய்தும் மலர் சூட்டியும் வழிபட்டு வந்தது. அதனால்தான் அப்பதிக்கு திருவாணைக்கா என்ற பெயரும் உண்டாயிற்று.

அந்த வனத்திலே அன்பும் ஞான உணர்வும் மிகுந்த ஒரு சிலந்தியும் வாழ்ந்து வந்தது. சிவலிங்கத்தின்மீது சருகு உதிர்வதை அச்சிலந்தி கண்டது. அதைத் தடுக்கும் பொருட்டு தனது வாயால் வலை அமைத்தது. பூசைசெய்ய வந்த யானை சிவலிங்கத்தின் மேல் உள்ள சிலந்தி வலையைக் கண்டது. அதை அநுசிதம் என்று நினைத்து அதைக் களைத்தது. அதைக்கண்ட சிலந்தி மறுபடியும் வலை அமைத்தது. யானை மீண்டும் களைத்தது. இவ்வாறு தொடர்ந்து நிகழவே சிலந்திக்கு யானைமேல் கோபம் வந்து யானையின் துதிக்கையில் புகுந்து கடித்தது. யானைக் கீழே விழுந்து துதிக்கையை தரையில் மோதி இறந்தது. துதிக்கையினுள் இருந்த சிலந்தியும் இறந்தது. இவ்விரண்டு உயிர்களின் அன்பினைக் கண்டு மகிழ்ந்து இறைவன் யானைக்கு வீடுபேற்றை அளித்தார். சிலந்திக்கு சோழ குலத்திலே சென்று பிறக்குமாறு அருள் செய்தார். இந்தச் சிலந்தியே மறுபிறவியில் கமலவதிக்கு மகவாகப் பிறந்தது.

சுபதேவன் என்ற சோழ மன்னன் மகப்பேற்றின்றித் தன் மனையாள் கமலவதியுடன் தில்லை கூத்தப் பெருமான் கோயில் சென்று ஆடவல்லானை வேண்டிக் கொண்டார். கமலவதி இறையருளால் மகவைப் பெறும் நிலை வாய்க்கப் பெற்றார்.

குழந்தை பிறக்கும் தருவாயில் காலம் கணிக்கும் கணிவர் குறிப்பிட்ட நாளில் ஒரு நாழிகைக் கழித்து மகப்பேறு வாய்க்கப்

பெற்றாள். அம்மகவு பெருமானுக்குப் பல கோயில்கள் எழுப்பிச் சிறப்புடன் அரசாளும் சிவனடியார்களுக்கு தவறாத அமுதளிக்கும் என்றார். கமலவதி தன்னை அந்த ஒரு நாழிகையும் தலை கீழாகத் தொங்கவிட்டு மகப்பேறு பெறும் நல்ல நேரத்தில் இறக்கி விடுமாறு வேண்டினாள். தன் மகவு நற்பேற்றோடு பிறக்கக் கமலவதி ஒரு நாழிகை குழந்தைப் பேற்றுப் பெருவேதனை தாங்கினாள். காலம் தாழ்ந்து பிறந்ததால் குழந்தையின் கண்கள் சிவந்துவிட்டன. அதைக் கண்ட கமலவதியார் செங்கண்ணா என்று அழைத்தார்.

“ஒரு நாழிகை என்பது 24 நிமிடங்கள் 2½ நாழிகை ஒரு மணி அளவாகும்.”¹¹

“ஒரு நாழிகை என்பது 24 நிமிடங்கள் ஆகும். இது பளிங்கினால் உடுக்கை போன்று ஒரு புறம் சிறு மணல் நிறையப் பெற்றது. இம்மணல் மேற்புறமிருந்து சிறுகச் சிறுக விழுந்து விடின் ஒரு நாழிகை. அம்மணல் விழுந்த பக்கத்தை மீண்டும் மேல் நோக்கி திரும்ப அம்மணல் மறுபக்கம் நிறையின் ஒரு நாழிகை. இவ்வாறு திருப்பி திருப்பி மணி தெரிந்து கொண்டனர்.”¹²

ஒரு தாய் தன் மகவின் நல்வாழ்வின் மீது கொண்ட பேரன்பினை மேற்கண்ட நிகழ்வின் வழி புலனாகிறது. இதனை,

“பிறவா தொருநா ழிகை கழித்தென் பிள்ளை பிறக்கும் பரிசென்கால்

உறஆர்த் தெடுத்துத் தூக்கும் என உற்ற செயல்மற் றதுமுற்றி

அறவா ணர்கள்சொல் லியகாலம் அணையப் பிணிவிட்ட குருமணியை

இறவா தொழிவாள்பெற்றெடுத்த(து)என் கோச்செங்கண்ணா னோ என்றாள்.”

(பெரிய புராண பா- 4212)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

குறித்த காலத்தில் பிறக்காமல் ஒரு நாழிகை கழித்து பிறந்ததினால் குழந்தையின் கண்கள் சிவந்து தோன்றின. கமலவதி

‘செங்கண்ணா’ என்று அழைத்தார். தன் மகனின் நன்மைக்காக ஒரு தாய் தன்னையே துறந்த பேரன்பை கமலவதியிடம் காண முடிகிறது. மேலும்,

“மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்று அதன்

நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு”¹³ (குறள் -60)

என்று வள்ளுவரும் இக்கருத்தினையே குறிப்பிடுகின்றார் மேலும்,

“தேவி புதல்வர்ப் பெற்றிறக்கச் செங்கோற் சோழன் சுபதேவன்

ஆவி அனைய அரும்புதல்வன் தன்னை வளர்த்தங் கணிமகுடம்

மேவும் உரிமை முடிகவித்துத் தானும் விரும்பு பெருந்தவத்தின்

தாவில் நெறியைச் சென்றடைந்து தலைவர் சிவலோ கஞ்சார்ந்தான்”

(பெரிய புராண பா- 4213)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

கோச்செங்கட் சோழ நாயனாரின் அன்பு

சிலந்தியாக இருந்து திருஆனைக்கா இறைவனுக்கு தொண்டு செய்து மறுபிறப்பில் கோச்செங்கட் சோழனாக அவதரித்தார். திருஆனைக்கா கோயிலை நன்கு செப்பனிட்டார். சிவபெருமானுக்குப் பல கோயில்கள் கட்டினார். கோயில்கட்கு வரும் சிவனடியார்களுக்கு அமுதும் பொருளும் அளித்து வந்தார். தில்லைக் கோயிலில் பணி செய்வார்க்கும் இறைபணியில் ஈடுபட்டவர்களுக்கும் பல மாளிகைகள் அமைத்துக் கொடுத்தார்.

“சிவபெருமானிடம் அளவற்ற அன்பு கொண்ட இச்சிலந்தி, சிவலிங்கத்தின் மீது சருகுகளும் இலைகளும் உதிர்வதற்கு வருந்தி விசித்திரமாக வாய் நூலால் பந்தரிட்டு வழிபட்டது. அதன் அன்பு எத்துணை விழுமியது! ஆராவன்புடன் அங்ஙனம் புரிந்து மகிழ்ந்தது. அதை அநுசிதம் என்று கருதிய யானை பலகாலும் அழிப்பதுகண்டு வருந்தியும் சினந்தும் யானையின் தும்பிக்கைக்குள் நுழைந்து கடித்துக்

கொன்று தானும் இறந்தது. அச்சிலந்தி சோழ மன்னனாகப் பிறக்கும் பெரும் பேறு பெற்றது.”¹⁴

உயிர்களிடத்தில் அன்பு பெருகியதால் கோச்செங்கட் சோழன் என்ற சிவத்தொண்டர் தோன்றினார். இரு உயிர்களிடத்தில் (யானை சிலந்தி) அன்பு வற்றியதால் மரணம் எய்தின. இம்மை, மறுமை உண்டு என்பதும் இம்மையில் செய்த வினைக்கு ஏற்ப மறு பிறவி அமையும் என்பதும் தெரிகிறது. இதனை,

“திரு வார்ந்த செம்பொன்னின் அம்பலத்தே நடஞ்செய்யும்

பெருமானை அடிவணங்கிப் பேரன்பு தலைசிறப்ப

உருகா நின் றுளங்களிப்பத் தொழுதேத்தி உறையுநாள்

வருவாய்மை மறையவர்க்கு மாலிகைகள் பலசமைத்தார்”

(பெரிய புராண பா-4218)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றன.

திருநீலகண்ட நாயனாரின் அன்பு

திருநீலகண்டர் தில்லையில் வேட்கோவர் (குயவர்) குலத்தில் தோன்றியவர். நஞ்சனிந்த திருநீல கண்டத்தின் மேல் பற்றுக் கொண்டவர். பொய்யை நீக்கி அறவழியில் வாழ்ந்தவர். சிவனடியார்களுக்கு அன்பர் தொண்டர்களுக்கு விருப்பத்தோடு அமுதளிப்பவர் உலகம் போற்றும்படி சிறந்த முறையில் இவ்வாழ்க்கை நடத்தினார். தனது மரபுக்கு ஏற்ப மட்பாண்டங்கள் செய்து அதை விற்று வாழ்க்கை நடத்தினார். அதுமட்டுமன்றி அடியார்களுக்கு அமுதளித்தும் அடியார்களுக்குத் தேவையான திருவோடும் மகிழ்ச்சியாக அளித்து வந்தார். இதனை,

“பொய்கடிந்து அறத்தின் வாழ்வார் புனல்சடைமுடியார்க்கு அன்பர்

மெய்அடியார்க்கு ஆனபணிசெயும் விருப்பில் நின்றார்

வையகம் போற்றும் செய்கை மனைஅறம் புரிந்து வாழ்ந்தார்

சைவமெய்த் திருவின் சார்வே பொருள் எனச் சாரும் நீரார்”

(பெரிய புராண - பா -361)

“அளவுஇலா மரபின் வாழ்க்கை அண்கலம் அமுதுக்குஆக்கி
வளர்இளந் திங்கள் கண்ணி மன்றுஉளார் அடியார்க்கு என்றும்
உளம்மகிழ் சிறப்பின் மல்க ஓடுஅளித்து ஒழுகும் நாளில்
இளமை மீதுஊர இன்பத் துறையில் எளியர் ஆனார்.”

(பெரிய புராண -பா -362)

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

திருநீலகண்ட நாயனார் இல்லாளை விடுத்து சிற்றின்பத் துறையில்
எளியர் ஆனார். கற்பிற் சிறந்த அவரின் இல்லாளுக்குப் பரத்தையின்
தொடர்பு நஞ்சாக உள்ளதை உறுத்தியது. திருநீலகண்டர் மனைவியின்
சினம் தணிக்கத் தன் தவறை உணர்ந்து கூறிப் பொருத்தருள
வேண்டினார். மனைவியார் ‘தீண்டுவீராயின் எம்மைத் திருநீலகண்டம்’ என்று
தீண்டாதவாறு இறைவன் மேல் ஆணையிட்டார். ‘எம்மை’ என்று
‘பன்மையிற் கூறினமையின் எந்த மாதரையும் மனத்தாலும் தீண்டேன்’
என்று திருநீலகண்டர் சத்தியம் செய்தார். இதனை,

“ஆதியார் நீலகண்டத்து அளவுதான் கொண்ட ஆர்வம்

பேதியாது ஆணை கேட்ட பெரியவர் பெயர்த்து நீங்கி

ஏதிலார் போல நோக்கி,எம்மை என் றதனால் மற்றை

மாதரார் தமையும் எந்தன் மனத்திலும் தீண்டேன் என்றார்”

(பெரிய புராண பா. 366)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

நீலகண்டரின் மனைவியார் கணவர்க்குரிய கடமைகளைச் செய்து வந்தார். பிறர் பார்வைக்கு கணவன் மனைவி போல் வாழ்ந்தனர். இருவரும் உண்மையின் உடல் இன்பத்தை இளமை முதற்கொண்டு பெறாமல் முதுமை எய்தினர்.

திருநீலகண்டர் சிவனடியார்களுக்கு உணவு உண்ண திருவோடு அளித்துத் தொண்டு செய்து வந்தார். சிவபெருமான், திருநீலகண்டர் தம் மீது கொண்ட அன்பை வெளிப்படுத்த முடிவு செய்தார். பெருமான் யோகியார் வடிவில் அடியார் இல்லம் அடைந்தார்.

சிவயோகியார் திருவோடு ஒன்றை திருநீலகண்டரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு பிறகு கேட்கும் போது தருமாறு கூறிச் சென்றார். திருவோடு மறைந்து விட்டது. யோகியார் வந்து கேட்ட போது ‘மறைந்த மாயம் அறியேன்’ என திருநீலகண்டர் கூறினார். வழக்கு தில்லை மூவாயிரவரிடம் சென்றது. முதியவர் வடிவில் வந்த இறைவன் மன்றத்தாரிடம் திருநீலகண்டரின் மகனைப் பிடித்து சத்தியம் செய்து தரக் கோரினார். அடியார் மகவில்லை என்றார். மனைவியைக் கரம் பிடித்துச் சத்தியம் செய்ய வேண்டினார். மனைவியைத் தீண்டாக் காரணம் பற்றி அனைவரின் முன்பாக திருநீலகண்டர் கூறினார். பின்பு ஒரு கோலை இரு முனையிலும் பிடித்து நீரில் மூழ்கிச் சத்தியம் செய்துத்தரச் சொன்னார். நீலகண்டர் தம் மனைவியோடு நீரில் மூழ்கினார். மூழ்கி எழுந்த பின்னர் நீலகண்டரும் அவர் மனைவியும் சிவயோகியார் தம்மிடம் திருவோடு கொடுத்த போது இருந்த அதே இளமைத் தோற்றத்தைப் பெற்றனர். இதனை,

“வாவியின் மூழ்கி ஏறுங் கணவரும் மனைவி யாரும்

மேவிய மூப்பு நீங்கி விருப்பறும் இளமை பெற்றுத்

தேவரும் முனிவரும் தாமும் சிறப்பொடு மொழியும் தெய்வப்

பூவின்மா மழையின் மீள மூழ்குவார் போன்று தோன்ற”

(பெரிய புராண பா 398)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

நீலகண்டர் தன் மனைவியார் மீது கொண்ட அன்பு, அவர் கூறிய சத்தியத்தைக் காத்தது. இல்லறம் என்பது உடலுறவு சம்மந்தப்பட்டது மட்டும் அல்ல. ஒருவர் மனதை ஒருவர் புரிந்து வாழும் அன்பு வாழ்வு எனலாம். ஓர் இல்லத்தில் உரிமையுடைய மனைவியை மனதளவிலும் தொடாது இளமைக் காலம் முழுவதும் கடைப்பிடித்தார் என்று பார்க்கிற பொழுது திருநீலகண்டர் இறைவன் மீதும் இல்லாள் மீதும் கொண்ட அன்பு புலப்படுகின்றது.

சிறுத்தொண்ட நாயனாரின் அன்பு

சிறுத்தொண்டர் திருச்செங்காட்டங்குடியில் மாமாத்திரர் குலத்தில் தோன்றியவர். அவர் மனைவி வெண்காட்டு நங்கையார். தவத்தால் சீராளனை மகனாகப் பெற்றார்.

சிறுத்தொண்டர் பல்லவ மன்னனிடம் பரஞ்சோதி என்னும் பெயரில் தளபதியாக இருந்த பெரும் வீரர். சிவனடியார் முன்பு அடங்கி ஒடுங்கி மிகச் சிறியராய் இருப்பதால் ‘சிறுத்தொண்டர்’ எனப் பெற்றார். சிவனையும் அடியாரையும் மறவாத சிந்தையார். அடியார்களுக்கு அமுது அளிப்பதைக் கொள்கையாகக் கொண்டு, தொண்டு செய்து வாழ்ந்து வந்தார். அவர் அன்பை நுகரச் சிவபெருமான் வயிரவ அடியார் வேடம் பூண்டார். வயிரவர் சிறுத்தொண்டர் இல்லம் வந்தடைந்தார். சிறுத்தொண்டர் அடியாரை அமுதுண்ண வேண்டினார். வடபுலத்து வயிரவ அடியார் விரும்புவது பிள்ளைக்கறி அதுவும் ஐந்து வயது உடையதாயும், உறுப்புக்குறை இல்லாமலும், குடும்பத்திற்கு ஒரே மகனாகவும் இருக்க வேண்டும் என்றார். அதோடு பிள்ளையைத் தாய் உவந்து பிடித்தும் தந்தை மகிழ்ச்சியோடு அரிந்தும் செய்த ஊன் அமுதே மிக விருப்பம் என்றார். இதனை,

“யாதும் அரிய தில்லைஇனி ஈண்ட அருளிச் செய்யும் என

நாதன் தானும் ஒருகுடிக்கு நல்ல சிறுவன் ஒருமகனைத்

தாதை அரியத் தாய்பிடிக்கும் பொழுதில் தம்மில் மனமுவந்தே

ஏதம் இன்றி அமைத்தகறி யாம்இட் டுண்ப(து) எனமொழிந்தார்”

(பெரிய புராண பா -3713)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

சிறுத்தொண்டர் மகிழ்வோடு ஏற்று அடிகள் அமுதுசெய்ய இசைந்தால் போதும் என்றார். மனைவியிடம் ஆலோசனைப் பெற்று நீராட்டி தூய்மை செய்தனர். வெண்காட்டு நங்கை மகன் மீது பெருகிவரும் பேரன்பால் முத்தமிட நினைத்தபோது அடியார் உண்ணும் அமுது தூய்மை குறைந்துவிடும் எனச் சிறுத்தொண்டர் தடுத்தார். வயிரவ அடியார் விருப்பம் போல் சிறுத்தொண்டர் பிள்ளையின் தலையைப் பிடித்தார். தாய் காலையும் கையையும் பற்றினார். பெற்றோர் மகிழ்கின்றார் எனச் சீராளர் சிரித்தார். தலைக்கறி அமுதுக்கு உதவாது என நினைத்து ஒதுக்கி மற்ற உறுப்புகளைப் பக்குவமாய்ச் சமைத்தனர். அடியாரை அமுதுண்ண அழைத்து வந்தனர். அடியார் எல்லா உறுப்புகளையும் சமைக்க விரும்பினார். முன்பாகவே சந்தனத் தாதியார் தலையையும் பக்குவமாய்ச் சமைத்திருந்தார். வயிரவ அடியாருக்கு அமுது படைத்தனர். அடியவர் தனித்து உண்ண விரும்பாது சிறுத்தொண்டரையும் புசிக்க இசைந்தார். சிறுத்தொண்டர் அடியவருக்கு உணவு உண்ண நேரமாகிறதே என வருந்தி உடன்பட்டார். வயிரவ அடியார் புதல்வனையும் அமுதுண்ண அழைக்குமாறு கூறினார். சிறுத்தொண்டர் ‘புதல்வன் இப்போது இங்கு உதவான்’ என்றார். வயிரவர், மகன் வந்தால் அன்றி யாம் உண்ணோம் எனக் கூறி புதல்வனை விரும்பி அழைத்துவா என்றார்.

சிறுத்தொண்டரும் திருவெண்காட்டு நங்கையும் ‘மகனே! சீராளா! வாராய்! என அழைத்தனர். இறையருளால் சீராளர் ஓடி வந்தார். அனைவரும் மகிழ்ந்தனர். இல்லத்தினுள் வயிரவர் இல்லை, சிறுத்தொண்டர், வெண்காட்டு நங்கை, சீராளர், சந்தனத்தாதியர் ஆகிய அனைவருக்கும் இறைவன் விடைமேல் காட்சி தந்து அருளினார். என்பது கருத்து சிவனடியார் சீறுத்தொண்ட நாயனாரிடம் பிள்ளைக்கறி கேட்பதும்,

சிறுதொண்ட நாயனார் உடனே தனக்கு இருந்த ஒரே குழந்தையினை சமைத்துக் கொடுப்பது மனிதத் தன்மையற்ற செயலாகும். இருப்பினும் சிறுத்தொண்டர் அடியார் மேல் கொண்ட அன்பு புலனாகிறது. இதனை,

“அன்பின் வென்ற தொண்டரவர்க்கு) அமைந்த மனைவி யார்மைந்தர்

முன்பு தோன்றும் பெருவாழ்வை முழுதுங் கண்டு பரவசமாய்

என்பும் மனமும் கரைந்துருக விழுந்தார் எழுந்தார் ஏத்தினார்

பின்பு பரமர் தகுதியினாற் பெரியோ ரவருக் கருள்புரிவார்”

(பெரிய புராண பா -3748)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றன.

சிவனடியார்களுக்குப் பொன்னையும் பொருளையும் பெண்ணையும் தன்னையும் கொடுத்துத் தொண்டு செய்த அடியவர்கள் இருக்கின்றனர். தன் மகவைத் தாமே அரிந்து சிவனடியார்க்கு அமுது படைத்த சிறுத்தொண்டரின் அன்பு மிகப் பெரியது. உலகில் எவராலும் செய்ய முடியாத பெருந் தொண்டு செய்தவர் சிறுத்தொண்டர். பெயரால் சிறுத்தொண்டர் ஆயினும் செய்த தொண்டால் பெருந்தொண்டர் ஆனார். இதனை,

“ஆர்கொண்டார் சேய்க்கறியிட டாரே சிறுத்தொண்டப்

பேர்கொண்டார் ஆயிடில் எம்பெம்மானே – ஓர்தொண்டை

நாய்க்குங் கடைப்பட்ட நாங்களென்போம் எங்கள்முடை

வாய்க்குங் இங்கி.:தோர் வழக்கு”¹⁵

(சிவனேச வெண்பா-பா 47)

என்ற பாடல் விளக்குகிறது

இராமலிங்க அடிகளார் பெருந்தொண்டு செய்த அடியாரை சிறுத்தொண்டர் என்றபோது, எத்தொண்டும் செய்யாது தொண்டர் போல்

நடிக்கும் நாயை விடவும் கடைப்பட்டவர்களாய் இருப்பவர்களுக்கு எப்பெயர் கொள்வது என இறைவனை வேண்டியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனையே ஒவ்வையாரும்,

“தாயிற் சிறந்த தோர் கோயிலுமில்லை”

தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை”¹⁶

(கொன்றை வேந்தன் ப-43)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

என்பது ஔவையார் மொழி. ‘தாய் என்ற சொல் ‘கோயில்’ போன்றது. ‘தாயின் ஆன்மா’ கோயிலில் உறையும் ‘இறைவன்’ எனலாம். உயிரைத் தருவதால் (படைப்பதால்) தாய் என்பர். திருவெண்காட்டு நங்கை சிறுத்தொண்டர் கேட்டதற்கு இணங்க ஈன்றெடுத்த மகனைக் கண்ணெதிரே அரிந்து அடியவருக்கு அமுது படைக்க உடன்பட்டார் என்கிறபோது திருவெண்காட்டு நங்கை சிறுத்தொண்டர் மீதும், சிவனடியார் மீதும் கொண்டிருந்த பேரன்பு புலப்படுகிறது. இதனை,

“ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்கமெலாம் நொந்துபெற்றுப்

பையலென்ற போதே பரிந்தெடுத்துச் - செய்ய இரு

கைப்புறத்தி லேந்திக் கனகமுலை தந்தாளை

எப் பிறப்பில் காண்பேன் இனி?”¹⁷

(பட்டினத்தார் பாடல்கள் ப- 392)

என பட்டினத்தடிகளும் தாயின் தியாக உள்ளத்தைப் போற்றியிருக்கும் பாங்கு அறியமுடிகிறது.

‘அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்’ என்பது ஔவை மொழி. தெய்வமாகிய சிறுத்தொண்டரும் திருவெண்காட்டு நங்கையும் மகிழ்கின்றனர். எனக் கருதிச் சீராளர் சிரித்தார் என்னும் போது பெற்றோரிடத்தில் சீராளர் கொண்டிருந்த அன்பு ஒளிக்கிறது. இதனை,

“இனிய மழலைக் கிண்கிணிக்கால் இரண்டும் மடியின் புடைஇடுக்கிக்

கனிவாய் மைந்தன் கையிரண்டும் கையாற் பிடிக்கக் காதலனும்

நனிநீ டுவகை யறுகின்றார் என்று மகிழ்ந்து நகை செய்யத்

தனிமா மகனைத் தாதையார் கருவி கொண்டு தலையரிவார்”

(பெரிய புராண பா- 3728)

என்ற பாடல் உயர்த்துகின்றது.

கண்ணப்ப நாயனாரின் அன்பு

ஆந்திர மாநிலம் சித்தூர் மாவட்டம் ஸ்ரீகாலத்தி என்று இன்று வழங்கப்படும் பகுதி அன்று பொத்தப்பி நாடு என வழங்கப்பட்டது. அந்நாட்டில் உள்ள உடுப்பூர் தலைவன் நாகன். அவன் மனைவி தத்தை. இவர்கள் முருகப் பெருமானை வேண்டி இறையருளால் திண்ணன் மகணாகப் பிறந்தார். வன்மையான தோள் வலிமையுடன் திண்ணன் விளங்கினார். நாகனுக்கு முதுமை எய்தவே திண்ணனைத் தலைவனாக்க எண்ணிக் கன்னி வேட்டைக்கு அனுப்பினான். திண்ணனுக்குத் துணையாக நாணன், காடன் போன்றோரும் வில் ஏந்திய வீரர்களும் சென்றனர்.

காட்டுப் பன்றி ஒன்று வலையறுத்து ஓடியது. நெடுந்தாரம் சென்றாலும் திண்ணன் அம்புக்கு இலக்காயிற்று. கொலையுண்ட பன்றியைக் காடன் பக்குவப்படுத்திச் சுட்டுக் கொண்டிருந்தான். நாணன் காளத்தி மலையில் இருக்கும் குடுமித்தேவர் பற்றி திண்ணனுக்கு கூறினான். இருவரும் குடுமித்தேவர் இருக்கும் இடம் அடைந்தனர்.

திண்ணன் குடுமித்தேவரைச் சுற்றியிருந்த சருகுகளைக் காலால் சுத்தம் செய்தார். நாணன் குடுமித்தேவருக்குச் சிவாச்சாரியர் பூசை செய்து வருவதைக் கூறினான். திண்ணன் கொடிய விலங்குகள் வாழும் காட்டில் இறைவன் தனித்திருப்பதை எண்ணி வருந்தினார். காடன் சுட்டு வைத்திருந்த பன்றி இறைச்சியைத் திண்ணன் சுவைபார்த்துத்

தேக்கிலையில் வைத்துக்கொண்டார். சூடும் பூவைக் கொய்து தலையில் சூடிக்கொண்டு வந்து குடுமித்தேவருக்குப் பூசை செய்தார்.

நீளிருள் முழுவதும் பெருமானைக் காத்து நின்றார். ஐந்து நாட்கள் பூசை செய்தார். சிவகோசாரியார் இறைச்சியும் பூவும் கண்டு இவ்வாறு செய்தவர் யாராக இருக்கும் என மனக் கவலையுற்றார். குடுமித்தேவர் சிவகோசாரியார் கனவில் தோன்றி இறைச்சிப் படைத்த திண்ணனின் வடிவம் ‘நம்பால் கொண்ட அன்பு வடிவம். அவனறிவும் நமை அறியும் அறிவு’ அவன் நிலை நாளை வந்து தெரிந்துகொள் என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

ஆறாம் நாள் சிவகோசாரியார் மறைந்திருந்தார். திண்ணன் குடுமித்தேவர் இருக்கும் இடம் அடைந்தார். குடுமித்தேவர் கண்ணில் குருதிக் கொட்டுவதைக் கண்டு திண்ணன் மனங் கலங்கி உடல் நடுங்கினார். குருதி நிறுத்தும் பச்சிலைச் சாற்றைக் கண்ணிற் பிழிந்தார். குருதி வடிவது நிற்கவில்லை. உற்ற நோய் தீர்ப்பது ஊனுக்கு ஊன் என்ற பழமொழி திண்ணப்பரின் நினைவிற்கு வந்தது. அம்பால் தன் கண்ணினைப் பெயர்த்து அப்பினார். குருதி வடிவது நின்றது. மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக் குதித்து ஆடினார். மறு கண்ணில் குருதி வடியத் தொடங்கியது. அதற்கு சற்றும் அஞ்சாது ‘மருந்து கை கண்டேன்’ என்று மனத்தினுள் எண்ணிச் செருப்புக் காலால் குடுமித்தேவர் கண்ணின் ஓரத்தில் அடையாளத்திற்கு மிதித்துக் கொண்டு இடக்கண்ணையும் அம்பால் பெயர்க்க முயலும் போது குடுமித்தேவர் தம் கையால் திண்ணப்பர் கையைப் பற்றி, ‘நில்லு கண்ணப்ப’ என்று மூன்று முறைக் கூறி ‘வலப்பக்கம் நிற்பாயாக’ என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளினார். இதனை,

“கண்டபின் கெட்டேன்! எங்கள் காளத்தியார்கண் ஒன்று

புண்டரு குருதி நிற்கமற்றைக்கண் குருதி பொங்கி

மண்டுமற் றிதனுக் கஞ்சேன் மருந்துகை கண்டேன் இன்னும்

உண்டொரு கண்; அக கண்ணை இடந்(து) அப்பி ஒழிப்பேன்”

(பெரிய புராண பா -830)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

அன்பு ஒன்றுதான் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு வாழ்வதற்குரிய வழியாகும். இறைவனைத் தொழுதால் அன்பு பெருகும். திண்ணப்பர் விலங்குகளை இரக்கமின்றி கொன்று அவற்றின் மாமிசத்தை உண்டு வாழும் வேடர் குலத்தில் பிறந்திருப்பினும், தீங்கிழைக்கும் விலங்குகளை மட்டும் அழித்து பிற உயிர்களைக் காத்த அவரின் அன்பு பெரியது.

உயிர்களைப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்ற முப்பணி செய்யும் இறைவன் ஊனமின்றி இருந்தால் உலகம் செழிக்கும் என்ற உயர்ந்த சிந்தையின் வெளிப்பாடுதான் திண்ணப்பர் தன் கண்ணைப் பெயர்த்து அப்பினார். உமையாளுக்கு இடப்பக்கத்தை கொடுத்தது போல் கண்ணப்பருக்கு வலப்பக்கத்தை இறைவன் கொடுத்தார் என்று பார்க்கின்ற பொழுது இறைவன் அடியார் மீது கொண்ட பேரன்பு புலப்படுகிறது. இதனை,

“கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்

என்னப்பன் என்னொப்பில் என்னையும் ஆட்கொண்டருளி

வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச்

கண்ணப் பொன்றீற்றற்கே சென்றூதாய் கோந்தும்பீ”¹⁸

(திருக்கோத்தும்பி பதிகம் 218)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

என மாணிக்கவாசகர் திருப்பெருந்துறையில் பெருமானுக்குக் கோயில் எழுப்பி திருப்பணி செய்தார். அத்தொண்டைக் காட்டிலும் தன் கண்களைப் பெயர்த்து இறைவனுக்குத் தானம் செய்த கண்ணப்பரின்

அன்புத் தொண்டிற்கு ஈடில்லை என மாணிக்க வாசகர் கூறுவதிலிருந்து கண்ணப்பரின் மனிதநேயத்தை அறியமுடிகிறது.

ஒரு மனிதன் மற்றொரு மனிதனிடம் இரக்கம் காட்டுவது மனிதநேயம். ஆனால் கண்ணப்பரோ அதையும் கடந்து ஓர் அஃறிணைப் பொருளான கல்லின் மீது கொண்ட அன்பை நாம் என்னவென்று உரைப்பது இதுவே உண்மையன்பாகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் அறிவியல் வளர்ச்சியால் கண் மாற்று அறுவைச் சிகிச்சை மூலம் இழந்த பார்வையை மீண்டும் பெறலாம் என்று சிந்தித்த மனிதர்களுக்கு, வழிகாட்டியாகச் சேக்கிழார் பெருமான் 12- ஆம் நூற்றாண்டில் சிந்தித்துச் செயல்படுத்தியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தொகுப்புரை

அன்பு என்ற சொல்லில் ‘அ’ என்பது தமிழின் முதல் எழுத்து ‘ன்’ என்பது தமிழின் கடையெழுத்து. முதல் நிலையில் உள்ள உயிர்களும் கடை நிலையில் உள்ள மெய்களும் அன்பினால் இணையும் என்ற கருத்தை அச்சொல் அமைப்பே உணர்த்தும். அன்பு கொண்டு தொண்டு செய்த அடியார்களின் சிறப்பு உலகில் தனித்தனமை வாய்ந்ததாகும்.

விறல் மிண்டர் என்ற அடியார், அடியார் வழிபாட்டைச் செய்யாத சுந்தரரை ஒதுக்கி வைத்ததால் உணர்ந்த சுந்தரர் அடியார்கள் மீது அன்பு கொண்டு திருத்தொண்டத் தொகை பாடியுள்ளார் என்பதை அறியமுடிகிறது. சிறப்பித்தார். தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் சரியை. கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நன்னெறிகளில் நின்று அடியார்கள் மீது அன்பு செலுத்தியதை அறிய முடிகின்றது.

இயற்பகை நாயனார் அடியார் மீது அன்புகொண்டு கேட்ட பொருள் எதுவாயினும் இல்லை எனாது ஈந்தவராக வாழ்ந்து வந்துள்ளார். இளையான்குடி மாறநாயனார் அடியார் மீது அன்பு கொண்டு தன் பசிப் பிணியைக் காட்டிலும் அடியவர்களின் பசித்துன்பத்தை பெரிதாக

நினைத்ததும் விதைத்த விதை நெல்லை அரித்து வந்து சமைத்து கொடுத்ததன் மூலம் அவர் அடியார் மீது கொண்ட அன்பு புலப்படுகிறது.

அமர்ந்தி நாயனார், ஏனாதிநாத நாயனாரும், மெய்ப்பொருள் நாயனாரும் இறைவன் மீதும், அடியார்கள் மீதும் கொண்ட மிகையன்பால் தங்களை எதிர்த்து வந்த பகையவராயினும் அவர்கள் துன்புறாது காத்தனர். அடியார்களின் இச்செயல்பாடு பிறரிடம் காட்டும் பேரன்பினைப் புலப்படுத்துகிறது.

முர்க்க நாயனார், திருநாவுக்கரசர், கோச்செங்கட் சோழர் நாயனார், அப்பூதி அடிகள் போன்றோர் சிவனடியார்கட்கு அமுதளித்து அவர்களின் அன்பினை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

கலிக்கம்ப நாயனார் சிவனடியார் திருவடி கழுவிவிட ஒதுங்கி நின்ற மனைவியின் கரத்தை வெட்டினார். கோட்புலி நாயனார் அடியார்கட்கு வைத்திருந்த நெல்லைப் பஞ்சக்காலத்தில் சுற்றத்தினர் பயன்படுத்தியதார் சுற்றத்திரை தண்டித்தார். இதன் மூலம் சிவனடியார்களின் மீது இவர் கொண்ட அன்பு புலப்படுகிறது.

அப்பூதி அடிகள் தாம் அமைத்த தண்ணீர்ப் பந்தல் அறச்சாலை ஆகியவற்றிற்குத் திருநாவுக்கரசரின் பெயரைச் சூட்டி அவ்வடியாரின் அன்பினைப் பெற்றுள்ளார்.

அன்பு கொண்டோராய் சைவ அடியார்கள் திகழ்ந்திருந்தனர். குடும்பம் மீது அன்பு கொண்ட அவர்கள் இறைவன் மீதும் பேரன்பு கொண்டு விளங்கியதை சிவனடியார்களின் செயலே உணர்த்தி நிற்கிறது. மனிதனோடு கொண்ட உறவில் கூட அடியவர்களாய் இருப்பினும் எச்செயலையும் செய்து அடியவர்களின் அன்பைப் பெறவேண்டும் என்ற கருத்தையும் அடியவர்களின் செயல்களைக் காண முடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. முத்துக்குமரன் இராம, கவிமுகில். ஒரு நாற்றாங்கால் மாதிரி- ப.36
2. மாணிக்கவாசகன்.ஞா.(உ.ஆ) திருமூலர் திருமந்திரம் பா-2
3. சீனிவாசன்.ச.(ப.ஆ) பரிமேலழகர் (உ.ஆ)திருக்குறள் - 350
4. மேலது - 85
5. மேலது - 45
6. இளவழகன்.கோ இலம்பூரணா.(உ.ஆ) தொல்காப்பிய
பொருளதிகாரம் - பா -538
7. சீனிவாசன்.ச.(ப.ஆ) பரிமேலழகர் (உ.ஆ)திருக்குறள் - 33
8. மேலது - 78
9. இராமஸ்வாமி இராமானுஜதாசர் ஆர். நாச்சியார் திருப்பதிகம் -4 : 1
10. சுப்ரமணியப்பிள்ளை.சா. அப்பர் தேவாரம் - 63
11. இராமலிங்கம் அரங்க முனைவர் தகவல் ப- 231
12. க.நெடுஞ்செழியன் ஆசிவகமும் அய்யனார் வரலாறும் ப -192
13. சீனிவாசன்.ச.,(ப.ஆ) பரிமேலழகர் (உ.ஆ) திருக்குறள் - 60
14. இராமலிங்கம்.அரங்க திருத்தொண்டர் வரலாறு - ப.400
15. சுப்பிரமணியன்.கோ சிவனேச வெண்பா பா-47
16. ஓளவையார் கொன்றைவேந்தன் தனிப்பாடல் திரட்டு - ப.43
17. மாணிக்கவாசகன் ஞா.(தொ.ஆ) சித்தர் பாடல்கள் - ப 392
18. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை திருவாசகம் திருக்கோத்தும்பி பதிகம் - 218

பெரியபுராணத்தில் பக்தி

ஆன்மீக நெறியையே ‘பக்தி’ மார்கம் என்பர். மனிதன் தன் வரம்புக்கு மீறிய, இயற்கை, இயற்கை சார்ந்த நிகழ்வுகளைக் கண்டும், காணா

மலும் திணறுகிறான். அதற்கான நெறியை வகுக்கவும் முடியவில்லை. விவாதித்தும் பயனில்லை. அதுவே ‘ஆன்மா’ நெறியாக ஆன்மீக நெறியாக உருமாறிற்று.

இறைவனிடத்தில் கொள்ளும் அன்பையே ‘பக்தி’ என்பர். அதற்கும் மேலான பெரியோர்களிடத்தும், முன்னோரிடத்தும் கொண்ட பெரும் ஈடுபாடும் பக்தியாய் மலர்ந்தது. பரம் பொருளாய் எங்குமுள்ள இறைவன் மீது கொண்ட பக்தியே உயர்ந்தாகும். இவையே மனித குலம் கொண்ட மிகச் சிறந்த பக்தியாக விளங்குகிறது.

ஐம்பூதங்களான நிலம், நீர், தீ, வளி, விசம்பு ஆகியவற்றின் இயக்கம் முதல் ஐம்புலன்களான கண், காது, மூக்கு, வாய், உணர்ச்சி ஆகியவற்றின் செயல்கள் வரையில் யாவற்றிற்கும் காரணியாக விளங்குபவன் இறைவனே ஆவான். ‘தூணிலும் இருப்பான் துரும்பிலும் இருப்பான்’ என்ற பழமொழிக்கு ஏற்ப எங்கும் பரந்து விரிந்து எல்லையில்லாமல் நிறைந்து நின்று இவ்வுலகை இயக்கும் பரம்பொருளை எண்ணி வேட்கை கொண்ட போக்கே பக்தி நெறியாகும். மதங்களாய் விரிவடைந்தாலும் மனிதன் இறைவனை நாடுதலையே பொதுவான மார்க்கமாகக் கொண்டு அக்கருத்திற்கேற்ப வாழ்ந்தான்.

உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதற்கரியவன் முதலும் முடிவும் இல்லாதவன், எங்கும் நிறைந்திருப்பவன், பிறவா யாக்கைப் பெரியோன், அருட்பெரும் சோதியாகவும், தனிப் பெருங் கருணையாகவும், விளங்குகின்ற சிவபெருமானை, அடைவதற்கு ஒரே நெறிதான் உள்ளது. அது அன்போடு கூடிய அந்நெறியே ஆகும். இதனை அறிந்தே திருமூலரும் ‘அன்பே சிவம்’ என்று கூறுகிறார்.

இறைவனின் திருவருளைப் பெற பக்தி மார்க்கத்தைப் பின்பற்றி செயற்கரிய செயலைச் செய்த சிவனடியார்களின் பக்தியினை ஆய்ந்து எடுத்துரைப்பதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

சிவனடியார்களின் பக்தி

உண்மை அன்போடும் பக்தியோடும் சிறப்போடும் இறைவனை வணங்கி இறையருள் பெற்ற சிவனடியார்கள் பலர். அவர்களின் பக்தி அளவிட முடியாதது.

“எவராலும் காண்பதற்கரியனாய் நிற்கும் இறைவன், தன்னிடம்

அன்பு செய்வார்க்கு எளிதில் வசப்படுவான். தவத்தில் ஒழுகி

உருகுவார் உள்ளத்துள் அவ்வுருவாய் நிலைபெற்று

அருள்கின்றான். இறைவனால் விரும்பி ஆட்கொள்ளப்

பட்டவர்கள் அவனது அடியார்கள். இறைவன் மீது கொண்டுள்ளப்

பேரன்பினால், தம் மேனியில் மயிர்ப்புளகமும் உடல் நடுக்கமும்

மன நெகிழ்வும் உடைய அவர்கள் இறைத்தொண்டையே

தம் கடமையாய் ஏற்று வாழ்பவர்களாவர்.”¹

என்ற கருத்தை திருத்தொண்டர் வரலாறு எடுத்துரைக்கின்றது.

இதன் வழி சிவனடியார்களின் பக்தியினையும், சிவபெருமானின் பெருமையையும் கூறியுள்ள தன்மை உணரத்தக்கது.

சேக்கிழார் பக்தி

சேக்கிழார் பெருமான் சிவபெருமானுக்குரிய திருஆதிரை நாளில் திருத்தொண்டர் புராணம் பாட ஆடல் வல்லானை வேண்டினார். சிவபெருமான் ‘உலகெலாம்’ என்று அடி எடுத்துக் கொடுக்கச் சேக்கிழார் ஓங்காரப் பிரணவத்தோடு பெரிய புராணத்தை இயற்ற மேற்கண்ட

செய்தியை உமாபதி சிவாச்சாரியார் சேக்கிழார் புராண நூலில்
எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை,

“சேக்கிழான் நமது தொண்டர் சீர்பரவ நாம் மகிழ்ந்(து) உலகம் என்றுநம்
வாக்கினால் அடி எடுத்துரைத்திட வரைந்து நூல் செய்து முடித்தனன்
காக்க வேல்வளவ நிடைக் கடிதுகேள் எனக்கனக வெளியிலே
ஊக்கமான திருவாக்கெழுந்து திருச்சிலம் பொலியும் உடநெழி”²

(சே. பு. பா -64)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

சேக்கிழார் கடவுள் வாழ்த்து

தமிழ்ப் புலவர்களுள் பெரும்பான்மையோர் உலகு என்ற சொல்லை
முதலில் வைத்து பாடத் தெர்ங்குவார். அவ்வழியில் பெரியபுராணத்தை
பாடிய சேக்கிழாரும் பின்பற்றியுள்ளார்.

“உலகெ லாம்உணர்ந் தோதற் கரியவன்

நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்

அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்

மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்கு வாம்.”

(பெரிய. புராண. பா- 1)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

‘உலகம்’ என்ற ஒரு சொல்லில் ஓங்காரப் பிரணவ மந்திர மூல
எழுத்துகள் ஆகிய அ, உ, ம் என்ற மூன்றும் உள்ளன. ‘அ’ கர ஒலி
படைத்தலையும் ‘உ’ கர ஒலி காத்தலையும் ‘ம’ கர ஒற்றொலி
ஒடுக்கத்தையும் உணர்த்தும். கம்பர் இராமகாதையை, ஓங்காரப் பிரணவ
மந்திரத்தில் தொடங்கி பாடியுள்ளார். இதனை

“உலகம் யாவையும் தாமுள ஆக்கலும்”³

(கம்பன் பா -1)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

திருவள்ளுவரும் திருக்குறளை ஓங்காரத்தில் இருந்து தொடங்கி உள்ளார். ‘அகர’ என்ற சீரில் அகரமும் முதல என்ற சீரில் முதல் எழுத்தாகிய ‘மு’ என்பதில் ‘ம்’ ‘உ’ என்ற எழுத்துகள் அடங்கியுள்ளன. இதனை,

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி

பகவன் முதற்றே உலகு”⁴

(குறள் -1)

“உலகம் உவப்ப வலனேர் புதிரிதரு”⁵

(திருமுருகாற்றுப்படை பா -1)

திருமுருகாற்றுப் படையும், ஓங்காரப் பிரணவத்தில் தொடங்கியிருப்பதை நம்மால் அறிய முடிகிறது. சேக்கிழார் ‘ஓம்’ என்ற பிரணவ மறைபொருளைக் குறிப்பாக உணர்த்தியுள்ளமை நாம் அறிய முடிகின்றது.

திருநாளைப் போவார் நாயனார் பக்தி

சோழநாட்டில் உள்ள மேற்கால்நாடு என்னும் பகுதியிலுள்ள ஆதனூரில் புலையர் குலத்தில் நந்தனார் தோன்றினார். நந்தனார் சிவபெருமானிடம் அன்பு கொண்டு சிவ ஆலயங்களில் உள்ள பேரிகை, முழவு, யாழ் முதலிய கருவிகளுக்கு தோல், வார்நரம்பு, கோரோசனை போன்றவற்றைக் கொடுத்து வந்தார். ஒருமுறை நந்தனார் திருப்புன்கூர் சிவன்கோயில் வழிபாட்டிற்குச் சென்றார். சிவன் வழிபாட்டின்போது நந்தி இறைவனை மறைத்திருந்தது. சிவபெருமான் காட்சி கிடைக்கவில்லை அதனால் நந்தனார் அன்பின் மிகுதியால் இறைவனைப் பாடி பக்தியோடு கசிந்துருகினார். சிவபெருமான் அடியார் மீது அன்பு கொண்டு நந்தியை

விலகி இருக்கச் செய்தார். நந்தனார் நேரில் நின்று சிவபெருமானை வழிபட்டார். இதனை,

“சீரேனும் இசைபாடித் திருத்தொண்டர் திருவாயில்

நேரேரும் பிடவேண்டும் எனநினைத்தார்க்கு அதுநேர்வார்

காரேறும் எயிற்புன்கூர்க் கண்ணுதலார் திருமுன்பு

போரேற்றை விலங்கஅருள் புரிந்தருளிப் புலப்படுத்தார்”

(பெரிய புராண. பா- 1062)

“சிவலோகம் உடையவர்தந் திருவாயில் முன்னின்று

பலலோகங் கடப்பவர்தம் பணிவிட்டுப் பணிந்தெழுந்து

சுவலோடு வார்அலையப் போவார்பின்பு ஒரு சூழல்

அவலோடும் அடுத்ததுகண்டு ஆதரித்துக் குளம்தொட்டார்.”

(பெரிய. புராண. பா- 1063)

என்ற பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

நந்தனார் கனவில் சிவபெருமான் எழுந்தருளிக் கூறியவாறு இறைவன் திருவடி எண்ணித் தொழுது நெருப்பில் புகுந்தார். செந்தீ நடுவண் நந்தனார், செந்தாமரை நடுவண் இருக்கும் பிரமனைப் போல் தோன்றினார். புண்ணிய மாமுனி வடிவம் கொண்டு வெளிவந்தார். வெண்ணூல் மார்பில் விளங்கத் தலையில் சடைமுடியோடு வெளிப்பட்டார்.

அந்தணர்கள் நந்தனாரைக் கை தொழுதனர். வானவர் பூமழை பொழிய அந்தணர்கள் பின் செல்ல நந்தனார் முன் சென்றார். நந்தனார் கோபுரத்தைக் கைதொழுது கோயிலுள் புகுந்து ஆடல்வல்லானை திருவடி கண்டு தரிசித்தார். இதனை,

“தில்லைவாழ் அந்தணரும் உடன் செல்லச் சென்றெய்திக்

கொல்லைமான் மறிக்கரத்தார் கோபுரத்தைத் தொழுதிறைஞ்சி

ஒல்லைபோய் உள்புகுந்தார்: உலகய்ய நடமாடும்

எல்லையினைத் தலைப்பட்டார் யாவர்களும் கண்டிலரால்”

(பெரிய. புராண. பா- 1080)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றன.

இறைநெறித் தவறாத சிவனடியார்களின் பக்தி

சிவனடியார்கள் ஆக்கமும் அழிவும் இல்லாத நிலைத்த செல்வத்தினை உடையவர்கள். ஓடும், செம்பொன்னும் ஒக்க நோக்கும் தன்மை உடையவர்கள். பெருகிவரும் அன்பில் இறைவனை வணங்குதலையே பெரும் பேறாகக் கொண்டவர்கள். வீடுபேறும் விரும்பாத தன்மை உடையவர்கள். இறைநெறித் தொண்டும் இறைவன் மேல் பக்தியும் பெரும் பேறாக எண்ணி வாழ்ந்தவர்கள் இதனை,

“கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்

ஓடுஞ் செம்பொன்னும் ஒக்கவே நோக்குவார்

கூடும் அன்பினில் கும்பிடலே அன்றி

வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்”

(பெரிய. புராண. பா-143)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

திருத்தொண்டத்தொகை பிறந்த கதை

திருவாரூர் தேவாசிரிய மண்டபத்தில் உள்ள அடியாரைத் தொழாமல் சென்ற சுந்தரரை விறல் மிண்டர் தொண்டர் கூட்டத்தில் இருந்து ஒதுக்கி வைத்தார். செய்தி அறிந்த சுந்தரர் திருத்தொண்டர்களை வழிபட்டு வலம் வந்தார். இறைவன் சுந்தரர் கனவில் தோன்ற அடியார் பெருமைகளை எல்லாம் எடுத்து விளக்கினார்.

அடியார்கள் பெருமையால் எம்மைப் போன்றவர்: இயல்பாய் எம்மைத் தனக்கே உரிமையாய்ப் பெற்றவர் எம்முடன் ஒன்றி நின்ற நிலையினால் உலகத்தை வென்றவர்கள் பக்தி நெறியில் நின்று அன்பினால் இன்பம் பெறுபவர்கள். அத்தகையோரைச் சொற்றமிழால் பாடுக 'தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று அடி எடுத்துக் கொடுக்கச் சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகை என்ற நூலை எண்சீர் விருத்தங்களால் பாடினார். எண்திசையிலும் இறைவன் புகழும் அடியார் புகழும் என்றும் நிலைக்கும்படி பாடி முடித்தார். எடுத்த எடுப்பில் தில்லை மூவாயிர அடியார்கட்கு வணக்கம் சொல்லி பக்தியோடு நூலைத் தொடங்கினார். இதனை,

“தொல்லைமால் வரை பயந்த தூயாள்தன் திருப்பாகன்

அல்லல் தீர்ந் துலகுய்ய மறையளித்த திருவாக்கால்

தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று

எல்லையில்வண் புகழாரை எடுத்திசைப்பா மொழி' என்றார்”

(பெரிய. புராண. பா-345)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

திருத்தொண்டத் தொகையில் பக்தி

திருத்தொண்டத் தொகையில் சிவனார் திருக்கோயிலை நிர்வாகம் செய்யும் தில்லை மூவாயிரவர்க்கு வணக்கம் சொன்னார். திருநீலகண்ட நாயனாரையும், இல்லையே எனபதை அறியாத இயற்பகை நாயனாரையும், இளையான்குடி மாறநாயனார், மெய்ப்பொருள் நாயனார், விறன்மிண்ட நாயனார், அமர்நீதி நாயனார் ஆகியோரை வணங்கி பின்னர் கங்கைச் சடைமுடியான் கழல் மறவாதவர்களான தம் தாய் தந்தையர்க்கு பக்தியோடு வணக்கம் கூறி நூலைச் சுந்தரர் நிறைவு செய்துள்ளார். இதனை,

“தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்

திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க் கடியேன்

இல்லையே என்னாத இயற்பகைக்கும் அடியேன்

இளையான்தன் குடிமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்

வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன்

விரிபொழிசூழ் குன்றையார் விறன்மிண்டற்கு அடியேன்

அல்லிமென் முல்லையந்தார் அமர்நீதிக் கடியேன்

ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே”⁶

(சுந்தரர் தேவாரம் பா - 7:63:1)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

சுந்தரர் பக்தி

ஒரு முறை சுந்தரர் திருக்கெடில நதியில் நீராடித் திருவீரட்டானேசுவரரை வணங்கி பின்பு பொது மடத்தில் தங்கி படுத்து உறங்கும்போது தன் திருமுடியின் மீது முதிய மறையோர் வேடம்கொண்ட சிவன் திருவடிப் பட்டது. சுந்தரர் மறையவனே! நும் திருவடி எம் திருமுடி மீது பட்டது’ என்றார். முதுமை காரணமாக உன்மீது பட்டது என்று மறையோர் சொல்லச் சுந்தரர் சற்றுத் தள்ளித் துயின்றார். அப்போதும் மறையோர் கால் சுந்தரர் தலையில் பட்டது. தன்னைப் பலகாலும் மிதித்த மறையவரே நீர் யார்? என வினவ என்னை ‘அறிந்திலையோ’ என்று முதியவராக வந்த சிவபெருமான் மறைந்தார். மறைந்த சிவபெருமானை சுந்தரர் பக்தியோடு பாடித் துதித்தார். இதனை,

“அங்குமவன் திருமுடிமேல் மீட்டும் அவர் தாள் நீட்டச்

செங்கயல்பாய் தடம்புடைசூழ் திருநாவ லூராளி

இங்கென்னைப் பலகாலும் மிதித்தனைநீ யார் என்னைக்

கங்கை சடைக் கரந்தபிரான் அறிந்திலையோ எனக் கரந்தான்”

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

திருநீலகண்ட நாயனாரின் பக்தி

திருநீலகண்டநாயனார் பொய்மை நீங்கி அறநெறியில் வாழ்ந்தார். தில்லை சிற்றம்பலப் பெருமான் அடியார்கட்கு அன்புப் பணி செய்வார். குயவர் குலச் சான்றோர் ஆவார். நஞ்சணிந்த திருநீலகண்டத்தின் மேல் பற்றுக் கொண்டவர். அதனால் திருநீலகண்டர் எனப் பெயர் பெற்றார். மனையாளை விடுத்து இன்பத்துறையில் எளியர் ஆனார். அதனால் ஊடலுற்றுத் திருநீலகண்டர் மனையாள் திருநீலகண்டத்தின் மீது ஆணையிட்டு எம்மைத் தீண்டுதல் கூடாதென உரைத்தாள். திருநீலகண்டர் மனையாளிடம் 'எம்மை' என்று நீ கூறியதால் மாதரினத்தை நான் மனதாலும் தீண்டேன்' என்று உறுதி கூறி அதை வாழ்நாளில் கடைபிடித்து வந்தார்.

இறைவன் இல்லறத் தம்பதியாரை இணைக்கத் திருஉள்ளம் கொண்டார். திருவோடு கூடிய திருவோடு ஒன்றை நீலகண்டரிடம் கொடுத்து மீண்டும் கேட்கும் போது தருமாறு சிவபெருமான் முதியவர் வடிவில் தந்து சென்றார். இறைவன் திருஅருளால் திருநீலகண்டர் மறைவாய்ப் புதைத்து வைத்த திருவோடு மறைந்தது.

முதியவர் வடிவில் வந்த இறைவன் மறுபடியும் வந்து திருவோட்டைக் கேட்டார். திருநீலகண்டர் திருவோடு 'மறைந்த மாயம் அறியேன்' என்று கூறினார். வழக்கு தில்லைவாழ் மூவாயிரவரிடம் சென்றது. முதியவர் வடிவில் வந்த இறைவன் மன்றத்தாரிடம் மகனைப் பிடித்து உண்மையாகத் திருவோடு மறைந்தது எனச் சத்தியம் செய்து தரக் கோரினார். மகவில்லை என்றார் திருநீலகண்டர். அப்படியென்றால் மனைவியைப் பிடித்து சத்தியம் செய்ய வேண்டினார். திருநீலகண்டர் மனைவியைத் தீண்டாக் காரணத்தைக் கூறினார். பின்பு ஒரு கோலை வைத்து இருமுனையும் பிடித்துக் கொண்டு நீரில் மூழ்கிச் சத்தியம் செய்து எழுந்த போது இறையருளால் திருவோடு பெற்ற போதுள்ள

இளமை பெற்றார். இறைவன் தந்த திருவோட்டிற்கு மாறாக வேறு திருவோடு தருவதாக அடியார் கூறியபோது சிவபெருமான் தான் தந்த திருவோடே வேண்டுமெனக் கேட்டதில் ஒரு தத்துவம் உள்ளது.

இறைவன் தந்த திருவோடாகிய உடம்பைத் திருநீலகண்டர் மறையொழுக்கத்தால் பாழ்படுத்தினார். இறைவன் தந்த திருவோடாகிய உடம்பை ஒழுக்கத்தால் பேண வேண்டும் என்பது ஆழமான தத்துவமாகும். தீய உணவாலும் தீய ஒழுக்கத்தாலும் உடம்பு கெடும் என்பது திருநீல கண்ட நாயனார் புராணத் தத்துவம். உடம்பு ஒழுக்கத்தால் அழியும் போது உயிரும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அழிவு பெறத் தொடங்கும். இதனை,

“ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலால் ஒழுக்கம்

உயிரினும் ஒம்பப் படும்”⁷ (குறள் -131)

என்று வள்ளுவரும்,

“உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்

திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவும் மாட்டார்

உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே

உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த்தேனே”⁸

(திருமந்திரம் 724)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

இறைவனை பக்தியோடு வணங்கிய காரணத்தால் திருநீலகண்டரின் இழுக்கம் தீர்ந்து அடியார் உடம்பு தூய்மை பெற்றது. திருநீலகண்டரின் பக்தி நெறி அவர் வாழ்வில் மெய்ஞ்ஞான ஒளி உண்டாக்கியது. புதல்வர் பொய்யில் சீருடன் விளங்க இறைநெறியாகிய பக்தி உதவும். இறைவன் திருவடியை பக்தியோடு தொழுபவர் மண்ணில் நீடு வாழ்வார். இதனை,

“மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்

நிலமிசை நீடுவாழ் வார்”⁹

(குறள் - 3)

என்று வள்ளுவரும்,

திருநீலகண்டர் உண்மையான பக்தியோடு இறைவனை வழிபட்டதால்
மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றார் இதனை,

“வாவியில் மூழ்கி ஏறுங் கணவரும் மனைவி யாரும்

மேவிய மூப்பு நீங்கி விருப்பறும் இளமை பெற்றுத்

தேவரும் முனிவர் தாமும் சிறப்போடு பொழியுந் தெய்வப்

பூவின்மா மழையின் மீள மூழ்குவார் போன்று தோன்ற”

(பெரிய. புராண. பா-398)

“அந்நிலை அவரைக் காணும் அதிசயம் கண்டார் எல்லாம்

முன்னிலை நின்ற வேத முதல்வரைக் கண்டார் இல்லை:

இந்நிலை இருந்த வண்ணம் ஏன்? என மருண்டு நின்றார்

துன்னிய விசம்பி னூடு துணையுடன் விடைமேற் கண்டார்”

(பெரிய. புராண. பா-399)

என்ற பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

இயற்பகை நாயனார் பக்தி

இயற்பகைநாயனார் புகாரில் பிறந்தவர். அவர் வணிகர் குலத்தவர். சிவனடியார்கள் எது கேட்பினும் இல்லை எனாது ஈயும் தன்மை உடையவர். இறைவன் வேதியராய் வந்தார் இயற்பகை நாயனாரின் மனையாளைக் கேட்டார். இயற்பகை நாயனார் மன உவப்போடு மனையாளை அடியாரிடம் ஒப்படைத்தார்.

பாதுகாப்பாக ஊர் எல்லையைத் தாண்டி வேதியர் சென்றதை அறிந்த நாயனார் இல்லம் திரும்பினார். அப்போது பொய்யில்லா உள்ளம்

கொண்ட நாயனாரை வேதியர் வடிவில் வந்த சிவனார் அழைக்கலுற்றார். 'இயற்பகை முனிவரே நலம்! அன்பனே நலம்! செயற்கரும் செயல் செய்தவனே நலம்!' என்றழைத்தார். அழைத்த ஒலி கேட்டு சென்ற இயற்பகை நாயனார் மனைவியைக் கண்டார். மகேசனைக் கண்டிலர். இயற்பகை நாயனார் மறைந்த இறைவனைப் போற்றி பக்தியோடு வழிபட்டார்.

இயற்பகையார் தன் மனைவியை அடியவரிடம் ஒப்படைத்த போது மனையாள் முகப் பொலிவு மங்காது கணவன் விருப்பமே தன் விருப்பம் என இசைந்தார் என்கிற பொழுது இயற்பகையாரின் இல்லாள் தன் கணவன் மீது கொண்ட அன்பையும் இறைவன் மேல் கொண்ட பக்தியையும் காணமுடிகிறது. இதனை,

“திருவளர் சிறப்பின் மிக்க திருத்தொண்டர் தமக்குந் தேற்றம்

மருவிய தெய்வக் கற்பின் மனைவியார் தமக்குத் தக்க

பெருகிய அருளின்நீடு பேறளித் திமையோர் ஏத்தப்

பொருவிடைப் பாகர் மன்னும் பொற்பொது அதனுட் புக்கார்”

(பெரிய. புராண. பா -437)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

இயற்பகை நாயனாரிடம் வந்த சிவனடியார் இயற்பகையார் மனைவியைக் கேட்டதும் அடியார் கேட்டவுடன் இயற்பகை நாயனார் மனைவியைப் பார்த்து சிவனடியாருடன் செல்க என உரைப்பதும் மனிதத் தன்மையற்ற செயலாகும். இருப்பினும் இயற்பகைநாயனார் சிவனடியார்களிடமும், இறைவனிடமும் கொண்ட பக்தியைக் காண முடிகிறது.

இளையான்குடிமாற நாயனார் பக்தி

ஏர்த்தொழில் புரிந்து ஏற்றம் கொண்ட இளையான்குடி மாற நாயனார். குபேரன் போன்று செல்வச் செழிப்போடு வாழ்ந்துள்ளார்.

அந்நிலையில் தன்னை நாடி வரும் சிவனடியார்கெல்லாம் நால்வகை உணவை அறுசுவையோடு விருந்தளிப்பவர். இளையான்குடிமாறர் வறுமையுற்ற போதும் சிவனடியாரைப் பேணும் அறத்தைக் கைவிடவில்லை இதனை வையமறிய இறைவன் நாயனார்க்கு வறுமை உண்டாக்கினார். சிவனடியார்வேடம் கொண்டு நாயனார் இல்லத்தை நள்ளிரவில் நண்ணினார். தனக்கு பசித்தமையை அடியார்க்கு உணர்த்தினார். அடியார் மனைவி வீட்டில் அரிசியின்மையும், கடன் கொடுப்பாரின்மையும் கூறினார்.

கழனியில் விதைத்த நெல்லை எடுத்து வருமாறு மனைவி கூறினார். இளையான்குடி மாறனார் மனையாள் கூறியவாறு வயலில் விதைத்த நெல்லைக் கூடையில் எடுத்து வந்தார். அதை வறுத்து அரிசியாக்கி உள்ளார். அடுப்பெரிக்க கூரையைப் பிரித்து உள்ளார். கறியமுதுக்காகக் கொல்லையில் முளைத்த கீரையைப் பறித்து வந்தார். சிவனடியாரை அமுதுண்ண அழைத்து வருமாறு இளையான் குடிமாறன் மனையாள் வேண்டினாள். மெய்த்தவ வேடம் கொண்டு வந்த சிவபெருமான் இடப வாகனத்தின் மீது உமையோடு காட்சி தந்தார்.' குபேரன் ஏவல் செய்ய இன்ப வீடு அடைந்து வாழ்க' என்று அருளினார் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

இளையான்குடிமாற நாயனாரின் வரலாற்றிலிருந்து நாம் அறிவது புறச்செல்வம் என்றும் அழியக் கூடியது. எப்போதும் அழிவில்லா செல்வம் மனம் ஒன்றுதான். மனமிருந்தால் மார்கம் உண்டு என்பது பழமொழி. இவற்றிலிருந்து நாயனாரின் அன்பையும், அவரின் பக்தியையும் அறிய முடிகிறது. இதனை,

“அன்பனே! அன்பர் பூசை அளித்த நீ அணங்கி னோடும்

என்பெரும் உலகம் எய்தி இருநிதிக் கிழவன் தானே

முன்பெரு நிதியம் ஏந்தி மொழிவழி ஏவல் கேட்ப

இன்பமார்ந் திருக்க என்றே அருள்செய்தான் எவர்க்கும் மிக்கான்”

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது

அமர்நீதி நாயனார் பக்தி

சிவபெருமான் கோவண உடையும், முப்புரி நூலும் மான்தோலும் அணிந்து சிவனடியார் கோலத்தில் அமர்நீதி நாயனாரிடம் வந்துள்ளார். சிவனடியார் வருகையை அமர்நீதியார் பெருந்தவமாக் கருதினார். தவவடிவில் வந்த இறைவன் அமர்நீதியிடம் கோவணம் தந்து அதைத்தாம் வேண்டும்போது பெற்றுக் கொள்வதாகக் கூறிச் சென்றதும் அமர்நீதியார் அக்கோவணத்தை பாதுகாப்பாக வைத்துள்ளார். சிவனடியார் மீண்டும் வந்து கேட்கும்போது கோவணம் மறைந்து போயிற்று. அமர்நீதியார் வேறு கோவணம் தருவதாகக் கூறினார்.

சிவனடியார் வேடத்தில் வந்த பெருமான் மறுத்தார். ஒரு கோவணம் தந்து அந்த அளவு எடையுள்ள பொருளைத் தருவதாக அமர்நீதி நாயனார் கூறிய கருத்தை ஒப்புக்கொண்டுள்ளார். அமர்நீதி நாயனார் ஒரு தராசில் கோவணத்தையும் மற்றொரு தராசில் தன் வீட்டுப் பொருள்கள், அணிகலன்கள், ஆடைகள் அணைத்தும் கொண்டுவந்து வைத்தார். கோவணத் தராசுக்கு சமமாகவில்லை. அமர்நீதியார் தம் இல்லாளுடன் தராசைச் சுற்றி வந்து 'திருநீற்று மெய்யடிமை அன்பில் பிழைத்திலம் எனில் பெருந்துலை நேர் நிற்க' என்று அஞ்செழுத்தோதித் தராசுத் தட்டில் ஏறினார்.

தராசு நேர் நிற்க அருள் செய்யுமாறு இறைவனை பக்தியோடு வேண்டினார். தராசு நேர் நின்றது. வானவர் பூமழை பொழிந்தனர். இறைவன் மாதொரு பாகனாய்க் காட்சி தந்தார்.

இறைவனிடம் தன்னையே ஒப்படைக்கத் துணிந்ததால் இறைவன் திருஅருள் கிடைப்பது எளிதாகும் என்ற தத்துவம் இதனால் புலனாகும். இறைவனிடம் தன்னை அடைக்கலமாகத் தரும் ஆன்மா இறையின்பம் பெரும். இதனை,

“நாதர் தம்திரு வருளினால் நற்பெருந் துலையே

மீது கொண்டெழு விமானம் தாகிமேற் செல்லக்

கோதில் அன்பரும் குடும்பமும் குறைவறக் கொடுத்த

ஆதி மூர்த்தியா ருடன் சிவபுரியினை அணைந்தார்” (பெரிய. புராண. பா-549)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

எறிபந்த நாயனார் பக்தி

சோழ நாட்டில் பட்டத்து யானை வீழ்ந்ததும் அரண்மனைக் காவலர் வாயில் காவலனிடம் கூறினான். செய்தி புகழ்ச்சோழனுக்கு எட்டியது. புகழ்ச்சோழன் நாற்படை சூழப் புறப்பட்டான். களிற்றின் எதிரே எறிபந்த நாயனார் நிற்கக் கண்டு மன்னன் திகைப்புற்றான். களிறு தவறு செய்தாலன்றி நாயனார் கொல்லார் என முடிவு செய்தான். நாயனாரை அணுகிப் பாகனையும் யானையையும் கொன்றால் போதுமா என்று வினவினான். புகழ்ச் சோழன் வாளால் தன்னைத் தானே கொல்ல முயன்றான். உடன் எறிபந்தர் வாளைப் பற்றிச் சோழ மன்னனின் பெருந்தகைமை எண்ணி, எறிபந்தர் தன்னைத்தானே வெட்டிக் கொள்ள முயன்ற போது சோழன் எறிபந்த நாயனார் கையைப் பற்றினான்.

அன்பு மிக்குடையீர்! தொண்டின் மேன்மை காட்ட ஆடல்வல்லான் அருளால் நிகழ்ந்தது’ என வான் வாக்கு எழுந்தது. உடன் யானையும் பாகரும் உயிர் பெற்று எழுந்தனர். புகழ்ச் சோழன், எறிபந்தர், சிவகாமி ஆண்டார், பாகர்கள் ஆகிய அனைவரும் திருஆனிலைக் கோவில் சிவபெருமானைச் சென்று பக்தியோடு வணங்கி இறைவன் அன்பைப் பெற்று அறம் வழுவாது போற்றி வந்தனர். இதனை,

“ஆளுடைத் தொண்டர் செய்த ஆண்மையும் தன்மைக் கொல்ல

வாளினைக் கொடுத்து நின்ற வளவனார் பெருமை தானும்

நாளுமற் றவர்க்கு நல்கும் நம்பர் தாம் அளக்கி லன்றி

நீளும் இத்தொண்டின் நீர்மை நினைக்கில்ஆர் அளக்க வல்லார்?”

(பெரிய. புராண. பா- 606)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

கண்ணப்ப நாயனார் பக்தி

மகவரிந்த சிறுத்தொண்டரையும், மாதா சொன்ன சூளால் இளமை துறந்த திருநீலகண்டரையும், நாளாறில் இறைவனை வழிபட்டு இறைவன் வலப்பக்கத்தில் நிற்கும் பேறுபெற்ற கண்ணப்பரையும் பட்டினத்தார் புகழ்ந்து போற்றுகின்றார். இந்த மூவரின் பக்திச் சிறப்பு தன்னிடம் இல்லை. ஆதலால் காளத்தியப்பர் திருவருள் பெருவதெங்ஙணம் என்று பட்டினத்தார் இறைவனை பக்தியோடு வேண்டுகின்றார். இதனை,

“வாளால் மகவரிந் தூட்ட வல்லேன் அல்லேன்: மாதா சொன்ன

சூளால் இளமை துறக்க வல்லேன் அல்லேன்: தொண்டு செய்து

நாளாறில் கண் இடந்து அப்பவல்லேன் அல்லேன் நானினிச் சென்று

ஆளாவ தெப்படியோ திருக்காளத்தி அப்பருக்கே?”¹⁰

(கண்ணளித்த காளத்தி பா-3)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றன.

பொத்தப்பி நாட்டு உடுப்பூர்த் தலைவன் நாகன். அவன் இல்லாள் தத்தை. முலைவாழ் மகளிரும் ஆடவரும் வீரம் செறிந்தவர். முருகன் திருஅருளால் திண்ணன் தோன்றினான். திண்மையான உடம்புடன் விளங்கினான். நாகன் முதுமை அடைந்தான். திண்ணனைத் தலைவனாக்க எண்ணிக் கன்னி வேட்டைக்கு அனுப்பினான். உடன் நாணன் காடன் என்போரும் வில் வீரர்களும் சென்றனர்.

ஒரு பன்றி நெடுந்தாரம் சென்று திண்ணன் அம்புக்கிலக்காயிற்று. கொலையுண்ட பன்றியைக் காடன் பக்குவப்படுத்திச் சுட்டுக் கொண்டிருந்தான். காடன் தீமைக்கு நாணாத அஞ்ஞான வடிவம். நாணன்

தீமைக்கு நாணும் மெய்ஞ்ஞான வடிவினன். எனவே நாணன் குடுமித்தேவரைக் கும்பிடும் ஞான வழியைக் காட்டினான். ஞானம் ஆன்மாவிற்கு இறையைச் சுட்டிக் காட்டும்.

நாணனும் திண்ணனும் மலை உச்சிக்குச் சென்றனர். திண்ணன் குடுமித்தேவரைக் கண்டதும் விலங்கால் அவர்க்குத் தீங்கு நேருமோ எனத் வருந்தினான். நாணன் சிவலிங்கத்திற்கு ஓர் சிவாசாரியார் பூசை செய்வதைப் பார்த்ததாகச் சொன்னான். நாணனும் திண்ணனும் கீழே சென்றனர்.காடன் பன்றியை நெருப்பில் சுட்டுப் பக்குவப்படுத்தி இருந்தான். திண்ணன் பெருமானுக்குச் சூடும் பூவினைத் தலையில் அணிந்து கொண்டான். பெருமானை நீராட்டும் பொன் முகலியாற்று நீரவாயில் நிரப்பிக் கொண்டான். தேக்கிலையில் பன்றி ஊனைச் சுவைபார்த்துச் சுவையுள்ளதை எடுத்து வைத்தான்.

குடுமித்தேவரைக் கண்டான். காலால் முன்னால் கிடந்த மலர்களைத் தள்ளிச் சுத்தம் செய்தான். வாயில் வைத்திருந்த பொன்முகலியாற்று நீரால் பெருமானை நீராட்டினான். தலையில் அணிந்திருந்த மலர்களைப் பெருமானுக்குச் சூட்டினான். தேக்கிலையில் இருந்த ஊனைப் படைத்தான். அவ்விடத்தில் இருந்து பிரியமனம் வராமல் கலங்கினான். மறுநாள் காலையில் சிவகோசாரியார் ஊன் முதலிய கண்டு மனம் நொந்தார். ஐந்து நாட்கள் சென்றன. சிவபெருமான் சிவகோசாரியார் கனவில் ‘அவன் வடிவு நம்பால் கொண்ட அன்பு வடிவம், அவன் அறிவு நமை அறியும் அறிவு, அவன் செயலெல்லாம் நமக்கினியவை, அவனிலை அறிவாய்’ என்று திருவாய் மலர்ந்து அருளினார்.

ஆறாம் நாள் திண்ணன் வரும் போது பல தீச்சகுனங்கள் தோன்றின. இறைவனுக்கு என்ன நேருமோ என்றஞ்சினன். கோயிலை அணுகினன். சிவன் திருக்கண்ணில் குருதி கொட்டியது. யார் இத்தீங்கு செய்தார் என்று வருந்தினான். குருதி நிருத்தும் பச்சிலை தேடி அலைந்து அந்த சாறு பிழிந்தும் குருதி வடிவது நிற்கவில்லை “ஊனுக்கு ஊன்” என்ற பழமொழி நினைவிற்கு வந்தது. தன் கண்ணை இடந்து அப்பினான். உடன் குருதி வடிவது நின்றது. மகிழ்வால் துள்ளிக் குதித்தான். மீண்டும்

ஒரு கண்ணில் குருதி வடிந்தது.' மற்றிதனுக் கஞ்சேன் மருந்து கை கண்டேன்' என்று தன் செருப்புக் காலால் குருதி வடியும் கண்ணை அடையாளத்திற்காக மிதித்துக் கொண்டான். தன் மற்றொரு கண்ணை அம்பால் பெயர்க்க முயலும் போது பெருமான் அவன் கரம் பற்றி 'நில்லு கண்ணப்ப என மும்முறை கூறி மாறிலாய் என் வலத்தில் நிற்க' என்று அருள் புரிந்தார். இதனை,

“பேறினி இதன்மேல் உண்டோ? பிரான்திருக் கண்ணில் வந்த

ஊறுகண் டஞ்சித் தங்கண்இடந்தப்ப உதவும் கையை

ஏறுயர்த் தவர்தங் கையால் பிடித்துக் கொண்டு என்வலத்தில்

மாறிலாய்! நிற்க என்று மன்னுபேர் அருள்பு ரிந்தார்”

(பெரிய. புராண. பா - 834)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

“திண்ணன் பசஞானமும் பாசஞானமும் அற்றுப் பதிஞானம் பெற்றமையால் இடப்பக்கம் அம்மையைக் கொண்ட சிவபெருமான் வலப்பக்கத்தில் திண்ணனைக் கண்ணப்பனாக்கி ஏற்றுக்கொண்டார்”¹¹

(திருத்தொண்டர் வரலாறு ப -98)

என்று கருத்துரைப்பதின் வழி கண்ணப்ப நாயனாரின் பக்தியின் வெளிப்பாட்டை காண முடிகிறது.

குங்கிலியக் கலயனார் பக்தி

சோழ நாட்டில் உள்ள திருக்கடவூரிலே தோன்றியவர் குங்கிலிக்கலய நாயனார். இவர் தன்னை நாடி வரும் சிவனடியார்களுக்கு அமுது அளிப்பதுடன் சிவன் கோயில்கட்குக் குங்கிலியம் என்னும் நறுமணப்புகையைக் காட்டும் தூப தீபத்தை தவராமல் கொடுத்துள்ளார். இவர் அடியார்களுக்கு அமுது அளித்தும் சிவன் கோயில்களுக்கு தூபம் கொடுத்து கொடுத்து வறுமையுற்ற நிலையிலும் ஆலயத்திற்கு செய்யும்

திருப்பணியும் அடியார்களுக்கு செய்யும் தொண்டும் தடைபடாமல் செய்துள்ளார்.. ஒரு முறை தன் குழந்தைகளுக்கு உணவு அளிக்க வீட்டில் ஏதும் இல்லாத காரணத்தால் குங்கிலியக் கலயனார் மனைவி தன் திருமங்கள நாணைக் கொடுத்து வீட்டிற்கு உணவுப் பொருள் வாங்கிவரச் சொன்னார். குங்கிலியக் கலயனார் வீதி வழி செல்லும்போது குங்கிலியத்தைச் சுமந்து வந்த வணிகரைக் கண்டு மங்கள நாண் கொடுத்துக் குங்கிலியம் அனைத்தையும் பெற்றுக் கோயில் சென்று தன்கடமையைச் செய்தார். இதனை

“யாதுஒன்றும் இல்லை ஆகி இருபகல் உணவு மாறிப்

பேதுஉறு மைந்த ரோடும் பெருகு சுற்றத்தை நோக்கிக்

காதல்செய் மனைவி யார்தம் கணவனார் கலய னார்க்கைக்

கோதுஇல்மங் கலநூல் தாலி கொடுத்து ‘நெல் கொள்ளும் என்றார்”

(பெரிய. புராண. பா- 844)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

மணமான பெண்கள் உயிராகக் கருதுவது திருமங்கல நாண். எந்நிலையிலும் தன் தாலியை மட்டும் விற்க அல்லது அடகு வைக்க உடன் படாத பெண்கள் சமுசாயத்தில் கலயனார் மனைவியோ சிவனடியார்மீதும் குடும்பத்தினர் மீதும் கொண்டிருந்த அன்பின் மிகையால் பசிக் கொடுமையைப் போக்க மங்கலம் பொருந்திய தன் தாலியைக் கழற்றிக் கொடுத்தார் என்பதைப் பார்க்கும்போது அவரின் அன்பு வெளிப்படுகிறது.

பாசம் கண்ணை மறைக்கும் என்பது போல் குங்கிலியக் கலயர் இறைவன் மீது பேரன்பு கொண்டு அவருக்குச் செய்துவரும் தொண்டை இடையறாது செய்ய மங்கல நாணைப் பயன் படுத்தினார். சிவனடியார்கள் இறைவனின் மனதைக் குளிர்விக்கின்றனர். இறைவன் அடியார்களின் மனம், மொழி, மெய்யைக் குளிர்மை அடையச் செய்வார் என்பது

உண்மை ஆயிற்று. இப்படி தொண்டு செய்து வாழ்ந்த குங்கிலியக் கலயர்க்கு இறைவன் அன்பு கொண்டு அருள் செய்தார்.

பெருமான் அருளால் குங்கிலிக் கலயர் வீட்டில் செல்வம் அணிகலன் முதலிய அனைத்தும் பெருகின. வந்து பார்த்த குங்கிலியக் கலயனார் வருகின்ற சிவனடியார்களுக்குக் கெல்லாம் பேரன்போடு செழுங்கறியமுது, நெய், தயிர், பால் ஆகியவற்றோடு அமுது படைத்தார். வழக்கம் போல் தம் திருப்பணியைக் குறைவறச் செய்து வந்தார். இதனை,

“ஊர்தொறும் பலிகொண்டய்க்கும் ஒருவன் பேர்அருளி ளாலே

பாரினில் ஆர்ந்த செல்வம் உடையராம் பண்பில் நீடிச்

சீருடை அடிசில் நல்ல செழுங்கறி தயிர் நெய் பாலால்

ஆர்தரு காதல் கூர அடியவர்க் குதவும் நாளில்”

(பெரிய. புராண. பா -857)

என்ற பாடல் விளக்குகிறது.

ஒரு முறை திருப்பனந்தாள் என்னும் ஊரில் தாடகை என்னும் ஒரு பெண் பூசை செய்யும்போது தன் புடவை சரியவே இறைவனுக்கு மாலை சாற்றுவதில் சற்று சிரமம் ஏற்பட்டது. அதனால் அந்த அம்மையார் படும் துயர் போக்க இறைவன் குனிந்து மாலையைப் பெற்றுக்கொண்டார். அதனால் சிவலிங்கத் திருவுருவம் சிறிது சாய்ந்து இருந்தது. இதைக் கண்ட சிவனடியார்கள் மனவருத்தத்தோடு மன்னனிடம் சென்று கூறினர். சோழ மன்னன் அச்சாய்வைப் போக்க பல வகையில் முயற்சிசெய்தும் சாய்வை நிமிர்த்த முடியவில்லை. இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற குங்கிலியக் கலயனார் இறைவனை பக்தியோடு வேண்டியுள்ளார். பூங்கயிற்றின் ஒருமுனையினால் இறைவன் திருவுருவைப் பிணைத்தும் மறுமுனைக் கயிற்றைத் தன் கழுத்தில் கட்டியும் இழுத்தார். சிவலிங்கம் நேரானது அதனைக் கண்டு சோழ மன்னன் மகிழ்ந்து குங்கிலியக் கலயனார் பாதம் பணிந்துள்ளார். இதனை

தன்னுயிரையும் பொருட்படுத்தாது இறைவன் மேல் பக்தி கொண்டு வாழ்ந்தவர்தான் குங்கிலியக் கலயனார். அதனால் தான் அரசனும் பேரன்பு கொண்டு அடியார் திருவடிதொழுது நின்றான். இதனை,

“கரும்புவில் லோனைக் கூற்றைக் காய்ந்தவர் கடவுள் மன்னி
விரும்பு உறும் அன்பு மேல்மேல் மிக்குளமும் வேட்கை கூர
ஒருப்பும் உள்ளத் தன்மை உண்மையால் தமக்கு நேர்ந்த
திருப்பணி பலவும் செய்து சிவபத நிழலில்சேர்ந்தார்”

(பெரிய. புராண. பா-869)

“நண்ணிய ஒருமை அன்பில் நாருறு பாசத் தாலே
திண்ணிய தொண்டர் பூட்டி இளைத்தபின் திறம்பி நிற்க
ஒண்ணுமோ? கலய னார்தம் ஒருப்பாடு கண்ட போதே
அண்ணலால் நேரே நின்றார்: அமரரும் விசம்பில் ஆர்த்தார்”

(பெரிய. புராண. பா-863)

என்ற பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

மானக்கஞ்சாற நாயனார் பக்தி

கரும்புச்சாறு பாய்ந்து வயல் விளையும் கஞ்சானூரில் தோன்றியவர் மானக்கஞ்சாறர். இறைவன் திருவருளால் ஒரு பெண்மகவைப் பெற்றார். அந்தப் பெண் பருவம் அடைந்தாள். அவளை ஏயர்கோனுக்கு மணம் பேசி முடித்தார். மணநாள் வந்தது. அப்போது உருத்திராக்கமணி வடமும் பட்டிகையும் திருநீற்று பொட்டணமும் திருநீறு பொலிய முனிவர் வேடத்தில் சிவபெருமான் வந்தார். வந்த அடியவரை மானக்கஞ்சாறர் வணங்கித் துதித்தார். மணக்கோலத்தில் இருந்த மானக்கஞ்சாறர் மகளும் சிவனடியாரை வணங்கினாள்.

வந்த சிவனடியார் உமது மகளின் கூந்தலைப் பஞ்சவடிக்காமெனக் கேட்டார். மாணக்கஞ்சாறர் மனம் கோணாமல் மனம் விரும்பி மகளின் கூந்தலை அறுத்துச் சிவனடியாரிடம் கொடுத்தார். கூந்தலை வாங்கும் போதே அடியவர் மறைந்தார். சிவபெருமான் விடைமேற் காட்சியளித்தார். மணமகள் கூந்தல் வளர்ந்தது. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்க்கும் மாணக்கஞ்சாறர் மகட்கும் திருமணம் நடைபெற்றது.

மாணக்கஞ்சாறர் மகப் பற்றற்று இறைப்பற்றை மேற்கொண்டார். மகளுக்குப் புறஅழகு தரும் கூந்தலை விட அடியார்க்கு அகவழகு தரும் பக்தியே சிறந்தது எனப் போற்றினார். இதனை,

“வாங்குவார் போல் நிறை மறைப்பொருளாம் அவர்மறைந்து

பாங்கின்மலை வல்லியுடன் பழையமழ விடையேறி

ஓங்கியவிண் மிசைவந்தார்: ஒளிவிசும்பின் நிலன் நெருங்கத்

தூங்கியபொன் மலர்மாரி: தொழும்பர் தொழ தெதிர் விழுந்தார்”

(பெரியபுராண. பா-901)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

இவ்வாறு பலவகைப்பட்ட நிலையில் இறைவன் மீது மக்களும் அடியார்களும் கொண்ட அன்பை பக்தி நெறி பெரியபுராணம் முழுவதிலும் காண முடிகின்றது.

அரிவாட்டாய நாயனார் பக்தி

திருக்கணமங்கலத்தில் வேளாண்மைத் தொழில் செய்து வந்தார். நாள்தோறும் சிவன் கோயிலுக்கு அரிசியமுது, செங்கீரை, மாவடு முதலியவற்றைத் தந்து வணங்கியுள்ளார். வறுமையுற்றபோது கூலிக்கு நெல்லறுத்து திருஅமுது கொடுத்து வந்தார். வறுமையுற்ற காலத்திலும் தொண்டினை இடையறாது செய்து வந்தார். ஒரு நாள் இன்னமுது படைத்தற்குச் செல்லுங்கால் சோர்வால் நாயனார் மனையாள் வீழ்ந்தார். இறைவனுக்குரிய திருஅமுது கீழே விழுந்ததே எனக் கருதி மனையாளை

வெட்ட முயன்றார். அப்போது மாவடு மெல்லும் ஓசை கேட்டது. உடன் அரிவாள்நாய நாயனார் இறைவனைப் போற்றி பக்தியோடு வணங்கி நின்றார். இதனை,

“அடியனேன் அறிவி லாமை கண்டும்என் அடிமைவேண்டிப்

படிமிசைக் கமரில் வந்திங் கமுதுசெய் பரனே போற்றி!

துடியிடை பாகமான தூயநற் சோதி போற்றி!

பொடியணி பவள மேனிப் புரிசடைப் புராண போற்றி”

(பெரிய. புராண. பா- 927)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

மூர்த்தி நாயனாரின் பக்தி

மூர்த்தி நாயனார் பாண்டி நாட்டில் மதுரை மாநகரில் சிவபெருமான் கோயிலுக்குச் சந்தனம் அரைத்துக் கொடுத்து வந்தார். சமணர் ஆட்சியில் நிலவியது. அப்போது சமணர்கள் கோயிலுக்கு சந்தனம் கிடைக்காமல் செய்தனர். மூர்த்தி நாயனார் சந்தனம் கிடைக்காத காரணத்தால் சந்தனக் கல்லில் தன் முழங்கை எலும்பு தெரியும் வரை குருதி வடிய வடியத் தேய்த்து அதை சந்தனமாகப் பயன்படுத்தினார்.

சந்தனம் கிடைக்காத நிலையை உருவாக்கிய சமண மன்னன் வீழ்ந்தான். அமைச்சர்கள் யானையின் துதிக்கையில் மாலை கொடுத்து மன்னரைத் தேர்ந்தெடுக்க அனுப்பினர். யானையானது மூர்த்தி நாயனார் கழுத்தில் மாலை அணிவித்தது. மூர்த்தியார் உருத்திராக்க மணிமாலையை அணிந்தார். மணிமுடிக்குப் பதிலாகச் சடைமுடிதரித்த நாட்டில் சைவம் செழிக்க நீதி முறை வமுவாது ஆட்சி செய்தார். இதனை,

“நுதலின் கண் விழித்தவர் வாய்மை நுணங்கு நூலின்

பதமெங்கும் நிறைந்து விளங்கப் பாவங்கள் மாற

உதவுந்திரு நீறுயர் கண்டிகை கொண்ட வேணி

முதன்மும் மையினால் உலகாண்டனர் மூர்த்தி யார் தாம்”

(பெரிய. புராண. பா-1018)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

“ஒப்பரவினால் வரும் கேடு எனில் அஃது ஒருவன்

விறறுக்கோள் தக்கது உடைத்து”¹² (குறள் -- 220)

என்று வள்ளுவரும் கூறுகின்றார்.

தண்டியடிகள் நாயனாரின் பக்தி

தண்டியடிகள் பிறவிக் குருடர். திருவூர்ப் பெருங்கோயில் தேவாசிரிய மண்டபத்தைத் தொழுது நமசிவாய என்ற ஐந்தெழுத்து மந்திரம் ஒதிப் பூங்கோயில் வழிபாடு செய்து வந்தார். திருவாரூர்க் குளத்தைச் சுற்றிச் சமணர் பாழிகள் அமைத்துக் குளக்கரையை ஆக்கிரமித்திருந்தனர். தண்டியடிகள் தூர்ந்து கிடந்த திருக்குளத்தை ஆழப்படுத்த எண்ணினார். குளத்தின் நடுவிலும் குளக்கரையிலும் கோல்களை நட்டு ஒரு கயிற்றால் அவற்றை இணைத்தார். குளத்து மண்ணைக் கயிற்றைப் பிடித்தக் கொண்டே கரையில் கொட்டினார். சமணர்கள் இவரின் திருப்பணிக்கு ஊறு செய்தனர். அடியாரின் களைக்கொட்டைப் பறித்தெறிந்தனர். சிவபெருமான் மன்னன் கனவில் குளத்திருப்பணி இடையூறு குறித்துத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இதற்கிடையில் சமணர்கள் தண்டியடிகள் கண்பார்வை பெற்றால் தாம் அவ்விடம் விட்டு அகல்வதாகக் கூறினர். தண்டியடிகள் இறைவன் சிவபெருமானை உண்மையான பக்தியோடு கசிந்து உருகி வணங்கினார். அப்போது தண்டியடிகள் இழந்த கண்பார்வையைப் பெற்றுத் திருப்பணியை நிறைவு செய்தார். இதனை,

“பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன்று அறிவறிந்து

ஆள்வினை இன்மை பழி”¹³ (குறள் - 618)

என வள்ளுவரும் எடுத்துரைக்கின்றார்.

மனமிருந்தால் மார்க்கம் உண்டு. சாதிக்க உடல் ஊனம் ஒரு தடையில்லை என்ற பொன்மொழியின் உண்மையைத் தண்டியடிகள் நாயனாரின் வாழ்வில் தெளியலாம். மாசில்லாத் தொண்டு நெறியாலும் உண்மை பக்தியாலும் தண்டியடிகள் ஒளிபெற்றார். இதனை,

“மன்னன் வணங்கிப் போயினபின் மாலும் அயனும் அறியாத

பொன்னங்கழல்கள் போற்றிசைத்துப் புரிந்த பணியுங் குறைமுடித்தே

உன்னும் மனத்தால் அஞ்செழுத்தும் ஒதி வழுவா தொழுகியே

மின்னுஞ் சடையார் அடிநீழல் மிக்க சிறப்பின் மேவினார்”

(பெரிய. புராண. பா- 3821)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றன.

திருநாவுக்கரசு நாயனாரின் பக்தி

திருவாரூரில் புகழனார் மாதினியார் என்ற பெற்றோர் செய்த தவத்தாலும் சைவம் செய்த புண்ணியத்தாலும் திலகவதியாரும் திருநாவுக்கரசரும் மகவுகளாகத் தோன்றினர். கலிப்பகையார் என்ற படைத்தலைவர்க்குத் திலகவதியாரை மணம் பேசினர். கலிப்பகையார் பகைப்புலத்தில் வீடு பெற்றார். திலகவதியார் பெற்றோர் கவலையுற்று உயிர் துறந்தனர். திலகவதியார் உயிர் துறக்கத் துணிந்தார். அவர் தம்பி மருள் நீக்கியார் தமக்கையின் திருவடி பணிந்தார்.

திருநாவுக்கரசர் உலக நிலையாமையை இளமையிலேயே உணரும் வாய்ப்பு அமைந்ததால் வாழ்வை அறத்துறந்து சமணப் பள்ளியில் போய்ச் சேர்ந்து தருமசேனர் ஆனார். திலகவதியார் திருஆதிகை வீரட்டானச் சிவன்கோயிலில் திரு அலகிடல் திருமெழுகிடல் போன்ற பணிகள் செய்தார்.தம்பியின் நிலை குறித்து இறைவனிடம் முறையிட்டார். மருள்நீக்கியரான நாவுக்கரசர் தீராத சூலை நோயால்

துன்புற்றார்.சமணர்கள் மந்திர வலியால் சூலையைப் போக்க இயலவில்லை. தமக்கைக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்பினார்.

திலகவதியார் தம் தம்பியைத் தம்மிடம் அழைத்தார். திருநாவுக்கரசர்க்குத் திலகவதியார் இறைவனை வழிபட்டு அஞ்செழுத்தோதித் திருநீறு அளித்தார். திருநாவுக்கரசர் திருவீரட்டானேசுவரர் கோயிலை வலம் வந்தார். ‘கூற்றாயின வாறு விலக் ககலீர்’ என்று பாடி முறையிட்டார். மருள்நீக்கியார்க்கு உயிரோடு அருள் கிடைத்தது. இறைவன் ‘திருநாவுக்கரசு’ என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். மருள்நீக்கியார் திருநாவுக்கரசர் ஆனார். சமணர்கள் மகேந்திரவர்ம மன்னனிடம் திருநாவுக்கரசர் சூலை வந்தது போல் நடித்துச் சைவத்தில் சேர்ந்ததாகக் கூறினர். மன்னன் நாவரசரை வருமாறு அழைத்தான். நாவரசர் தமக்கரசர் இறைவனே என்றும் யார்க்கும் அஞ்சத் தேவையில்லை என்றும் உரைத்து இறைவன் பெருமையை பக்தியோடு எடுத்துக்கூறி வரமறுத்தார். இதனை,

“நாமார்க்கும் குடியல்லோம், நமனை அஞ்சோம்!

நரகத்தில் இடர்படோம் நடலை யில்லோம்;

ஏமாப்போம்; பிணியறியோம், பணிவோ மல்லோம்;

இன்பமே எந்நாளும் துன்ப மில்லை;

தாமார்க்குங் குடியில்லாத் தன்மை யான

சங்கரன் நற் சங்க வெண் குழையோர் காதில்

கோமாற்கே நாம் என்றும் மீளா ஆளாய்க்

கொய்மலர்ச் சேவடியினையே குறுகி னோமே”¹⁴

(அப்பர் தேவாரம் பா- 6 : 98 :1)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

மகேந்திர வர்மன் தன் ஆணைக்குப் பணியாத நாவரசரைச் சமணர் தூண்டுதலால் பலவாறு தண்டிக்கத் தொடங்கினான். அதனால் சுண்ணாம்பு நீற்றறையில் திருநாவுக்கரசரை அடைத்தான். திருநாவுக்கரசர் அஞ்செழுத்தோதி இறைவனைப் உண்மையான பக்தியால் பாடி வணங்கியதால் அவருக்கு சுண்ணாம்பு நீற்றறை மாசில் வீணையும் மாலை மதியொளியும், தென்றலும், இளவேனிலும் போல் இன்பம் தருவதாக அமைந்தது. இதனை,

“மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்

வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்

மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே

ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே”¹⁵

(அப்பர் தேவாரம் பா- 5 : 90 :14)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

திருநாவுக்கரசர்க்கு நஞ்சுட்டினர்எனின் நமச்சிவாய என்ற ‘ஐந்தெழுத்து மந்திரம்’ நஞ்சை அமுதாக்கியது. மேலும் கல்லைக் கட்டித் திருநாவுக்கரசரை கடலில் எறிந்தனர். அப்போது நாவுக்கரசர் அஞ்செழுத்தோதி இறைவனை உண்மையான பக்தி கொண்டு வணங்கினார். கல் கடலில் மிதந்து தெப்பமானது. இதனை,

“சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்

பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்

கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்

நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே”¹⁶

(அப்பர் தேவாரம் பா- 4 : 11 :1)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

நாவுக்கரசர் பல துன்பங்களிலிருந்தும் விடுபடக் காரணமாய் இருந்த இறைவன் மேல் கொண்ட பக்தியும் சைவத்தின் பெருமையையும் மன்னன் உணர்ந்து சைவசமயத்தில் சேர்ந்தான். திருநாவுக்கரசரின் உண்மை பக்தியானது ஒரு நாட்டு மன்னனையே சைவனாக்கியது. மகேந்திரவர்மன் வழியினரும் சைவராக இருந்து பல சைவக் கோயில்கள் எழுப்பினர். திருநாவுக்கரசர் பல சைவத் திருத்தளங்களுக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கினார்.

திருஞானசம்பந்தர் திருநாவுக்கரசரின் பெருமையையும் உயர்ந்த பக்தியையும் உணர்ந்து ‘அப்பரே’ என்றழைத்தார். திருஞானசம்பந்தர் அன்புடன் அழைத்த அப்பர் என்ற பெயர் திருநாவுக்கரசருக்கு நிலைத்தது. கயிலையில் வழிபாடு நிகழ்த்த விழைந்து அப்பர் கயிலை சென்றார். நடை தளர்ந்தது. மலை ஏறினார். வழியில் முனிவர் வடிவில் தோன்றிய பெருமான் நாவுக்கரசருக்குத் திருவையாற்றில் காட்சி தருவதாகக் கூறினார். கயிலையில் எழுந்தார். திருவையாற்றுப் பெருமானைப் பின்வருமாறு பாடி பக்தியோடு வணங்கினார். இதனை,

“மாதர் பிறைக் கண்ணியானை மலையான் மகளொடும் பாடிப்

போதொடு நீர் சுமந்தேந்திப் புகுவார் அவர்பின் புகுவேன்

யாதுஞ் சுவடுபடாமல் ஐயாறு அடைகின்ற போது

காதல் மடப்பிடியோடுங் களிறு வருவன கண்டேன்

கண்டேன் அவர் திருப்பாதம் கண்டறியாதன கண்டேன்”¹⁷

(அப்பர் தேவாரம் பா- 4 : 3 :1)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

திருவையாற்றில் உழவாரத் தொண்டு செய்யும்போது கற்களெல்லாம் மணிகள் ஆயின. அவற்றை அப்பர் கற்களாகவே பார்த்தார். அரம்பையர் அப்பர் முன் தோன்றினர் அவர்களைப் பார்க்காமல் இருந்தார். அப்பரிடம்

பொன்னாசையும் பெண்ணாசையும் எந்த ஆசையும் இன்றி இறைவன் மேல்
கொண்ட பக்தியை மட்டும் கொண்டிருந்ததை நம்மால் அறிய முடிகிறது.

எந்தெந்தப் பொருளிலிருந்து பற்று ஒட்டாமல் இருக்கிறதோ
அந்தெந்த பொருளைப் பெறுவதால் வரும் துன்பம் ஒட்டாது. இதனை,

“யாதெனின் யாதெனின் நீங்கியான் நோதல்

அதனின் அதனின் இலன்”¹⁸

(குறள் - 341)

என வள்ளுவரும் கூறுகின்றார்.

இவ்வாறு திருநாவுக்கரசர் பக்தியையும் தொண்டையும் நாம் அறிய
முடிகிறது.

காரைக்கால் அம்மையாரின் பக்தி

காரைக்காலில் தனதத்தன் என்ற வணிகன் தவத்தால் புனிதவதி
தோன்றினார். இளமை தொட்டே உண்மையான பக்தியோடு
இறைவழிபாட்டில் மெய்ம்மறந்தார். நிதிபதி என்ற வணிகன் மகன்
பரமதத்தன் புனிதவதியை மணந்தான். புனிதவதி வீட்டிற்கு வருகின்ற
சிவனடியார்க்கு விருந்திடுவார். ஒரு நாள் கணவன் இரு மாங்கனிகளைக்
கொடுத்தனுப்பி இருந்தான். ஒரு சிவனடியார் வீட்டிற்கு வந்தார். கறியமுது
சமைத்திலன். உணவிற்கு மாங்கனியை வைத்து விருந்து படைத்தார்.
உண்ட சிவனடியார் வாழ்த்திச் சென்றார்.

கணவனுக்கு எஞ்சிய மாங்கனியுடன் உணவு படைத்தாள். கணவன்
கனிச்சுவையில் ஈடுபட்டு மற்றொரு கனியையும் கேட்டான். இறைவனை
பக்தியோடு வேண்டி மாங்கனி பெற்றாள். அக்கனி கண்ட கணவன் ‘இது
மிகச்சுவையுடையதாய் உள்ளதே’ என்றான். புனிதவதி இறையருட்பேற்றை
உரைத்தார். பரமதத்தன் மற்றொரு மாங்கனி அதுபோல் வரவழைக்க
வேண்டினான். புனிதவதியார் இறைவனை வேண்டினார். இறைவன்
அருளால் பெற்ற கனியைக் கணவனிடம் கொடுத்தார். அக்கனி
மறைந்தது.

இந்நிகழ்வைக் கண்டு அஞ்சிய கணவன் புனிதவதியைப் பிரிந்து அயல்நாடு சென்று பொருளிட்டி மதுரை சென்று மற்றொரு பெண்ணை மணந்தான். அவன் பெற்ற மகவிற்குப் புனிதவதி எனப் பெயரிட்டான். செய்தி அறிந்த புனிதவதி கணவனைக் காண மதுரை சென்றாள். மதுரையில் பரமதத்தன் பலரும் காணப் புனிதவதி திருவடி பணிந்து அவரது தெய்வத்தன்மையை வந்தோர்க்கு எடுத்துரைத்தான். அதனால் புனிதவதி தன் கணவனுக்குப் பயன்படாத இந்த உடம்பைப் பேய் வடிவாக்கிக் கொண்டார்.

புனிதவதியை அம்மையப்பன் இல்லாத சிவபெருமான் உமாதேவியின் முன் ‘அம்மையே’ என்று அழைத்தார். திருவாலங்காடு செல்லுமாறு பெருமான் கட்டளையிட்டார். புனிதவதி திருவாலங்காடு வந்தார். இறைவனின் திருநடனம் கண்டார். பெருமானிடம் பிறவாமையும் பிறந்தால் இறைவனை மறவாமையும் வரமாகக் கேட்டார். திருஆலங்காட்டு இறைவன் புனிதவதியின் பக்தியைப் போற்றினார். இதனை,

“இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டு கின்றார்

பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உன்னை என்றும்

மறவாமை வேண்டும் இன்னும் வேண்டும் நான் மகிழ்ந்து பாடி

அறவா! நீ ஆடும் போதுன் அடியின்கீழ் இருக்க என்றார்”

(பெரிய. புராண. பா- 1781)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

நமிநந்தி அடிகள் நாயனார் பக்தி

நமிநந்தி அடிகள் ஏமப்பேரூரில் அந்தணர் மரபில் தோன்றியவர். சிவ வேள்வி செய்வதும் சிவன் கோயிலில் விளக்கெரிக்க எண்ணெய் வழங்குவதும் இவருடைய அன்றாடக் கடமைகளில் ஒன்று. ஒரு நாள் விளக்கெரிக்க நெய் கிடைக்காமல் சமணர்கள் வீட்டில் நெய் வேண்டினார். நமிநந்தியடிகளிடம் சமணர்கள் ‘சிவனார் கையில் தீ இருக்கும் போது

விளக்கெதற்கு' என்று இகழ்ந்தனர். நமிநந்தியடிகள் பொய்கை நீரெடுத்துச் சிவபெருமான் பக்தியோடு அஞ்செழுத்தோதி நீர் கொணர்ந்து விளக்கில் ஊற்றி விளக்கெரித்தார். திருஆரூர்க் கோயில் முழுவதும் நீரால் விளக்குகள் எரிந்தன.

திருஆரூர்த் தியாகராசப் பெருமானை பக்தியோடு வணங்கி வீட்டிற்கு வந்தார். நீராடாமல் விட்டிற்குள் நுழைய அஞ்சினார். சிவபெருமான் 'திருஆரூர்ப் பிறந்தார் எல்லாம் சிவகணத்தார்' என நமிநந்தியடிகள் கனவில் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். திருஆரூர்ப் பெருமக்கள் அனைவரும் நமிநந்தி அடிகள் கண்களுக்குச் சிவகணத்தாராகவே காட்சியளித்தனர்.

'நமிநந்தியடிகளின் கடுமையான பக்தியால் தண்ணீர் எண்ணெய் போல் விளக்கெரிக்கத் துணைநின்றது. இறைவனை பக்தியோடு வணங்குகின்ற அனைவரும் இறையடியார்களே என்ற உயரிய நோக்கமும் பக்தியும் இவ்வடியவர் வழியாகச் சேக்கிழார் கூறியுள்ளார். இதனை,

“படிவம் மாற்றிப் பழம்படியே நிகழ்வுங் கண்டு பரமர்பால்

அடியேன் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும் என்று பணிந்தருளால்

குடியும் திருவாரூரகத்துப் புகுந்து வாழ்வார் குவலயத்து

நெடிது பெருகுந் திருத்தொண்டு நிகழ்ச் செய்து நிலவுவார்”

(பெரிய. புராண. பா- 1900)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது

திருஞான சம்பந்தர் பக்தி

பிள்ளை பாதி புராணம் பாதி என்பர். திருஞானசம்பந்தர் புராணம் பாதியளவாகும். சீர்காழித் திருத்தலத்தில் திருவாதிரைத் திருநாளில் வேதநெறி தழைத்தோங்கவும், தென்னாடு சிறக்கவும், சிவபாத இருதயருக்கும் பகவதி அம்மையாருக்கும் மகனாகத் திருஞானசம்பந்தர் தோன்றினார்.

தன் தந்தை நீராடச் சென்றபோது ஞானக்குழந்தை உடன் சென்றது. தந்தை கரையில் அமரவைத்துச் சென்றார். சிவபாத இருதயர் நீரில் மூழ்கும் போது ஞானசம்பந்தர் அழுதார். சிவபெருமான் உமாதேவியிடம் பொன்வள்ளத்தில் ஞானப்பால் அருளுமாறு வேண்டினார். அம்மை ஞானப்பால் கடைவாய் வழிச் சோரக் குழந்தை அருந்தியிருந்தது. தந்தையார் கடைவாயில் வழியே பால் சோர்ந்திருந்தமை அறிந்து ‘யார் கொடுத்த பால் அருந்தினாய்’ என வினவினார்.

குழந்தை பால் அருந்தியதும், கண்ட மாதொரு பாகர் காட்சியைக் கூறியது. ஒரு காதில் தோடணிந்த அம்மையகத்துப்பால் அருந்தியதால் முதலில் கூறியது. சம்பந்தர் அருந்திய பால் வெண்மை. குழந்தை உள்ளம் வெண்மையானது. வெண்மையான விடை மீது வெண்மதி சூடிமேனியில் வெண்ணீறு அணிந்த மாதொரு பாகனைக் குறித்து பக்தியோடு பாடினார். இதனை,

“தோடுடைய செவியன் விடை ஏறியோர் தூவெண் மதிசூடி

காடுடைய சுடலைப் பொடிபூசி என் உள்ளம் கவர்கள்வன்

ஏடுடைய மலரான் முனைநான் பணிந்தேத்த அருள்செய்த

பீடுடைய பிரமாபுரம் மேவிய பெம்மானிவனன்றே”

(சம்பந்தர் தேவாரம் பா -1)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

சம்பந்தர் திருக்கோலக்கா என்ற இடத்திற்குச் சென்று அங்கிருக்கும் இறைவனைத் தாளம் போட்டுப் பக்தியோடு பாடினார். திருஞானசம்பந்தர் கைத்தாமரை நோகாமலிருக்கத் திருக்கோலக்கா இறைவன் அருளால் நமசிவாய என்ற ஐந்தெழுத்தும் பொறித்த பொற்றாளம் கிடைத்தது. இதனை,

“கையதனால் ஒத்தறுத்துப் பாடுதலுங்

கண்டருளிக் கருணைக் கூர்ந்த

செய்யசடை வானவர்தம் அஞ்செழுத்தும்

எழுதிய செம்பொற்றாளங்கள்

ஐயரவர் திருவருளால் எடுத்த

பாடலுக்கிசைந்த அளவால் ஒத்த

வையமெலாம் உய்யவரு மறைச்சிறுவர்

கைத்தலத்து வந்தவன்றே”

(பெரிய. புராண. பா -2006)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

மயிலாப்பூர் சிவநேச வணிகர் பக்தி

மயிலாப்பூரில் சிவநேசர் என்ற வணிகர் இருந்தார். அவர் திருஞான சம்பந்தர் பால் பேரன்பும் பக்தியும் கொண்டவர்.. அவர் மகள் பூம்பாவை பூப்பறிக்கும் போது நாகம் தீண்டி இறந்தாள். மகளை எறித்த சாம்பலை ஒரு பாணையில் வைத்துப் பாதுகாத்தார். திருஞான சம்பந்தர் வந்தபோது சிவநேசர் தன் மகளுக்கு நேர்ந்ததைக் கூறினார். சம்பந்தர் சிவபெருமானை பக்தியோடு ‘சிவனார் ஆதிரைநாள் பாராது போதியோ’ எனப் பாடினார். என்பு ஏந்திழையாக உரு எடுத்தது. உயிர்த்தெழுந்தாள் பூம்பாவை. சிவநேசர் மகிழ்ந்தார்.

திருமறைக்காட்டுக் கோயில் கதவு திறக்கத் திருநாவுக்கரசரும் கதவைச் சாத்தத் திருஞானசம்பந்தரும் பாடினர். மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாரும் பாண்டிய நாட்டிற்கு வருமாறு சம்பந்தர்க்கு அழைப்பு விடுத்தனர். திருநாவுக்கரசர் சமணர் கொடுமை அனுபவித்தவர். ஆதலின் திருஞானசம்பந்தர் செல்வதைத் தடுத்தார். அப்போது சம்பந்தர் சிவனடியாரை நாளும் கோளும் ஒன்றும் செய்ய இயலாதென்றார். பக்தியோடு கோளறு பதிகம் பாடினார். இதனை,

“என்பொடு கொம்பொடாமை யிவைமார் பிலங்க எருதேறி
ஏழையுடனே

பொன்பொதி மத்தமாலை புனல்குழ வந்தென் உளமே புகுந்த அதனால்
ஒன்பதொ டொன்றோடேழு பதினெட் டொடாறும் உடனாய
நாட்களவைதாம்

அன்பொடு நல்லநல்ல அவை நல்லநல்ல அடியாரவர்க்கு மிகவே”

(கோளறு திருப்பதிகம் பா-2 - 2)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

அறிவியலோடு இணைத்து பக்தியைப் பாடிய பெருமை தமிழுக்கே
உரியது. கோளறு பதிகம் என்றளவும் சிறப்பிடம் பெறுகிறது.

முதல் விண்மீன் - அசுவினி

9 ஆம் விண்மீன் - ஆயில்யம்

7 ஆம் விண்மீன் - புணர்பூசம்

6 ஆம் விண்மீன் - திருஆதிரை

16 ஆம் விண்மீன் - கேட்டை

மேற்கண்ட ஐந்து விண்மீனில் பிறந்தவர்கள் அடையும் கேடுகள்
பெருமான் திருவடியை பக்தியோடு வணங்க அனைத்தும் நீங்கும்.

மேற்கண்ட கோளறு பதிகத்தில் 365 நாட்கள் காட்டப்பெருகின்றன.

ஒன்பதொடு 09

ஒன்பதொடு + 1 10

ஒன்பதொடு + 7 16

ஒன்பதொடு + 18 27

ஒன்பதொடு	+	6	15
ஒன்பதொடு	x	1	09
ஒன்பதொடு	x	7	63
ஒன்பதொடு	x	18	162
ஒன்பதொடு	x	6	54
			365

சிவனடியார்கட்கு 365 நாட்களும் நல்லவையே என்ற நுட்பக் கருத்து மேற்கண்ட சம்பந்தர் கோளறு பதிகம் பாடல் மூலம் புலனாகிறது.

மதுரை நகர்ப்புறத்தே உள்ள மடத்தில் சம்பந்தர் தங்கி இருந்தார். அந்த மடத்திற்குச் சமணர் தீ வைத்தனர். ‘பையவே சென்று பாண்டியற்காவே’ எனச் சம்பந்தர் பாடினார். பாண்டியன் வெப்பு நோயால் துன்புற்றான். சமணர் பாதியுடம்பில் மந்திரம் சொல்லிப் பீலியைத் தடவ வெப்பு நோய் மிகுந்தது. சம்பந்தர் திருநீற்றுப் பதிகம் பாடி பாண்டியன் மீது பக்தியோடு நீறு பூசினார். வெப்பு நோய் அகன்றது. இதனை,

“வேதத்தில் உள்ளது நீறு வெந்துயர் தீர்ப்பது நீறு

போதந் தருவது நீறு புன்மை தவிர்ப்பது நீறு

ஓதத் தருவது நீறு உண்மையில் உள்ளது நீறு

சீதப் புனல் வயல் சூழ்ந்த திருஆல வாயான் திருநீறே”

(திருநீற்றுப் பதிகம் 2 :2)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

சமணர் சம்பந்தரின் பெருமை உணராது அனல்வாதம் செய்ய அழைத்தனர். சைவ சமய ஏடுகளும், சமணர் ஏடுகளும் அனலில் இடச்

சைவ சமய ஏடுகள் அப்படியே இருந்தன. சமண ஏடுகள் சாம்பலாயின. சம்பந்தரைச் சமணர் புனல் வாதத்திற்கழைத்தனர். இருசமய ஏடுகளும் வையையாற்றில் இடம் பெற்றன. சமண சமய ஏடுகள் ஆற்றின் போக்கில் சென்றன. சைவ சமய ஏடுகள் ஒரு கோயில் படியில் ஆற்றை எதிர்த்துச் சென்று கிடந்தன. ஏடு கிடைத்த இடம் (திரு ஏடு அகம்) திருவேடகம் எனப் பெயர் பெற்றது. அவ்விடத்தில் பாண்டியன் சிவன் கோயில் அமைத்து அநுதினமும் பக்தியோடு வணங்கினான்.

திருஞான சம்பந்தருக்குத் திருமணம் பேசினர். நம்பியாண்டார் நம்பி தன் திருமகளைத் திருஞான சம்பந்தருக்குக் கைப்பிடித்துக் கொடுத்தார். திருநல்லூரில் திருமணம் நடைபெற்றது.. நீலநக்கர், திருமுருகர், சிவபாத இருதயர் எனப் பல சிவனடியார்கள் திருஞானசம்பந்தர் மணவிழாவில் கலந்து கொண்டனர். மணமக்களும் திருமணத்திற்கு வந்திருந்தோர் அனைவரும் சிவனாரின் திருவடி இன்பம் பெற்றனர். இதனை,

“திருநல்லூரில் நம்பியாண்டார் நம்பியின் மகள் அருநிதிப்

பாவையை மணந்தார் சம்பந்தர். நல்லூர்த் திருக்கோயிலை

அடைந்தார். அங்குச் சோதி தோன்றியது. சம்பந்தரோடு

அனைவரும் சிவமாயினர். மற்ற அடியார் தாம் மட்டும்

சிவமாயினர். சம்பந்தர் மட்டுமே தம் திருமணத்துக்கு

வந்தோர் அனைவரையும் சிவமாக்கிய இறைமைத்துவம்

மிக்கவராக விளங்கினார்.’’¹⁸

(திருத்தொண்டர் வரலாறு ப -215)

திருஞான சம்பந்தர் இறைநெறி அறம் போற்றிச் இறை பக்தியையும் தமிழையும் இரு கண்களாகத் துதித்தார். இதனை,

“காதலியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு வலஞ் செய்தருளி

தீதகற்ற வந்தருளுந் திருஞான சம்பந்தர்

நாதநெழில் வளர் சோதி நண்ணியதன் உட்புகுந்தார்

போதநிலை முடிந்த வழிப் புக்கொன்றி உடனானார்”

(பெரிய. புராண. பா -3156)

என்ற பாடல்கள் உணர்த்துகிறது.

அதிபத்த நாயனாரின் பக்தி

அதிபத்த நாயனார் நாகப்பட்டினத்தில் மீனவர் தலைவராக விளங்கினார். வலையில் அகப்படும் மீன்களில் முதல் மீனை இறைவன் திருவடிகளில் சமர்ப்பிப்பார். சில நாட்களில் ஒரே ஒரு மீன் மட்டும் அகப்படும். அந்த மீனையும் சிவனார் திருவடியில் சமர்ப்பிப்பார். ஒருநாள் பொன்திரட்சுடர் நவமணி பொலிந்த மீன் ஒன்று வலையில் அகப்பட்டது. மீனவர்கள் இது நல்ல விலைபோகும். ஆதலின் இதனை விடுத்து மற்றொரு மீனை இறைவன் திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்குமாறு கூறினார். ஆனால் அதிபத்தர் சிவன் திருவடியில் பக்தியோடு அந்த மீனைச் சார்த்தினார். இதனை,

“என்று மற்றுஉளோர் இயம்பவும் ஏறுசீர்த் தொண்டர்

பொன்திரள் சுடர் நவமணி பொலிந்த மீன் உறுப்பால்

ஒன்றும் மற்று இது என்னை ஆள் உடையவர்க்கு ஆகும்

சென்று பொன்கழல் சேர்க எனத் திரையொடும் திரித்தார்”

(பெரிய. புராண. பா- 4011)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

கலிய நாயனார் பக்தி

தொண்டை நாட்டுத் திருவொற்றியூரில் கலியன் என்ற நாயனார் எண்ணெய் வணிகம் செய்து வந்தார். சிவன் கோயில்கட்கு விளக்கெரிக்க எண்ணெய் வழங்கி வந்தார். வறுமையுற்றபோது செக்கு மாடோட்டி

எண்ணெய் ஆட்டிக் கூலி பெற்றுக் கோயில்கட்கு எண்ணெய் வழங்கி வந்தார். விளக்கிட எண்ணெய் வாங்க முடியாது வறுமையுற்றார். தாம் வறுமையுற்ற போதும் இறைபக்தியில் சிறிதும் குறையேற்படாமல் வணங்கினார்.

வாளால் தன் கழுத்தை அரிந்து உதிரத்தால் விளக்கெரிக்க விரும்பிக் கழுத்தை அரிய முற்படும் போது இறைவன் நேர் தோன்றிக் கை பிடித்தருளினார். விடைமேல் இறைவன் காட்சி தந்தார். சிவபுரி அடியவர்க்கு அருளினார். எந்தவித எதிர்ப்பார்ப்பும் இல்லாத இறைவன் திருவடியே சரணம் என்று தன்னை முழுமையாக ஒப்படைத்து, தன்னைச் சூழ்ந்த புறப்பற்றுக்களைக் களைந்து அகப்பற்றாகிய இறைவனை பக்தியோடு தொழுபவர் அனைத்து நலன்களைப் பெறுவார். இதனை,

“விளக்கைப் பிளந்து விளக்கினை ஏற்றி

விளக்கினுக்கு உள்ளே விளக்கினைத் தூண்டி

விளக்கில் விளக்கை விளக்க வல்லார்க்கு

விளக்குடையான் கழல் மேவலு மாமே”¹⁹

(திருமந்திரம் பா-2816)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

“மற்றவர்தம் முன்னாக மழலிடை மேல் எழுந்தருள

உற்றவூ றதுநீங்கி ஒளிவிளங்க உச்சியின் மேல்

பற்றியஅஞ் சலியினராய் நின்றவரைப் பரமர்தாம்

பொற்புடைய சிவபுரியில் பொலிந்திருக்க அருள்புரிந்தார்”

(பெரிய. புராண. புா-4040)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

கணம்புல்ல நாயனார் பக்தி

இருக்குவேளூர் என்னும் ஊரில் கணம் புல்லர் என்ற அளப்பரிய செல்வர் வாழ்ந்து வந்தார். சிவன் கோயில்கட்கு விளக்கெரிக்க எண்ணெய் திரி முதலியவற்றை வழங்கிவந்தார். தில்லைப் பெருங்கோயிலில் விளக்கெரிக்கத் தம் உடைமை முழுதும் விற்றுக் கொடுத்தார். வறுமையுற்ற போதும் கணம்புல் அறுத்து அதனை விற்று அதனால் கிடைக்கின்ற பொருளை விளக்கு ஏற்ற எண்ணெய் வாங்கித்தந்தார். மேலும் தம் உண்மையான பக்தியால் விளக்கெரிக்கத் தன்னுடைய திருமுடியைத் திரித்துத் திரியாக்கியும் விளக்கெரித்தார்.

அடியார் என்போர் தன் உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தையும் கொடுத்து, திருமாலும் பிரம்மாவும் தேடியும் காண முடியாத இறைவன் சிவபெருமானை சிவனடியார்கள் காணலாம் என்பது கணம்புல்ல நாயனாரின் உண்மையான பக்திச் சிறப்பினைக் குறித்து அப்பர் தேவாரத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“இல்லக விளக்கது இருள் கெடுப்பது

பல்லக விளக்கது பலரும் காண்பது

சொல்லக விளக்கது சோதி உள்ளது

நல்லக விளக்கது நமசிவாயவே”²⁰

(அப்பர் தேவாரம் 4 : 4: 8)

“முன்புதிரு விளக்கெரிக்கும் முறையாமங் குறையாமல்

மென்புல்லும் விளக்கெரிக்கப் போதாமை மெய்யான

அன்பு புரிவார் அடுத்த விக்குத் தம் திருமுடியை

என்பருக மடுத்தெரிந்தார் இருவினையின் தொடக்கெரித்தார்”

(பெரிய. புராண. பா -4064)

என்ற பாடல்கள் உணர்த்துகிறது.

பூசலார் நாயனார் பக்தி

திருநின்ற ஊர் என்னும் தொண்டை நாட்டுத் திருத்தலத்தில் பூசலார் என்ற நாயனார் வாழ்ந்தார். திருநின்ற ஊர் நான்மறை முழங்கும் ஊர். செல்வமும் ஒழுக்கமும் நின்ற ஊர். பூசலார் சிவபெருமானுக்குக் கோயில் எழுப்ப நினைத்தார். பொருட்பேறின்றிச் சிந்தனையால் பொருள் திரட்டினார். மனதில் பெருமானுக்குக் கோயில் கட்டினார். பல்லவ மன்னன் தான் கட்டிய கோயில் திருக்குடமுழக்கு விழாவை நடத்த நாள் குறித்தான். அதே நாளில் பூசலார் தன் மனக் கோயிலில் சிவனாரை எழுந்தருளப் பண்ண நாள் குறித்தார். சிவபெருமான் மன்னர் கனவில் ‘மன்னன் குடமுழக்கு விழாக் குறித்த நாளில் பூசலார் நாயனார் கோயிலில் யாம் எழுந்தருளச் செல்வோம். ஆதலின் வேறு நாள் குறித்துக் கொள்க’ எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

பல்லவ மன்னன் காஞ்சியில் இருந்து திருநின்றவூர் சேர்ந்தான். அங்கு பூசலார் எங்கும் கோயில் கட்டவில்லை என மக்கள் கூறினார். பூசலாரைக் கண்ட தங்கள் கோயில் எங்கே என்று வினவப், பூசலார் மனதைக் காட்டினார். அரசன் பூசலாரின் உண்மை அன்பினையும் பக்தியையும் கண்டு வியந்தான். மன்னர் பூசலார் நாயனாரின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார். இதனை,

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்

வள்ளல் பிரானார்க்கு வாய் கோபுர வாசல்

தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்

கள்ளப் புலனைந்தும் காணா மணி விளக்கே”²¹

(திருமந்திரம் பா – 1823)

“மன்னன் உரைப்பக் கேட்ட அன்பர்தாம் மருண்டு நோக்கி

என்னையோர் பொருளாக் கொண்டே எம்பிரான் அருள் செய்தாரேல்

முன்வரு நிதியிலாமை மனத்தினால் முயன்ற கோயில்

இன்னதாம் என்று சிந்தித் தெடுத்தவா றெடுத்துச் சொன்னார்''

(பெரிய. புராண. பா -4191)

என்ற பாடல்கள் உணர்த்துகிறது.

சாக்கிய நாயனாரின் பக்தி

திருச்சங்க மங்கை எனும் திருத்தலத்தில் வேளாளர் குலத்தில் பிறந்த சாக்கிய நாயனார். புத்த சமயத்தைச் சார்ந்த சாக்கியர் காஞ்சியில் சென்று சைவ சமய உண்மைகளை உணர்ந்தார். இவர் எந்நிலையில் நின்றாலும், எக்கோலம் கொண்டாலும், சிவபெருமான் திருவடி மறவாதவராய் விளங்கினார். இவர் புறத்தில் புத்த சமய வேடம் கொண்டிருந்தாலும் உள்ளத்தில் சிவ பரம்பொருளே ஈசன் எனக் கொண்டார். நாள்தோறும் சிவனை பக்தியோடு வழிபடுவார். பக்கத்தில் அர்ச்சிக்க ஒன்றுமின்றி சிறுகல் ஒன்றை எடுத்துச் சிவலிங்கத்தின் மேல் அன்பொடு பெய்தார்.

கண்ணப்பன் செருப்புக் காலால் மிதித்ததை அன்போடு ஏற்றுக் கொண்டவர் சிவபெருமான். சாக்கியர் பெய்த கல் இறைவனுக்கு மலராகவே தென்பட்டது. சிறுகுழந்தை இகழ்வன செய்தாலும் பெற்றோர் மகிழ்வோடு ஏற்று இன்புறுவர். அதுபோல் சிவபெருமான் சாக்கியர் எறிந்த கல்லை மலராக ஏற்றுக் கொண்டார்.

எல்லாம் பசுபதியார் செயல் என்பதில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டார். வழக்கம் போல சிவனைத் தொழுது கல்லொன்றைச் சிவன்மீது பெய்து அர்ச்சனை செய்தார். ஒருநாள் அர்ச்சனை செய்யாமல் உண்ணப் புகுந்தார். இறைவன் நினைவு வந்தது மிக விரைந்தார். இறைவன் மாதொரு பாகனாகத் தோன்றினார். சாக்கிய நாயனார் பக்தியோடு தொழுது வணங்கினார்.

சாக்கிய நாயனார் பெருமான் மீது கல்லெறிந்தார். சுந்தரர் பித்தா என்று இறைவனைப் பாடினார். கண்ணப்பர் இறைவன் முகத்தில் செருப்புக்

காலை வைத்தார். இவர்களின் செயல்கள் வன்மையானவை போல் தெரியும். ஆனால் செய்யப்பட்ட மனநிலையை ஆராய்ந்து பார்த்தால் இவையனைத்தும் உண்மை அன்பால், இறைவன் மீது கொண்ட பக்தியால் விளைந்தது என்பது நன்கு விளங்கும். இதனை,

“கல்லாலே எறிந்ததும் அன்பான படிகாணில்
வில்வேடர் செருப்படியுந் திருமுடியின் மேவிற்றால்
நல்லார்மற் றவர்செய்கை அன்பாலே நயந்ததனை
அல்லாதார் கல்லென்பார் அரனார்க்க. :தலராமால்”

(பெரிய. புராண. பா -3653)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

சிறுத்தொண்டரின் பக்தி

பரஞ்சோதி என்ற அடியார் திருச்செங்காட்டங் குடியில் பிறந்தார். அவரது இல்லாள் திருவெண்காட்டு நங்கை. பல்லவ மன்னனின் படைத்தலைவராய் விளங்கினார். வடநூலும் வேதமும் படைக்கலமும் பயின்றவர். அடியாரில் தம்மைச் சிறுத்தொண்டராக நினைத்து அடியாரை வழிபட்டமையின் அவர் சிறுத்தொண்டர் எனச் சிறப்பிக்கப் பெற்றார்.

வாதாபியை வென்று பகைவரிடமிருந்து யானையும், பரியும் கவர்ந்து வந்தார். அரசரைச் சார்ந்தோர் இவரது சைவப்பற்றை மன்னர்க்கு எடுத்துரைத்தார். மன்னர் அவரைப் படைத்துறையில் இருந்து விடுவித்தார். நாள்தோறும் அடியார்க்குத் திருஅமுது ஊட்டிப் பின்னுண்ணும் தகைமையோடு விளங்கினார். அடியார்கட்கு நெய், பால், தயிர் ஆகியன கொடுத்து உண்ணச் செய்தார். கணபதீச்சுர அடியாரை வழிபட்டு அடியார்க்கு அமுதூட்டிப்பின் உண்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். சிறுத் தொண்டர்க்குச் சீராளன் என்ற மகவு இருந்தான். செழுங்கலை பயிலப் பள்ளிக்கனுப்பினார்.

ஒரு துறவி சிறுத்தொண்டர் வீட்டை அடைந்து அடியார்க் கமுதிடும் அடியார் இல்லம் இது தானா என வினவினார். சிறுத்தொண்டர் வீட்டுப் பணியாள் சந்தன நங்கை அடியாரைத் தேடிச் சிறுத்தொண்டர் சென்றுள்ளதாகத் துறவியிடம் கூறினார். திருவெண்காட்டு நங்கை வந்த அடியாரைத் தேடிக் கணவர் சென்றிருப்பதாக உரைத்தாள். கணபதிச்சுர அத்தி மரத்தின் கீழ் இருப்பதாகச் சொல்லித் துறவி சென்றார். பைரவத் துறவியைக் கண்ட சிறுத்தொண்டர் அமுது செய்ய வேண்டினர். ‘ஆறுமாதத்திற்கு ஒருமுறைதான் பசுவை (ஆன்மாவை) உண்போம். நாம் உண்பது நரப்பசு. ஒரு குடிக்கு ஒரு மகனாக இருத்தல் வேண்டும். தாய் பிடிக்க தந்தை அறுத்துக் கறி சமைக்க வேண்டும்’ என்று பைரவத் துறவி உரைத்ததைக் கேட்டு வீடுவந்தார். செய்தியை இல்லாளிடம் கூறினார். ‘எந்தத்தாய் தந்தையும் மகவைத் தாரார். ஆதலின் நம் மகவையே இந்த வேள்விக்குப் பயன்படுத்தலாம்’ எனத் திருவெண்காட்டு நங்கை உரைத்தாள். இப்போது மகனையே பைரவத் துறவிக்கு அமுதாக விருந்தளித்தனர்.

துறவியை அழைத்து வந்து திருவடித் தூய்மை செய்து தூப தீபமுதற் பூசனை செய்தார். விருந்துண்ண அமர்ந்தபோது பைரவத் துறவி ‘மகவை அழைத்து வருக மகவுடன் உண்போம்’ என்றார். தாயும் தந்தையும் ‘செய்ய மணியே சீராளா’ என்று அழைத்தனர். சீராளன் வந்தான். பெற்றோர் மகிழ்ந்தனர். இதனை,

“கொன்றை வேணி யார்தாமும் பாகங் கொண்ட குலக்கொடியும்

வென்றி நெடுவேல் பைந்தருந்தம் விரைப்பூங் கமலச் சேவடிக்கீழ்

நின்ற தொண்டர் மனைவியார் நீடு மகனார் தாதியார்

என்றும் பிரியா தேயிறைஞ்சி இருக்க உடன்கொண்டேகினார்.”

(பெரிய. புராண. பா — 3749)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றன. மேலும் இக்கருத்தையே திருமூரும் சுட்டுகின்றார்.

“படமாடும் கோயில் பகவற் கொன்று ஈயில்

நடமாடும் கோயில் நம்பற்கு அங்கு ஆகா

நடமாடும் கோயில் நம்பற்கு ஒன்று ஈயில்

படமாடும் கோயில் பகவற்கு அஃது ஆமே”²²

(திருமந்திரம் பா 1857)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

சிவனடியார்க்கு தன் மகனையே விருந்தாக்கிய சிறுத்தொண்டரின் செயலைக் காணும்போது அது மனிதத் தன்மையற்ற செயலாகத் தெரிந்தாலும், அவர் இறைவன் மேல் கொண்ட உண்மையான பக்தியும், மேற்கொண்ட செயலில் எவ்வித இடையூறு நேர்ந்தாலும் செய்து முடிக்கும் உறுதியான செஞ்சத்தையும், இறைவன் மேல் கொண்ட பக்தியையும் காண முடிகின்றது.

மேற்கண்ட நிகழ்வுகளை வைத்துப் பாக்கும் போது சிவனடியார்கள் தன்னலம் கருதாது பிறர் நலத்தையே கருத்தில் கொண்டு வாழ்ந்தனர் என்பதையும், ஆணவம், கன்மம், மாயை போன்ற மும்மலங்களை நீக்கி இறைநெறி அறம் காத்து மன்னுயிரைப் போற்றினர் என்பதை பெரியபுராணத்தின் வழி நின்று நாம் அறிய முடிகின்றது.

தொகுப்புரை

சிவனடியார்கள் பக்தியோடு செயற்கரிய செயல்கள் செய்து இறையருள் பெற்றுள்ளனர்.

செந்தீநடுவன் திருநாளைப் போவார் செந்தாமரை நடுவன் பிரமனைப் போல் விளங்கிக் கூத்தப் பெருமானைக் காணப் பெற்றார்.

திருநீலகண்டத்தின் மேல் ஆணையிட்ட தன் மனைவிக்காக, அவரை திருநீலகண்ட நாயனார் தீண்டாதிருந்தார். இறைவன் தந்த ஓடாகிய உடம்பின் தூய்மையைத் திருநீலகண்ட நாயனார் இழந்தார் என்ற தத்துவம் புலனாகிறது.

இயற்பகை நாயனார் சிவனடியார்க்காக எதையும் இல்லை எனாது ஈந்து இறையருள் பெற்றுள்ளார் இளையான்குடி மாற நாயனார் வறுமையிலும் வயலில் விதைத்த விதை நெல்லைக் கொண்டு வந்து அடியார்க்கு அழுதிட்டு பசிப்பிணியைப் போக்கிய மருத்துவனாக வாழ்ந்து இறைநெறி காத்துள்ளார்.

இறைவன் அடியார் வேடத்தில் கொடுத்த அடைக்கலப் பொருளாகிய கோவணம் மறைந்ததும் அதற்கீடாக அமர்ந்தியார் தன் பொன், பொருள் அனைத்தும் கொடுத்ததன் மூலம் அவர் இறைவன் மீது கொண்ட பக்தியினை காண முடிகின்றது. எறிபந்த நாயனார் சோழ மன்னன் அடியார் பக்தி உணர்ந்து தன்னையே மாயக்கத் துணிந்து இறைவன் திருக்காட்சியினைக் கண்டுள்ளார்.

சிவலிங்கத்தின் கண்ணில் குருதி கண்ட திண்ணன் தன் கண்ணையே இடந்தப்பிக் கண்ணப்பர் என இறைவனால் பெயர் பெற்றார்.

குங்கிலியக்கலயனார் மனையாளின் தாலியை விற்று கோயிலுக்குச் குங்கிலியப் பொருள் வாங்கிக் கொடுத்து அவர் கொண்டிருந்த இறை பக்கியினை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

மானக்கஞ்சாறார் மணக்கோலம் காண இருந்த தன் மகள் கூந்தலை, அடியார் வேண்டிய போது சேற்றில் மலர்ந்த செந்தாமரையாக

இன்முகத்தோடு பஞ்சவடிக்கு வழங்கியதன் மூலம் அவரின் இறை பக்தியினை காண முடிகின்றது. அரிவாள் தாயர் பூசனைப் பொருள் தவறிக் கீழே விழுந்ததும் தன் இன்னுயிரை ஈந்து கொள்ள முயற்சித்து இறைவனால் ஆட்கொள்ளப் பெற்றார்.

மூர்த்தி நாயனார் முடியாகச் சடை முடியை அணிந்தார். கொண்ட கொள்கையில் உண்மை இருப்பின் வாழ்வில் வளம்பெற ஊனம் ஒரு தடையில்லை என்ற மந்திரத்தைத் தண்டியடிகள் திருஆரூர் திருக்குளத்தில் திருப்பணி செய்து இறையருளால் கண் பெற்றதைக் காண முடிகின்றது.

திருநாவுக்கரசர் மகேந்திரவர்மன் செய்த கொடுமை அனைத்தையும் நமசிவாய என்ற ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தால் போக்கியதன் மூலம் அவரின் இறை பக்தி புலப்படுகிறது. நமிநந்தியடிகள் தன் தவத்தால் நீரில் விளக்கெரித்து அறம் வழுவாது காத்தது அவரின் இறை பக்தியை வெளிப்படுகிறது.

திருஞானசம்பந்தர் திருநீற்றுப் பதிகம்பாடிப் பாண்டியனின் வெப்பு நோய் தணித்துப் பாண்டிய நாட்டில் சைவமும், தமிழும் தழைத்தோங்கச் செய்தார்.

அதிபத்த நாயனார் ஒரு மீன் கிடைத்தாலும் அதை ஆண்டவனுக்கு அர்ப்பணித்ததன் மூலம் இறைப்பற்றைத் தவிர வேறு எந்தவிதப் பற்றும் இல்லாது வாழ்ந்த அதிபத்தரைக் காண முடிகிறது. கலிய நாயனார் கோயிலுக்கு விளக்கேற்ற எண்ணெய் வழங்கி மன்னுயிர்களின் அக இருளைப் போக்கி ஒளிபெற்று ஒளிர அறம் செய்ததால் இவரது பக்தி புலப்படுகிறது.

கழற்சிங்கர் இறைவனுக்கு மாசு உண்டாக்குபவர் மனைவியாயினும் குற்றம் குற்றமே என்பதை நிலைபெறச் செய்தார்.

பூசலார் நாயனார் இறைவனுக்குத் தன் மனதில் கோயில் எழுப்பினார். இறைவன் தூணிலும் துரும்பிலும் இருப்பது போல் நல்ல

உள்ளம் கொண்ட ஆன்மாவிலும் கலந்திருப்பான் என்பது இவ்வடியார் வரலாறு அறிவுறுத்துகிறது.

சாக்கிய நாயனார் கல்லால் அர்ச்சனை செய்தார். தன்பிள்ளை செய்யும் தவறு கண்டு தாயின் மனம் திரியாது. அதுபோல் சிவனடியார் செய்யும் பிழைகளை இறைவன் பொருத்தருள்வான் என்பது சாக்கிய நாயனார் புராணம் இயம்புகிறது.

இவ்வாறு அடியார்கள் ஆணவம் ஆகிய தன்னைத்தானே பெரிதாக எண்ணும் தன்மை, கன்மம் ஆகிய பிறர் நலம் கருதாது, அறிந்தும் அறியாமலும் செய்யும் வினைகள், மாயை ஆகிய உயர்ந்தோர் உண்டு என்பதை இல்லை எனக் கூறும் தன்மை போன்ற மும்மலங்களை நீக்கி இறைநெறி அறம் காத்து மன்னுயிரைப் போற்றினர்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. இராமலிங்கம்.அரங்க. திருத்தொண்டர் வரலாறு ப -433
2. உமாபதி சிவாச்சாரியார். சேக்கிழார் புராணம் பா -64
3. சோமசுந்தரன்.அரு. திருமகள் நிலையம் கம்பராமாயணம் பா 1
4. சீனிவாசன்.ச. (ப.ஆ) பரிமேலழகர் (உ.ஆ) திருக்குறள் -1
5. முனைவர்.கதிர்முருகு(உ.ஆ)எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி(பஆ)
திருமுருகாற்றுப்படை மூலமும் உரையும் பா -1
6. சுப்பிரமணியப் பிள்ளை சுந்தரர் தேவாரம் பா - 7:63:1
7. சீனிவாசன்.ச. (ப.ஆ) பரிமேலழகர் (உ.ஆ) திருக்குறள் -131
8. மாணிக்கவாசகன்.ஞா.(உ.ஆ)உமா பதிப்பகம் திருமூலர்
திருமந்திரம் மூலமும் உரையும் - பா :724
9. சீனிவாசன்.ச. (ப.ஆ) பரிமேலழகர் (உ.ஆ) திருக்குறள் - 3
10. இராமலிங்கம்.அரங்க. திருத்தொண்டர் வரலாறு ப -98
11. ஆ.ப.பாலையன் (ப.ஆ) பரிமேலழகர் (உ.ஆ) திருக்குறள் -- 220
12. மேலது - 618
13. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை.கா அப்பர் தேவாரம் பா- 6 : 98 :1
14. மேலது பா- 5 : 90 :14
15. மேலது பா- 4 : 11 :1
16. மேலது பா- 4 : 3 :1
17. ஆ.ப.பாலையன் (ப.ஆ) பரிமேலழகர் (உ.ஆ) திருக்குறள் - 341
18. இராமலிங்கம் அரங்க. திருத்தொண்டர் வரலாறு ப -215
19. மாணிக்கவாசகன்.ஞா.(உ.ஆ)உமா பதிப்பகம் திருமூலர்
திருமந்திரம் மூலமும் உரையும் - பா :2816
20. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை.கா அப்பர் தேவாரம் 4 : 4: 8
21. மாணிக்கவாசகன்.ஞா.(உ.ஆ)உமா பதிப்பகம் திருமூலர்
திருமந்திரம் மூலமும் உரையும் - பா :1823
22. மேலது பா 1857

தொண்டால் புகழ்பெற்ற சிவனடியார்கள்

அன்பு, இரக்க உணர்வு, பாசம் ஆகிய பண்புகளை உணர்த்தும் நல்லொழுக்கமே மனிதநேயம் ஆகும். தன்னலமற்ற அன்பு, அன்பின் முதிர்ச்சியும் அருளாகும். ‘அருளென்னும் அன்பு ஈன்குழவி’ எனபார் திருவள்ளுவர். தொடர்பற்ற மனிதர்களிடத்தும் பிற உயிர்களிடத்தும் கொள்கின்ற உறவு அருள் உறவாகும். மனிதர்கள் பிற மனிதர்களிடம் கொண்ட அன்பு ஒரு வகை, மனிதர்கள் இயற்கையை இயக்கும் இறைவனிடம் கொண்ட அன்பு, அவ்வன்பால் பேறு பெற்றோர் அடியார்கள் பலர். ஆவர்களுள் சில அடியார்களின் தொண்டு அளப்பறியதாகும். சிவனடியார்கள் கொண்ட அருள் என்றைக்கும் நன்மை உடையதாக விளங்குகிறது. மனித மனம் கொண்டிருக்கக்கூடிய பல்வேறு மன நிலைகள், உணர்ச்சிகள், மாற்றங்கள், தடுமாறும் பண்பு ஆகியவற்றைச் செம்மைப்படுத்தி மனிதநேயம் வளரக்கூடிய வகையில் அடியார்களும் தொண்டாற்றியுள்ளனர்.

அணைத்திற்கும் மூலமாய் முதல்வனாய், விளங்கும் இறைவனிடத்து பெறும் ‘பேறு’ என்பது வார்த்தைகளால் எடுத்துரைக்க இயலாது. இறைவனிடத்தில் பெறும் பேறு என்பது இயல்பிற்கு அப்பாற்பட்டது பேறு என்பதற்கு தமிழ் அகராதி ‘நலம்’ என்று விளக்கம் தருகிறது.

சிவனடியார்கள் சாதாரணமாக உலா வந்து, மக்களோடு மக்களாகக் கலந்து அன்பு கொண்டு, வியப்பிற்குரிய பல மாற்றங்களைப் புகுத்தி வாழ்வில் உன்னதமான நிலையினை ஏற்படுத்தினர். அவர்கள் தோன்றுவதும் மறைவதும் அவர்களால் படைத்தருளப்பட்ட படைப்புகளும் மனித வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. உலகில் காலத்திற்கேற்ற வியக்கத்தக்க முன்னேற்றங்களும், முதிர்ச்சிகளும் அடைவதற்கு அடியார்கள் காரணமாக விளங்கினர். சிவனடியார்கள் அனைவரும் தங்களை உயர்த்திப் பேசிப் பெருமைப்படுவது இல்லை. இவர்கள் மக்களுள் மக்களாக இருந்து தொண்டாற்றிய நிலையினை பெரியபுராணம் சுட்டுகிறது. அவ்வகையில் சிவனடியார்களின் செயல்பாடுகளையும் மற்றும் அவர்கள் சமூகத்திற்கு ஆற்றிய தொண்டுகளையும் ஆய்ந்து எடுத்துரைப்பதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

தன்னலமற்ற தொண்டால் இறையருட் பெற்ற சிவனடியார்கள்

உலகத்தில் உள்ள உயிர்களை எல்லாம் தன்னுயிர் போல் பாதுகாக்கும் கருணை மனம் உடையவர்கள் தன்னைப் பற்றி கவலை கொள்ளாமல் வாழ்வார். இதனை,

“மன்உயிர் ஓம்பி அருள்ஆள்வாற்கு) இல்என்ப
தன்உயிர் அஞ்சும் வினை”¹

(குறள் - 244)

என்ற பாடல் மூலம் திருவள்ளுவர் உணர்த்துகின்றார்.

மனுநீதிச் சோழன் மகன் திருஆரூர் வீதி வழியே தேரோட்டி கோயில் சென்றபோது அண்மையில் பிறந்த கன்று ஒன்று தேர்க்காலில் வந்து வீழ்ந்து இறந்தது. அக்கன்றினை இழந்த தாய்ப்பசு அரண்மனையில் கட்டியிருந்த ஆராய்ச்சி மணியை அடித்து அதன் வாயிலாகத் தன்குறையை மன்னனுக்குத் தெரிவித்தது. அப்பசுவின் நிலையினை அறிந்த மன்னன் அமைச்சரவையைக் கூட்டி ஆராய்ந்தபோது வழக்கு சோழன் மகன் வயப்பட்டது. எனவே கன்றைப் போலவே பொன்னால் கன்று ஒன்று செய்து அதை தானம் செய்யலாம் என்று அமைச்சர் மன்னர்க்கு அறிவுரை கூறினார். அதற்கு மன்னன் தாம் செய்யும் தானம் தாய்ப் பசுவின் துயர் போக்குமா என வினவினான். பின்பு தாய்ப் பசுவின் துன்பத்தை அருள் உள்ளம் கொண்டு நோக்கிய மன்னன் தன்னாலும், தன்கீழ்ப் பணி செய்வோராலும், கள்வராலும், விலங்காலும், உட்பகையாலும், வெளிப்பகையாலும் மக்கள் துன்புறா வண்ணம் அருளுடன் காத்தல் மன்னர்க்கு கடமை என சாழன் உரைத்தான். இதனை,

“மானிலம் காவலன் ஆவான் மன்உயிர்காக்கும் காலைத்

தான் அதனுக்கு இடையூறு தன்னால், தன் பரிசனத்தால்,

ஊனம்மிகு பகைத் திறத்தால், கள்வரால் உயிர்கள் தம்மால்,

ஆனபயம் ஐந்தும் தீர்த்து அறம் காப்பான் அல்லனோ?”

(பெ- பு -பா -121)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

மனுநீதிச் சோழன் தன்குலம் விளங்க வந்த ஒரே மகனைத் தானே தேரோட்டி அவனுயிர் இழக்க ஏதுவாகிப் பசுவின் துயர் போல் தானும் துயருற்றான்.

இறையடியார்கள் என்போர் உடல் முழுவதும் நீறு பூசி, மரவுரி தரித்து இல்லறத்தை விட்டு விலகி, தவச்சாலையில் தங்கி, வருவோர் போவோர் கொடுக்கக் கூடிய பால் பழம் ஆகியவற்றை உண்டு மகிழ்ந்து, அருள் வழங்கி இருப்பவர்கள் அல்லர். தூய்மையான மனம்

கொண்டு பிறர் படும் துன்பங்களை தம்மால் களைய இயலாவிடினும், அத்துன்பத்திற்காக வேண்டி அதனைப் போக்கக் கூடிய அருள் உள்ளம் படைத்தவர்கள் சிவனடியார்கள்.

இவர்கள் மன்னர்களாகவோ அல்லது சமூகத்தில் உயர்ந்தவர்களாகவோ இருக்க வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடோ, வரையறையோ இல்லை. உயிர்களுக்காக இரக்கப் படும் பண்பு எவருக்கு உள்ளதோ அவருடைய உள்ளத்தில் இறைவன் குடிகொள்வான் என்பதனை பக்தி இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

இத்தகைய பண்பு மனுநீதிச் சோழனிடம் அருட்பண்புகளான அன்பு, அறம், இறக்கம், கருணை என்பன வியக்கத்தக்க வகையில் விளங்குவதாகச் சேக்கிழார் சுட்டி இருப்பதை அறிய முடிகிறது. தன் மகனாகிய வீதி விடங்கனால் தேர்க்காலில் அரைபட்டு இறந்த கன்றின் தாய்ப் பசுவிற்காக தன் மகனையே இழக்கும் எண்ணம் மனுநீதிச் சோழனுக்கு ஏற்பட்டதை ஆராய்கிறபோது மனுநீதிச் சோழன் மன்னுயிர்கள் அனைத்தும் சமம், என்ற உண்மையை வழுவாது போற்றினார் என்பதைக் காட்டுகிறது.

மனுநீதிச் சோழன், மன்னர் மரபிலே தோன்றியிருப்பினும் ஆணவம், கன்மம், மாயை, மற்றும் செருக்கு என்பவற்றை ஒழித்து, மாண்டது சாதாரண அஃறிணை உயிர் என்று கருதவில்லை. ‘கண்ணுக்கு கண்’ என்ற திண்ணப்பரைப் போல் உயிருக்கு உயிர்தான் சரியான நீதி என்பதை உணர்ந்து செயலில் இறங்கினார். மேலும் சோழ மன்னன் ஆழ்ந்த இறைநெறி கொண்ட திண்ணிய சிந்தை உடையவர் என்பதும் தெரிகிறது. மனுநீதிச் சோழன் குடிகளைக் காக்கும் கடமை தமக்குள்ளது என்பதை உணர்ந்ததால் ஆவின் துயர்தீர்த்து அருள் நெறி தழைக்கச் செய்தார். ‘மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்’ என்ற புறநானூற்று வரியை உளங்கொண்டோராக விளங்கினார்.

மனுநீதிச் சோழன் தன்னை அடுத்து நாட்டை ஆட்சி செய்வதற்கு பிள்ளை இல்லை எனக் கவலை கொள்ளவில்லை. குடிகள் மீது கொண்டிருந்த அன்பு பற்று பொறுப்பு போன்ற காரணங்களே மன்னன் இவ்வாறு தீர்ப்பு வழங்கக் காரணம் என்பதைச் சேக்கிழார் கூறும் வரலாறு கொண்டு அறியமுடிகிறது.

மெய்ப்பொருள் நாயனாரின் தொண்டு

சேதிநாட்டை ஆண்ட மெய்ப்பொருள் நாயனார் சிவன் அடியார் கருத்தறிந்து ஏவல் செய்பவர் ஆவார். இவர் அரசியல் நெறி தவறாமல் மக்களை அருளுடன் ஆட்சி செய்துள்ளார். இவர் சிவன் கோயில்களில் ஆடல், பாடல், பூசை தவறாது நிகழ ஆவன செய்ததோடு தான் தேடிய

செல்வமும் முன்னோர் செல்வமும் சிவனடியார்கள் வந்தபோது குறைவறக் கொடுத்து வந்தார் மேலும் அடியார் வேடமே மெய்ப்பொருள் எனத் தொழுது வாழ்ந்து வந்தார்.

முத்தநாதன் என்ற மன்னன் மெய்ப்பொருள் வேந்தனை வெல்லும் ஆசையால் பன்முறை படையுடன் வந்து யானை, குதிரை, காலாட்படை போன்ற படைகளை இழந்து தோற்றுப் போனான். பின்னர் பொய்ப்பொருள் வேந்தன் நிலை அறிந்த முத்தநாதன் வெண்ணீறு காத்து அடியார் வேடம் கொண்டு திருக்கோவலூர் சேர்ந்தான். விளக்குத்திரி தன்னகத்தே கருமை கொண்டு சுற்றி ஒளியைத் தாங்கி நிற்பல் போல புறத்தே சிவனடியார் வேடம் கொண்டு அகத்தே வேந்தனை அழிக்கும் நோக்குடன் அரண்மனை அடைந்துள்ளான்.

மெய்ப்பொருள் வேந்தனின் மெய்க்காவலனான தத்தன் முத்தநாதன் பால் ஐயுற்று அனுமதிக்க மறுத்தபோது வேந்தனுக்கு உறுதிப்பொருள் கூற வந்ததாகச் சொல்லித் தத்தனைக் கடந்து சென்றான். அடியார் வருகையை உணர்ந்த மெய்ப்பொருள் வேந்தனின் மனைவி வேந்தனைத் துயில் எழுப்பினாள்.

தங்கள் வருகையால் மங்கலம் வந்தணைந்த தென்றுக் கூறி வேந்தன் பொய்த்தவ அடியாரை வரவேற்றான். அடியார் ‘உங்கள் நாயகனார் முன்னம் உரைத்த ஆகம நூல் மண்மேல் எங்கும் இல்லாதது. ஒன்று உனக்கு உரைக்கக் கொண்டு வந்தேன்’ என்றான். மெய்ப்பொருள் வேந்தன் ஆகமத்தை உரைத்தருள வேண்டும் என அடியாரிடம் வேண்ட முத்தநாதனை வேந்தன் தனித்திருந்து ஆகம நூல் கேட்டருள வேண்டும் எனக் கூறினன். அக்குறிப்பினை உணர்ந்த வேந்தனின் மனைவி அவ்விடத்தில் இருந்து நீங்க உடனே முத்தநாதன் புத்தகக்கவளி அவிழ்ப்பான் போன்று அதில் மறைத்து வைத்திருந்த கத்தியால் வேந்தன் தன்னை வணங்கும் போது தாக்கினான். அந்நிலையில் முத்தநாதன் புகுந்தபோதே மனதை வேந்தன் மீது வைத்திருந்த தத்தன் பாய்ந்து முத்தநாதனை தாக்க முயன்றான். மெய்ப்பொருள் வேந்தன் சிவனடியார் வேடம் கொண்டதனால் முத்தநாதன் ‘நம்மவர்’ எனத் தடுத்தார்.

“ஊழி பெயரினும் தாம் பெயரார் சான்றான்மைக்கு

ஆழி எனப்படு வார்”²

(குறள் - 989)

என்று திருவள்ளுவர் உணர்த்துகின்றார்.

மேற்கூறிய குறள் நெறிக்கு ஏற்பத் தத்தனிடம் முத்தநாதனைப் பாதுகாப்பாக நகர் எல்லையில் தீங்கு நேராது கொண்டு போய் அனுப்பிவிட்டு வருமாறு வேண்டினார்.

தன்னைக் கொல்ல வந்த முத்தநாதனுக்கும் மெய்ப்பொருள் வேந்தன் அருள் செய்தான். முத்தநாதனைக் கொண்டுபோய் பாதுகாப்பாக அனுப்பிவிட்டு திரும்பி வந்த தத்தனின் கடமை உணர்வை வேந்தர் பாராட்டிப் புகழ்ந்தார். அரசியல் சுற்றத்தாரை அழைத்துத் தன்னைப் போலவே திருநீற்றன்பு பாதுகாத்துய்ய வேண்டினார். இதனை,

“மறைத்து அவன் புகுந்த போதே மனம் அங்கு வைத்த தத்தன்

இறைப்பொழு தின்கண் கூடி வாளினால் எறியல் உற்றான்

நிறைத்தசெங் குருதி சோர வீழ்கின்றார் நீண்ட கையால்

தறைப்படும் அளவில் தத்தா நமர்எனத் தடுத்து வீழ்ந்தார்”

(பெ. பு. பா -482)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

மனிதன் காலந்தோறும் சூழ்ச்சியால் போர் செய்து வெற்றி பெறுதல், பிறர்பொருளைத் கவருதல், பிறர் மனைவியை அடைய எண்ணுதல் போன்ற செயல்கள் காலந்தோறும் நடந்தேறிக் கொண்டிருக்கக் கூடிய நிகழ்வாகும். உண்மையான அறிவாலும், ஆற்றலாலும், விடாமுயற்சியாலும் வெற்றிபெற முடியாதவர்கள் முடிவில் சூழ்ச்சியைக் கையாண்டு தவறான பாதையில் வெற்றி பெறுவது என்ற எண்ணத்தைக் கொண்டு வாழ்ந்தும், வாழ்ந்து கொண்டும் இருக்கின்றனர்.

இதுபோன்ற இழிவான குணமும், மனமும் படைத்த குள்ளநரிக் குணம் கொண்ட மனிதர்களுக்கு இறையருள் உண்டா? என்ற கேள்வி காலந்தோறும் மக்களிடத்தில் கேட்கப்பட்டு வருவதுண்டு. இத்தகைய மனமும், குணமும் படைத்தவருக்கு இறைப் பாதுகாப்பு உண்டு என்பதை மெய்ப்பித்துக் காட்டுவது தான் மெய்ப்பொருள் நாயனார் புராணம்.

முத்தநாதனின் பொய்த்தவ வேடத்தை மெய்த்தவ வேடம் என்று நம்பி தன் இன்னுயிரை ஈந்தார் மெய்ப்பொருள் மன்னன். இம்மன்னனுக்கு முத்தநாதனின் போலி வேடம் தெரியும். ஒற்று ஆராய்ந்து படைபெருக்கி மாற்றான் வலியறிந்து வெல்லும் ஆற்றல் படைத்த மன்னனுக்குப் போலி வேடத்தை அறிவதில் இடர் ஒன்றும் இல்லை. என்றாலும்

இறையையும், இறைவடிவத்தையும், சிவனடியாரையும், மெய்ப்பொருள் மன்னன் அன்பு பாராட்டினார் என்பதை அறிய இவ்வாறு செய்யப்பட்டது. மெய்ப்பொருள் மன்னன் தன் உயிரை இழக்கப் போகிறோம் என்பது தெரியாமல் இல்லை. உயிரை விட மேலாக நினைத்து சிவனடியார் வேடம் பூண்ட முத்தநாதனை வணங்கினார் என்பது தெரிகிறது. நாயனாரின் மெய்க் காப்பாளன் தத்தனைத் தடுத்து,

தன்னுயிரைக் கவர்ந்த முத்தனாதனின் உயிரைக் காக்கும் பொறுப்பை தத்தனிடமே ஒப்படைத்தார் என்பதை அறியும் போது ‘அன்பும் சிவமும் இரண்டல்ல ஒன்றே’ என்னும் திருமூலர் கருத்தை மெய்ப்பிப்பதாக மெய்ப்பொருள் நாயனாரின் வரலாறு வழி அறிய முடிகின்றது.

சண்டேசுர நாயனாரின் தொண்டு

சோழ நாட்டில் மண்ணியாற்றின் தென்கரையில் திருச்சேய்ஞலூர் என்ற ஊர் உள்ளது. இவ்வூர் திருப்பனந்தாளுக்கு அண்மையில் கும்பகோணத்திலிருந்து சென்னை செல்லும் வழியில் இவ்வூர் உள்ளது. சேய் எனப் போற்றப்படும் முரகப் பெருமான் சூரன் முதலானோரை வெள்ளப் படையோடு சென்று எழுந்தருளியபோது முருகனால் நிறுவப்பட்டது இவ்வூர். எனவே சேய் நல்லூர் எனப் பெயர் பெற்றது. பின்னாளில் இதுவே திருச்சேய்ஞலூர் என்று வழங்கப்பட்டது.

திருச்சேய்ஞலூரில் எச்சதத்தன் என்ற அந்தணர் குலத்தார்க்கு விசாரசருமன் என்ற ஆண் மகவு தோன்றினார். எச்சதத்தனின் மனைவி பவித்திரை, விசாரசருமன் மறைகளும் ஆகமங்களும் கற்றுணர்ந்து கூத்தப் பெருமான் திருவடி சரண் எனக் கொண்டு வாழ்ந்தார்.

ஒரு சமயம் ஊர் பசுக்களை மேய்க்கும் ஆயன், ஒரு பசுவைக் கோலால் மிக அடித்து துன்புறுத்தினான். அதைக் கண்ட விசாரசருமர் கண்ணீர் வடித்தார். பசுக்களில் முனிவர்களும் கணங்களும், புனித தீர்த்தங்களும் அடக்கம். ஆதலின் ஆவினங்களைத் துன்புறுத்தலாகாது என்றார். அந்தப் பசுக்களின் மேல் அருள் உள்ளம் கொண்டு தாமே ஆவினம் மேய்க்கும் பணியை மேற்கொண்டார். இதனை,

“அறிவினான் ஆகுவது உண்டோ பிறிதின்றோய்

தந் நோய்போல் போற்றாக்கடை”³ (குறள் - 315)

பிறரின் துன்பத்தைக் கண்டு மனம் வருந்தி அவற்றின் மேல் அருள் கொள்ளலே அறிவிற்கு அழகு என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

மன்னுயிர்பால் அருள் கொண்ட அடியார் உள்ளமே ஆண்டவன் உறையும் கோயில் என்பது இராமலிங்க வள்ளலார் கருத்தாகும். இதனை,

“எத்துணையும் பேதமுறா தெவ்வுயிரும்

தமமுயிர்போல் எண்ணி உள்ளே

ஒத்துரிமை உடையவராய் உவக்கின்றார்

யாவரவர் உளந்தான் சுத்த

சித்துருவாய் எம்பெருமான் நடம் புரியும்

இடம்எனநான் தேர்ந்தேன் அந்த

வித்தகர்தம் அடிக்கேவல் புரிந்திடஎன்

சிந்தைமிக விழைந்த தாலோ”⁴

(தனித்திரு மாலை – 8)

“எல்லாம் இன்புற்று இருக்க நினைப்பதுவே

அல்லாமல் வேறு ஒன்று அறியேன்: பராபரமே!”⁵

(தாயுமானவர் பராபரக் கண்ணி – 43:221)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

நடமாடும் கோயில்களாகிய மன்னுயிர்க்குச் செய்யும் தொண்டு படமாடும் கோயில் பரமற்குச் செய்யும் தொண்டாகும் என்பது திருமூலர் வாக்கு. இதனை,

“நடமாடும் கோயில் நம்பர்க் கொன்றீயின்

படமாடும் கோயில் பரமர்க்கது ஆமே”⁶

(திருமூலர் திருமந்திரம் பா- 1857)

விசாரசருமர் தாமே பசுக்களை மேய்க்கத் தொடங்கினார். பசுக்கள் நன்கு புல் மேய்ந்தன. நிறைய பால் கறந்தன. பசுக்கள் மேயும் இடத்தில் தாமே பால் சொரியத் தொடங்கின. விசாரசருமர் மணலில் லிங்கம் பிடித்து வைத்து அதில் பசுக்களை பால் சொரியுமாறு செய்தார். ஊரில் ஒருவன் இக்காட்சியைப் பார்த்து ‘விசாரசருமன் பாலை வீணே சொரியச் செய்கிறான்’ என்று சொன்னான். ஊரார் விசாரசருமர் தந்தை எச்சதத்தனிடம் கூறினர். பசு தானே பால் சொரிவதைப் பார்த்த எச்சதத்தன் பசுவை அடித்ததோடு லிங்கத்தையும் காலால் சிதைத்தான். விசாரசருமர் கோலை ஓங்கினார். அது கோடரியாக மாறி எச்சதத்தனை வெட்டியது.

பூதகணங்கள் புடைசூழச் சிவபெருமான் காட்சி தந்தார். ‘எம்பொருட்டால் தந்தையை வீழ்த்திய உனக்குத் தந்தை நாம்’ என்று வான்வாக்கு எழுந்தது. சிவன் கோயிலில் அனைத்து உடைமைகளையும் காக்கும் சண்டிசப்பதம் விசாரசருமருக்குக் கிடைத்தது.

விசாரசருமர் அருள் உள்ளத்திற்கு இறைவன் சண்டிசப்பதம் பெற்று
விசாரசருமன் சண்டேசுவர நாயனார் ஆயினார். இதனை,

“வந்து மிகைசெய் தாதைநாள் மழுவால் துணிந்த மறைச் சிறுவர்

அந்த உடம்பு தன்னுடனே அரனார் மகனார் ஆயினார்:

இந்த நிலைமை அறிந்தாரார்? ஈறிலாதார் தமக்கன்பு

தந்த அடியார் செய்தனவே தவமால் அன்றோ சாற்றுங்கால்?”

(பெ. பு. பா -1269)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

விசாரசருமனாக வாழ்ந்து சிவயோகம் காரணமாக சிவ வழிபாடு
செய்து எவருக்கும் எளிதில் கிடைத்திராத சிவ சண்டிசப்பதம் பெற்று
சண்டேசுவரர் ஆயினார் என்பதை அறியும் போது சிவனருள் எவ்வளவு
உயர்வு பெற்றது என்பது தெளிவாகிறது.

‘சிவாயநம என்று சிந்திப்பார்க்கு இடர் ஒருபோதும் இல்லை’
என்பதை முழுவதும் உணர்ந்தவர் விசாரசருமர். தந்தையின் காலை
அரிந்த பின்பும் அவர் சிவயோகத்தில் வீற்றிருந்தார். அதைக் கண்ட
திரிபுராந்தகரும் உடனடியாகக் காட்சிக் கொடுத்து விண்ணவருக்கும்
கிட்டாத உயர்ந்த பதவி நல்கினார் என்பதைக் கேட்கும்போதும்,
படிக்கும்போதும் சிவயோகத்தினை அறிய முடிகின்றது.

எத்தனை துன்பம் வரினும் இன்னல் வரினும் அவற்றை விடுத்து
சிவவழிபாடு இடையறாது நடைபெற வேண்டும். அவ்வழிபாடு நம்மைக்
காத்து நல்வழிப்படுத்தும் என்பதை அறிய முடிகிறது.

விசாரசருமர் மக்கட்கு இன்றியமையாத அறிவுரை வழங்கியதை
நோக்கும் போது மண்ணுலகப் பற்று விடுத்துப் பிறவாப் பேரின்பம்
அடைவதற்கு நாம் சில கடுமையான முயற்சிகளையும், பயிற்சிகளையும்
மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் விசாரசருமர் வாழ்க்கை வழி அறிய
முடிகிறது.

மக்கள் பசிக்கும் போதெல்லாம் உணவு உட்கொள்கின்றனர்.
உடல் நலமுற உணவு உட்கொள்வது போல் ஐம்புல உணர்வு நலமுறக்
காரணமான இறைநெறியை வேலைதோறும் சிவனடியார்கள் நினைக்கத்
தவறுவதில்லை உயிர்கள் இறை உணர்வையும், அருள் உணர்வையும்
பெருக்கி வீட்டின்பம் பெறச் சண்டிச நாயனார் வரலாறு வழிகாட்டும்
என்பதில் ஐயமில்லை.

திருமூல நாயனாரின் தொண்டு

நந்தியம்பெருமான் திருவருள் பெற்றவர் திருமூலர். இவர் அணிமா, மகிமா, லகிமா, கரிமா முதலிய எண்வகைச் சித்திகளில் சிறந்து விளங்கியுள்ளார். இவர் ஒரு முறை கயிலை மலையிலிருந்து பொதிகை மலை அகத்தியருடன் சிலகாலம் உறைய எண்ணி தெற்கு நோக்கி வரும் வழியில் கங்கைத் துறையில் நீராடி, கண்ணப்பர் வழிபட்ட திருக்காளத்தி, காரைக்கால் அம்மையார் வழிபட்ட திருவாலங்காடு, காஞ்சிபுரம் முதலிய தலங்களை வழிபட்டுக் இறுதியில் காவிரிக் கரையை அடைந்துள்ளார். அங்குள்ள திருவாவடுதுறைப் பெருங்கோயில் சிவபெருமானை வணங்கி அன்று இரவு தங்கியுள்ளார்.

திருஆடுதுறையருகே சாத்தனூர் என்னும் ஊரில் ஆடுமேய்ப்பவனுக்கு மகனாகப் பிறந்தவன் மூலன். ஒரு நாள் மூலன் பசுக்கள் நடுவே இறந்து கிடந்தான். இறந்த மூலனைச் சுற்றி பசுக்கூட்டங்கள் நிற்குகொண்டிருந்தன. அவ்வழியே வந்த யோகியார் பசுக்கள் அனைத்தும் மூலனைச் சுற்றி நின்று கதறும் நிலைகண்டு அவற்றின்பால் அருள் கொண்டார். தனக்கு கூடு விட்டுக் கூடு பாயும் வித்தை தெரிந்தமையால் தன்னுடலை பாதுகாப்பாக ஓரிடத்தில் வைத்துவிட்டு மூலனுடலில் யோகியார் சேர்ந்தார். பசுக்கள் உயிர்பெற்ற தம் தலைவனைக் கண்டு மகிழ்ந்து மேய்ந்தன. மூலன் உடல் புகுந்த யோகியார் மாலையில் பசுக்கூட்டத்தோடு சாத்தனூர் வந்தடைந்தார். மூலன் மனைவி தன் கணவன் என வரவேற்றுத் தொடப்போகும் போது யோகியார் அவளுக்குத் தன் நிலையை விளக்கினார். மூலன் மனைவி அவர் கூறியதை நம்பாமல் ஊர்மன்றில் முறையிட்டபோது ஊர்ப் பெரியவர்க்கு யோகியார் தன் நிலையை விளக்கியுள்ளார். ஊர்மக்கள் அனைவரும் ஒப்புக் கொண்டனர்.

பின்னர் தன்னுடலை யோகியார் தேடிக்காண முடியவில்லை. மூலன் உடலில் இருந்தே மூவாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து மன்னுயிர்கள் வாழச் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நான்கு நிலைகளை விளக்கும் வகையில் திருமந்திரம் இயற்றினார்.

பசுக்களின் வருத்தத்தைப் போக்க திருமூலர் உடம்பை இழந்து அருள் புரிந்திருக்கும் பாங்கு வெளிப்பட்டதனை,

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்

தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே”⁷

(திருமந்திரம் 81:3-4)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

“ஊனுடம்பிற் பிறவிவிடந் தீர்ந்துலகத் தோர் உய்ய
ஞானமுதல் நான்குமலர் நல்திருமந்திர மாலை
பான்மைமுறை ஓராண்டுக் கொன்றாகப் பரம்பொருளாம்
ஏனையி றணிந்தாரை ஒன்றவன்தான் என எடுத்து”

(பெ. பு. பா- 3594)

“முன்னியஅப் பொருள் மாலைத் தமிழ் மூவாயிரம் சாத்தி
மன்னியமூ வாயிரத்தாண் டிப்புவிமேல் மகிழ்ந்திருந்து
சென்னிமதி அணிந்தார்தம் திருவருளால் திருக்கயிலை
தன்னில் அணைந் தொருகாலும் பிரியாமை தாளடைந்தார்”

(பெ. பு. பா- 3595)

என்ற பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

எனவே திருமூலர் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து
மண்ணுயிர்களுக்கு நந்நெறி அருள் புரிந்தார். என்பது தெரிகிறது.
அடியார்களைப் பொருத்த வரையில் வருவதும் மறைவதும் விந்தையாக
இருப்பதை பெரியபுராணம் உணர்த்துகிறது. அவ்வகையில் மூலன் எனும்
ஆநிரை மேய்ப்பான் உடலில் புகுந்து சிவானுபூதி பெற்ற சித்தர்
திருமூலர் பெருமானும் சைவம் தழைக்கப் பாடுபட்டதை அறியமுடிகின்றது.

கூடு விட்டு கூடு பாயும் விந்தை எனும் அட்டமாசித்திகளில்
ஒன்றான இவ்வித்தையினை நல்வழிக்குப் பயன்படுத்திக் காட்டிய
தவச்சீலர்கள் இருவர். அவர்களில் ஒருவர்தான் திருமூலர்.

திருமூலர் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து ஆண்டொன்றுக்கு ஒரு
பாடல் வீதம் மூவாயிரம் பாடல்கள் இயற்றினார் என்பது விந்தையாக
இருந்தாலும், அவரின் கருத்துக்களைத் திருமந்திரத்தின் வாயிலாகக்
காணும்போது அளப்பரிய உண்மைகளை அறிய முடிகின்றது. வாழ்க்கைத்
தத்துவங்கள் உடற் கூற்றின் இன்றியமையாத கருத்துகள், உடற்
சக்கரங்களின் தத்துவங்கள் என்பவற்றை எடுத்துக் கூறி ‘அண்டத்தில்
உள்ளது பிண்டத்தில் உறைகிறது’ எனும் ஆழமான கருத்துக்களை
உலகிற்கு உணர்த்தியவர். திருமூலர் பஞ்சேந்திரியங்கள்
கன்மேந்திரியங்கள் ஆகியவற்றின் தன்மைகள், செயல்பாடுகள் கூறிக்
கட்டுப்பாடுடைய வாழ்க்கையை உலகிற்கு உணர்த்தியுள்ளார்.

மனிதனாய்ப் பிறப்பதன் சிறப்புக் குறித்து விளக்குமிடத்து பிற உயிரினங்களை விட மனிதனாய் பிறப்பது மேலானது என்றும் அப்பிறப்பிற்குரிய தன்மைகளோடு வாழ வேண்டும் எனவும் கூறியுள்ளார்.

திருமூல நாயனாரின் பாடல்கள் காலத்திற்கு ஏற்ற வகையில் புரிந்து உணர்வு கொண்டு மனித குலத்தை செயல்பட வைக்கிறது. ‘மண்ணாவது திண்ணம்’ எப்படி உலகப் பற்றை அறுத்தொழிக்கும் பட்டினத்தாரின் வாக்கினை திருமூலர் பாடல்கள் மெய்ப்பிக்கின்றன. திருமூலர் சிவனருள் பெற்று மண்ணுயிர்க்காக இரங்கித் தன்னுயிரைக் கொடுத்து மூவுலகினும் நிலைத்த புகழை அடைந்தார் என்பது சேக்கிழார் பெருமான் கூறும் திருமூலரின் வரலாறு வழி அறியமுடிகிறது.

திருமறைக்காட்டுக் கோயில் நேர்வழி வழிபாடு

திருமறைக்காட்டுக் கோயிலுக்குத் திருஞான சம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் சென்றபோது அவ்வூர்க்கோயில் கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. திருஞானசம்பந்தர் நாவரசரிடம் கோயில் திருக்கதவு திறக்கப் பாட வேண்டினார். திருநாவுக்கரசர் திருமறைக் காட்டிறைவனை உருகிப் பாடினார். கதவு திறந்தது. மக்கள் அனைவரும் நேர்வழி சென்று இறை வழிபாடு செய்தனர். திருஞானசம்பந்தர் ஒரு தேவாரம் பாடித் திருக்கதவு சாத்தினார். அன்று முதல் திருமறைக்காட்டுக் கோயிலுக்குள் மக்கள் நேர்வழியில் சென்று வழிபட்டனர். இதனை,

“அத்திரு வாயில் தன்னில் அற்றைநாள் தொடங்கி நேரே

மெய்த்திரு மறைகள் போல மேதினி புக்குப் போற்ற

வைத்துஎதிர் வழக்கம் செய்த வரம்புஇலாப் பெருமையோரைக்

கைத்தலம் குவித்துத் தாழ்ந்து வாழ்ந்தது கடல்கூழ் வையம்”

(பெ. பு. பா- 2492)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

திருவீழிமிழலைப் பஞ்சம் தீர்த்தல்

திருநாவுக்கரசரும் திருஞான சம்பந்தரும் திருவீழிமிழலை அடைந்தபோது வான் பொய்த்தது, ஆற்றில் நீர் ஓடவில்லை, பஞ்சம் வந்துற்றது, கோயில்களில் நாள் வழிபாடும், சிறப்பு வழிபாடும் குறைந்தது, மக்கள் வறுமையுற்று உணவுக்கு வழியின்றி வாடினர். சிவனடியார்கள் பெரிதும் வருந்தினர். சிவபெருமான் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் இவர்கள் இருவர் கனவிலும் தோன்றி ‘திருவீழிமிழலை கோயில் கிழக்கு

மேற்கு வாயில்களில் படிக்காசு தருவோரை உணர்த்தி அது கொண்டு மக்கள் வறுமை தீர்க்குமாறு அருளினார்.

திருநாவுக்கரசர்க்கு வாசிதீர்ந்த பொற்காசுகள் கிடைத்ததை வைத்து அவர் உழவாரப்படை மெய்த் தொண்டு செய்ததையும் அந்த உண்மைத் தொண்டிற்குக் காரணமாக பொற்காசுகள் கிடைத்திருக்கலாம் எனத் திருஞானசம்பந்தர் கருதினார். தனக்கும் வாசி தீர்த்த காசருளுமாறு சம்பந்தர் பாடியதையும் சம்பந்தருக்கும் திருநாவுக்கரசருக்கும் பொற்காசுகள் கிடைத்தன. அந்த பொற்காசுகளைக் கொண்டு மக்கட்குப் பறையறைந்து அனைவருக்கும் உணவு நல்கி மக்களின் வறுமையைத் தீர்த்ததனை,

“வாசி தீரவே, காசு நல்குவீர்

மாசின் மிழலையீர், ஏசல் இல்லையே!

இறைவர் ஆயினீர், மறைகொள் மிழலையீர்

கறைகொள் காசினை, முறைமை நல்குமே!”⁹

(திவீழிமிழலைப் பதிகம் பா-1:1-

2)

“காதலொடுந் தொழுதெடுத்துக் கொண்டு நின்று

கைகுவித்து பெருமகிழ்ச்சி கலந்துபொங்க,

நாதர்விரும் படியார்கள் நாளும் நாளும்

நல்விருந்தா யுண்பதற்கு வருக என்று,

தீதில்பறை நிகழ்வித்துச் சென்ற தொண்டர்

திருவமுதுகறிநெய்பால் தயிரென் நின்ன

ஏதமுறா தினிதுண்ண ஊட்டி அங்கண்

இருதிறத்துப் பொருந்தவரும் இருந்த நாளில்”

(பெ. பு. பா- 2469)

என்ற பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

இறை நெறிக்கும் ஞானத்திற்கும் குலம், வயது என்பன முக்கியமல்ல. பழுத்த சிந்தனையும் இறைமுதிர்ச்சியும் போதும் என்பதை உலகிற்கு உணர்த்தியவர்கள் திருஞான சம்பந்தரும், திருநாவுக்

கரசருமாவர். மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு என்பது போல தொண்டு செய்து இறைநெறி காத்தனர்.

ஒவ்வொரு அடியாரும் அவரவர் செய்த ஊழ்வினைக்கேற்ப ஞானசித்தி அடைந்துள்ளனர். புத்தர்க்கு நாடு, மனைவி, மக்கள் எல்லா வற்றையும் துறந்ததால் ஞானம் பிறக்கவில்லை. இல்லறத்தைத் துறந்து பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் அவர் ஞானம் பெற்றுள்ளார். திருஞான சம்பந்தர் மூன்று வயதில் உமையாளின் ஞானப்பாலைப் பருகி அற்புதங்களை நிகழ்த்தியதையும், திருநாவுக்கரசர் முதலில் புறச்சமயம் ஒழுகிப் பல இன்னல்களுக்குப் பிறகு இறை ஞானம் கிடைக்கப் பெற்றதையும் நோக்கும் போது அடியார்களின் வாழ்க்கை முந்தைய பிறப்பின் ஊழ்வினைகளை அனுபவித்த பிறகுதான் நல்வினைப் பாற்படுவர் என்பதை அறிய முடிகிறது. மேலும் ஞானம் பிறந்தவுடன் அவ்வடியார்கள் கானகத்தில் உறைந்து விடவில்லை. ஞானத்தையே செல்வமாகப் பற்றிக் கொண்டு உலகில் அறியாமை இருளில் மூழ்கி இருப்பவர்களை நல்வழிப்படத் தொண்டாற்றி உள்ளனர்.

மனிதகுலம் மட்டும் கடைத்தேற வேண்டும் என்ற எண்ணம் அடியார்களுக்கு இல்லை. மன்னுயிர்களும் கடைத்தேற வேண்டும் என அடியார்கள் விரும்பினார்கள். அவர்கள் ‘தமக்கென முயலாது நோன்றாள் பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே’ என்ற புறநாநூற்றுப் பாடல் வரிகளை மெய்யாக்கியவர்கள் ஆவர். அடியார்கள் தலங்கள் தோறும் நடந்து சென்று பெருமானை வணங்குவது மட்டும் நோக்கம் அல்ல. இறைவனின் அருள் பண்பை மக்களுக்குப் பாடல்கள் வாயிலாகக் கூறி, இறைவனுக்கும் இறையடியார்களுக்கும் இடையே தூய்மையான அன்பு உறவு ஏற்படவும் வழிவகை செய்தவர்கள் அவர்கள் தமக்கென எதையும் சேமித்து வைக்கவில்லை என்பதை அறியமுடிகிறது.

பரவையார் நெல்லைப் பகுத்துக் கொடுத்தல்

குண்டையூர் கிழார் சுந்தரார்க்கு வேண்டிய நெல்லை ஒவ்வொரு ஆண்டும் அளித்து வரும் நிலையில் ஒரு முறை மழையின்றிப் போக அவ்வாண்டு நெல் கொடுக்க முடியவில்லை. சுந்தரர் பெருமான் திருவாரூர் இறைவனை வேண்டக் குண்டையூரில் நெல் மலையாய்க் குவிந்ததையும் சுந்தரர் இறைவனை மீண்டும் வேண்ட, நெல் திருவாரூர் வீதிகளில் நிறைந்ததையும், அச்செய்தி அறிந்த பரவையார் திருவாரூரில் அவரவர் வீட்டுக்கு முன்னிருக்கும் நெல்லை அவரவர் எடுத்துக் கொள்க என்று பறையறைந்து தெரிவித்து மகிழ்ச்சி கொண்டதையும், சேக்கிழார் கூறுகின்றார். இதனை,

“வண்தொண்டர் தமக்களித்த நெற்கண்டு மகிழ் சிறப்பார்

இன்றுங்கள் மனை எல்லைக் குட்படுநெற் குன்றெல்லாம்

பொந்தங்கு மாளிகையிற் புகப்பெய்து கொள்க' என

வென்றிமுர சறைவித்தார் மிக்க புகழ்ப் பரவையார்''

(பெ. பு. பா- 3186)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

இவ்வகை இன்பத்தைப் போல் பாரதியாரின் மனைவி கடன் வாங்கி வைத்திருந்த கால்படி அரிசியையும் காக்கை குருவிகளுக்கு வாரி இறைத்து அவை அடையும் மகிழ்ச்சியில் தான் இன்பம் துய்த்தார் எனில் அவரின் அருட்தன்மையினை அறிய முடிகின்றது. இதனை,

“காக்கை குருவி எங்கள் சாதி – நீள்

கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்

நோக்குந் திசையெலாம் நாமன்றி வேறில்லை

நோக்க நோக்கக் களியாட்டம்’’¹⁰

(பாரதியார் கவிதைகள் ப – 116)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

சுந்தரரின் தொண்டு

ஒரு முறை சுந்தரர் திருப்புக்கொலியூரில் உள்ள (அவிநாசி) தலத்திற்கு வீதி வழியே செல்லும்போது அமுகரல் கேட்டது. அவர்கள் துன்பத்திற்கு காரணம் என்ன? என்று சுந்தரர் கேட்க அங்கு உள்ளோர் இரு வீட்டிலும் ஐந்து வயதில் சிறுவர்கள் இருந்தனர். இருவரும் மடுவில் குளித்துக் கொண்டிருக்கும்போது ஒருவனை முதலை உண்டது. ஒருவன் பிழைத்து உயிர் பெற்று வந்தான் உயிருடன் வந்த சிறுவனுக்குப் பூணூல் அணிவிழா நடைபெறுகிறது. இதைக் கண்டு மகனை இழந்த பெற்றோர் தன்மகன் நினைவுவர அவன் இருந்தால் இப்போது உபநயம் செய்விக்கலாம் என்று எண்ணி அமுததாகவும் தெரிவித்ததும் சுந்தரர் அப்பெற்றோர் துயாக்கண்டு மனம் பொறாமல் அவர்களை அம்மடுவுக்கு அழைத்துச் சென்று அவனை விழுங்கிய முதலை வாழும் இடத்தினைக் காட்ட வேண்டினார். பின்னர் சுந்தரர் பெருமான் இறைவனை வேண்டிப் அருட் பண்போடு பதிகம் பாடி மடுவில் இறந்த பிள்ளையை உயிர் பெறச் செய்தார். இதனை,

“உரைப்பார் உரையுததுள் கவலார் தங்கள் உச்சியாய்

அரைக்காடரவா ஆதியும் அந்தமும் ஆயினாய்

புரைக்காடு சோலைப் புக்கொலியூர் அவிநாசியே

கரைக்கால் முதலையைப் பிள்ளைதரச் சொல்லு காலனையே”¹¹

(சுந்தரர் தேவாரம் பா 7: 999:4)

“உரைப்பார் உரை என்றெடுத்ததிருப் பாட்டுமுடியா முன்னுயர்ந்த

வரைப்பான் மையில்தீள் தடம்புயந்து மறலி மைந்தன்
உயிர்கொணர்ந்து

திரைப்பாய் புனலின் முதலைவயி றுடலிற்சென்ற ஆண்டுகளும்

தரைப்பால் வளர்ந்த தென நிரம்ப முதலைவாயில் தருவித்தான்”

(பெ. பு. பா - 4244)

என்ற பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ வழி காட்டிய வள்ளுவரும்,
இதனையே சுட்டுகின்றார். இதனை,

“தன்னுயிர் தான்அறப் பெற்றாணை ஏனைய
மன்னுயி ரெல்லாம் தொழும்”¹²

(குறள் - 268)

என்று திருவள்ளுவரும் குறிப்பிடுகின்றார்.

முதலை விழுங்கிய புதல்வன் வளர்ந்த நிலையோடு வெளியே
வந்தான். அவனைக் கண்ட பெற்றோர் மனம் மகிழ்ந்தனர்.

எல்லா உயிர்களையும் தன்னுயிராக எண்ணுகின்ற அருளுள்ளம்
கண்டும், உயிரோடு வருகின்ற தன் மகனைக் கண்டும் அவன் பெற்றோர்,
சுந்தரரை அடி பணிந்து வணங்கிப் போற்றினர்.

“கரைக்கால் முதலையைப் பிள்ளை தரச் சொல்லு காலனையே”¹³

(நால்வர் மணிமாலை ப - 59 பா-39-4)

இந்நிகழ்வு சுந்தரர் மற்றவர்மேல் கொண்ட அன்பும் அருட் பண்பும்
வெளிப்படுத்துகிறது. மேலும்,

“கடக்களிறுஅடக்கிய கருணைமறவ”¹⁴

(சிலம்பு அடைக்கலக்காதை பா வரி-53)

“பற்றிய கலைஞரின் பசிப்பிணி யறுத்துப்

பல்லாண்டு புரந்த இல்லோர் செம்மல்”¹⁵

(சிலம்பு.அடைக்கலக்காதை பா-வரி-89-90)

இக்கருத்தையே சிலப்பதிகாரமும் உணர்த்துகிறது.

தவறு செய்யும் குழந்தையின் குற்றத்தைப் பொறுத்து அன்பு செலுத்தும் அன்னையைப் போல் இறைவன், பிழைசெய்யும் அடியவரையும் தம் அன்பால் அவர்களின் மனதை மாற்றி நல்வழிப் படுத்தி ஒழுகச் செய்வார். பெருமானை ‘நீர் பித்தனோ பிதற்றுகிறாய்’ என அழைத்த சுந்தரருக்கு இறைவன் திருவருள் கொடுத்துக் கத்துள்ளார். சுந்தரர் மண்ணுலகில் வறுமையால் வாடும் மக்களின் பசித் துன்பத்தைப் போக்க இறைவனை வேண்டி பாடல் பாடி மழை பொழிவது போல் நெல்மணி பொழியச் செய்ததும், அவற்றைப் பெற்று மக்களின் துன்பத்தைப் போக்கியதும், முதலை உண்ட சிறுவனைப் பிழைக்க வைத்ததும் இவ்வாறு சுந்தரர் மக்களுக்கு தொண்டாற்றியதை அறியமுடிகிறது.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வாழ்ந்த காலச் சூழலைப் பின் நோக்கிப் பார்க்க வேண்டும். புறச் சமயப் பிடியிலிருந்து மக்களைக் காக்க வேண்டிய பொறுப்பு இருந்ததால் அகச் சமய அற்புதங்களை நிகழ்த்தினார். என்பதும் அதோடு சுந்தரரின் அருட்பண்பும் புலனாகிறது.

திருஞானசம்பந்தரின் தொண்டு

திருஞானசம்பந்தர் பெருமான் திருத்தலங்கள் தோறும் சென்று இறைவனைப் பாடி மகிழ் திருத்தலப் பயனாமாகப் புறப்பட்டு சம்பந்தப் பெருமான் திருவாச்சிராமம் என்னும் பதியை அடைந்தார். அங்குள்ள இறைவனை வணங்க திருத்தலத்திற்கு வந்தபோது அவ்வூரில் வாழும் கொல்லிமழவன் என்பவருடைய மகள் ‘முயலகம்’ என்னும் நோயால் பீடிக்கப் பட்டாள். மந்திர ஓளடத முயற்சிகளால் பயன் இல்லை. அதனால் தன் மகளை சிவசக்தி முன்னே கிடத்தினான். அதை அறிந்த திருஞானசம்பந்தர் அவனுக்கு அருள் புரிந்து நடந்ததைக் கேள்வியுற்றார், அங்கே உணர்விழந்த பெண்ணைப் பார்த்தார், ஆளுடையப்பிள்ளையார் சிவபெருமானைப் பார்த்து அருட் பண்போடு பதிகம் பாடி முடிந்தவுடன் மழவன்மகள் நோய் நீங்கி எழுந்து நின்றாள். இந்த நிகழ்வு ஞானசம்பந்தர் பெருமானின் மனித நேயத்தையும் அவரின் அருட்பண்பையும் உணர்த்தி செல்கிறது. இதனை,

“அணிகிலர் தாரவன் சொன்ன

மாற்றம் அருளொடும் கேட்டு அந்நிலையில் நின்றே

பணிவளர் செஞ்சடைப் பாச்சின்மேய
பரம்பொருள் ஆயினாரைப் பணிந்து பணிந்து
மணிவளர் கண்டரோ மங்கையை
வாடமயல் செய்வதோ இவர்மாண்பது என்று
தணிவுஇல் பிணி தவிர்க்கும் பதிகத் தண்டமிழ்
பாடினர் சண்பை நாதர்”

(பெ. பு -பா- 2221)

என்று பிணி தவர்க்க தண்டமிழ் பதிகம் பாடினார். மேலும்,

“மன்னும் கவுனியார் போற்றி நிற்க
மழவன் பயந்த மழலை மென்சொல்”
கண்ணி உறுபிணி விட்டு நீங்க

கதும்எனப் பாமிசை நின்று எழுந்து

பொண்ணின் கொடியென ஒல்கி வந்து

பொருவலித் தாதையுடை அணிந்தான்”

(பெ. பு. பா - 2222)

என்றும் உற்ற பிணி விட்ட நீங்கவும் அருளினார் நாவுக்கரசர்.

“அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு”¹⁶ - (குறள்-72)

“அன்போடு இயைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்கு
என்போடு இயைத்த தொடர்பு”¹⁷ - (குறள்-73)

“அன்புஈனும் ஆர்வம் உடைமை அதுஈனும்
நுண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பு”¹⁸ - (குறள் -74)

அன்பில்லாதவர்களோ எல்லாம் தமக்கு என்று உரைப்பார். ஆனால்
அன்பே நற்சிறப்பை உருவாக்கி நல்வாழ்வுக்கு வழிகாட்டும் .என்று
வள்ளுவரும் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

ஒரு முறை திருமருகல் என்ற ஊருக்கு திருஞானசம்பந்தர் பெருமான்
வந்தபோது அங்கு வணிகக் குலத்தைச் சேர்ந்த பெண் ஒருத்தி
‘சடையாய் சரண் நீ’ விடையாய் சரண் நீ’ ‘வாளறுவ தீண்டவும் தான்
தீண்டயில்லால்’ மருகல் பெருமானே அபயம் என்று அழுது

கொண்டிருந்தாள். அந்த அழகுரல் கேட்டு திருஞானசம்பந்தர் பெருமான் அங்கு சென்று அப்பெண்ணிடம் விசாரித்தபோது அப்பெண் தான் திருமணம் செய்துகொள்ள இருந்த தன் மாமன் மகனுடன் இவ்வழி வந்தபோது அவன் பாம்பு கடித்து இறந்து விட்டான். என்று கூறி அழுதாள். அவள் படும் துயரைக்கண்ட திருஞானசம்பந்தர் பெருமான் மனம் நெகிழ்ந்து அருட் பண்போடு பதிகம் பாடி இறந்த மணமகனை எழுப்பி அவ்விருவருக்கும் திருமணம் செய்து வைத்து அவர்களை வாழ்த்தி அருளினார். இதனை,

“சடையாய் எவ்வயிர்க்கும் தாய் ஆனானைச்

சங்கரனை சகிகண்ட மவுலி யானை

விடையானை வேதியனை வெண்ணீற்றானை

விரவாதார் புரம்முன்றும் எரியச் செற்ற

படையானை பங்கயத்து மேவினாலும்

பாம்பு அணையில் துயின்றாலும் பரவும் கோலம்

உடையானை உடையானே தகுமே இந்த

ஒள்இழையாள் உள்மெலிவு என்று எடுத்தப்பாட”

(பெ. பு. பா-2385)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும்,

திருஞானசம்பந்தர் பெருமான் பல தலங்களுக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கி தரிசனம் செய்து மயிலாப்பூர் வந்தடைந்தார். அங்கு சிவனேசர் என்ற செட்டியார் தாம் தவமிருந்து பெற்ற தம் குழந்தை பூம்பாவையை பாம்பு கடித்து இறக்க அப்பூம்பாவையை எரித்து எலும்பையும் சாம்பலையும் ஒரு குடத்திலிட்டு அக்குடத்தை போற்றிப் பாதுகாத்து வந்தார். இச்செய்தியறிந்த திருஞானசம்பந்தர் பெருமான் கபாலீசுவரரை வணங்கி சிவனேசரை அழைத்து உன் புதல்வியின் எலும்புள்ள குடத்தைக் கொண்டுவரும்படி கூற சிவனேசர் அக்குடத்தை கொண்டு வந்து இறைவன் முன் வைத்தார். ”மட்டிட்ட புன்னை” எனத் தொடங்கி ஐப்பசி ஓணவிழா கார்த்திகை விளக்கீடு மார்கழி ஆதிரைநாள் முதலான விழாக்களை காணாமல் போதியோ பூம்பாவாய் என்று ஒன்பது முறை அழைத்த பின் பத்தாவது முறையாக கபாலீசரம் அமர்ந்தான் பெருஞ்சோதி காணாமல் போதியோ பூம்பாவாய் என அழைத்ததும் குடம் உடைத்து எழுந்து நின்றாள். இக்கருத்தை,

“தேற்றம் இல்சமண் சாக்கியத் திண்ணார் இச்செய்கை

ஏற்றது அன்றுஎன எடுத்துரைப்பார் என்றபோது

கோல்தொடிச் செங்கை தோற்றிடக் குடம்உடைத்து எழுவாள்

போற்று தாமரைப்போது அவிழ்ந்து எழுந்தனள்”

(பெ. பு. பா- 299)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இக்கருத்தையே,

“அரம்போலும் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர்

மக்கட்பண் பில்லா தவர்”¹⁹ - (குறள் 997)

என்று வள்ளுவரும் மக்கட் பண்பைக் குறித்து விளக்குகிறார்.

இவற்றிலிருந்து திருஞானசம்பந்தர் பெருமானின் தன்னலம் கருதாத மேலோங்கிய அன்பும், மனித நேயத்தையும், அருட்பண்பையும் நம்மால் காண முடிகின்றது.

திருநாவுக்கரசு நாயனாரின் தொண்டு

சோழநாட்டில் திங்களூரில் அப்பூதிஅடிகள் வாழ்ந்து வந்தார். இறைவனிடம் கொள்ளும் பக்தியை நாவுக்கரசரிடம் கொண்டு ஒழுகினார். தன் பிள்ளைக்கும் தான் வைத்த தண்ணீர் பந்தலுக்கும் நாவுக்கரசர் பெயரையே வைத்தார். நாவுக்கரசர் ஒருமுறை திங்களூருக்கு வந்தார். அப்பூதியடிகளின் செய்கையைக் கண்டு திகைத்தார். நாவுக்கரசரை அப்பூதியடிகள் விருந்தோம்ப விரும்பினார். அதன் காரணமாக அப்பூதியடிகளின் மகன் வாழையிலை அரியச் சென்றான். ஆங்கே நாகம் தீண்டி இறந்தான். மகனை மறைத்து அப்பூதிக்கு விருந்தளித்தார். அப்பர் மகவைப் பற்றிய செய்தியறிந்து மகவைத் திங்களூர் கோவிலுக்கு எடுத்துச் சென்று பெருமான் முன்கிடத்தி பதிகம் பாடினார். அப்பூதியடிகள் மகன் மயக்கம் தெளிந்து உயிர் பெற்றான். இதனை,

“அன்று அவர்கள் மறைத்ததனுக்கு அளவுஇறந்த கருணையராய்க்

கொன்றை நறுஞ் சடையார்தம் கோயிலின்முன் கொணர்வித்தே

ஒன்று கொலாம் எனப்பதிகம் எடுத்துஉடையான்சீர்ப்பாடப்

பின்றைவிடம் போய்நீங்கிப் பிள்ளைஉணர்ந்து எழுந்திருந்தான்”

(பெ. பு. பா :1478)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

“ஓத்தது அறிவான உயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும்”²⁰

(குறள் 214)

என்று வள்ளுவரும் எடுத்துரைக்கின்றார்.

முன்பின் அறியாத அப்பூதியடிகளின் மேல் அன்பும், கருணையும், மனிதநேயமும் கொண்ட நாபவுக்கரசரின் அருட்தொண்டும் வெளிப்படுகிறது.

கண்ணப்ப நாயனாரின் தொண்டு

நாயன்மார்களில் ஒருவரான கண்ணப்பரின் அருட்பண்பு அனைவரையும் வியக்கும் வகையில் அமைகிறது. கோத்தம்பி நாட்டில் உடுப்பூர் என்ற சிற்றூரில் நாகன் என்பவன் வேடர்குலத் தலைவன். அவன் மகன் திண்ணன். பருவம் எய்தியதும் திண்ணன் வேட்டைக்குச் சென்றார். குல வழக்கப்படி காட்டில் வேட்டையாடினார். அப்போது காலத்தி மலையைக் கண்டு அங்குள்ள குடுமித்தேவரை வணங்கினார். மேலும் குடுமித்தேவருக்கு பூவும் நீரும் கொண்டு பூசை செய்து வணங்கி இறைவனுக்கு அமுதளிக்க எண்ணி இறைச்சியை வைத்து உண்ணும்படி வேண்டினார். இப்படியே ஐந்து நாட்கள் கழிந்தன, ஆறாம் நாள் வேட்டைக்குச் சென்று இறைச்சியை எடுத்துக் கொண்டு வரும் வேளையில் இறைவன் வலக்கண்ணில் குருதி ஓடியதைக் கண்டு மனம் பதைத்தார். சிந்தை கலங்கினார் செய்வதறியாத திகைத்தார், இதற்கு காரணம் யாது எனத் தேடியலைந்தார், பச்சிலை கொண்டு வந்து கண்ணில் அப்பினார். குருதி நிற்கவில்லை. ‘உற்ற நோய் தீர்ப்பது ஊனுக்கு ஊன்’ என்னும் பழமொழி நினைவுக்கு வந்தது. தம் வலக்கண்ணை தோண்டி எடுத்து இறைவன் திருவுருவில் அப்பினார். உடனே குருதி நின்றது. திண்ணனார் மகிழ்ந்து இன்புற்று கூத்தாடினார்.

மேலும் திண்ணனாரை சோதிக்க இறைவன் தன் இடக்கண்ணில் குருதி வழியச் செய்தார். அதைக்கண்ட திண்ணனார் பதைத்துப் போனார். உரிய மருந்து ‘கண்ணே’ என எண்ணினார். அடுத்த தன் கண்ணையும் எடுத்து அப்ப எண்ணினார். தம் கண் தோண்டிய பின் இறைவனின் கண் தெரிவதற்காக செருப்பணிந்த காலை அவ்விடத்தில் ஊன்றினார். திண்ணனார் தம் இடக்கண் தோண்ட முற்பட்டார் அந்நிலையில் காளத்தி இறைவன் கண்ணப்பா நிற்க என மும்முறைக் கூறி தம் திருக்கரத்தினால் தீண்டினார். பின் காட்சி கொடுத்து அருள் புரிந்தார். இதனை,

“செங்கண் வெள்விடையின் பாகர் திண்ணனார் தம்மைஆண்ட

ஆங்கணர் திருக்கா ளத்தி அற்புதர் திருக்கை அன்பர்

தம்கண் முன்இடக்கும் கையை தடுக்க முன்று அடுக்குநாக

கங்கணர் அமுதவாக்குக் கண்ணப்ப நிற்க என்றது”

(பெ. பு. பா- 832)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

மேலும்,

“உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே”²¹

(மணிமேகலை பாத்திரம் பெற்ற காதை பா வரி-97)

மனிதன் மனிதன்பால் காட்டுவது அன்பு ஆனால் கண்ணப்பரோ அதையும் கடந்து ஓர் அ.நினைப் பொருளான கல்லின் மீது கொண்ட உண்மையான அன்பை இறை அன்பாய், நெறியாய் உணர்த்தும் போக்கை நாம் என்னவென்று உரைப்பது இதுவே உண்மையான அருட்பண்பாகும்.

தொகுப்புரை

அன்பு வளர்க்க இல்லறத்தார் தானம் செய்வர். அருள் வளர்க்கத் துறவறத்தார் தவம் செய்வார். தன்னுயிர் போல மன்னுயிர் பேணிய மன்னன் மனுநீதிச் சோழன் வரலாற்றை அறிய முடிகின்றது.

மெய்ப்பொருள் நாயனாரும், ஏனாதிநாத நாயனாரும் பகைவனுக்கும் அருளும் நன்நெஞ்சுடைய சிவனடியாராக விளங்கியதை அறிய முடிகின்றது.

சுந்தரர் முதலை உண்ட பிள்ளையை வரவழைத்துப் பெற்றோரின் கண்ணீர் துடைத்து அருளினார். தலைவனை இழந்த பசுக்கூட்டம் கதறியது கண்ட யோகியா கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்ந்து மூலன் உடலில் புகுந்து ஊர்ப்பசுக்களின் வாட்டத்தைப் போக்கியதன் மூலம் பிற உயிர்களுக்கும் சிவனடியார்கள் தொண்டு செய்ததை அறிய முடிகின்றது.

சுந்தரர் இறைவனைத் தமிழில் பதிகம் பாடிப் பெற்ற நெல்லை அவர் மனைவி பரவை நாச்சியார் பலர்க்கும் பகுத்துக் கொடுத்ததின் மூலம் அவரின் தொண்டுணர்வை அறிய முடிகிறது.

அடியார்கள் திருநீற்றின் பெருமையைப் புறச் சமயங்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்ததோடல்லாமல் உலகறியச் செய்தவர்கள் ஆவார்கள். தென்னாட்டவருக்கு உரியதாகச் சைவம் தோன்றினாலும் எந்நாட்டவரும் சொந்தம் கொண்டாடச் செய்தனர்.

அடியார்கள் எப்போதும் செய்யக்கூடிய அற்புதங்களை ஓசையில்லாமல் செய்துவிட்டு அதனால் மனிதகுலம் அடையக்கூடிய நன்மைகளை ஓர் ஓரமாக நின்று மகிழ்ச்சியுடன் பார்க்கும் பாங்கு உடையவர்களாகத் திகழ்கின்றனர். தேவாரம் பாடிய அடியார்கள் தமக்கெனச் சிந்தை செய்யாச் செம்மையுள்ளம் கொண்டவர்களாக விளங்கினர்.

மக்களிடத்தில் இறையுணர்வையும் தொண்டுணர்வையும் ஊட்டி வளர்க்கக் கூடிய நெறியில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் போன்றோராவர்.

அடியவர்கள் அறம், பொருள், இன்பம் என்ற உறுதிப் பொருள்கள் மூன்றையும் உயிர் மூச்சாகக் கொண்டு மக்கள் இனம் வாழத் தொண்டாற்றினர். பிறவாப் பேரின்பம் மன்னுயிர்கள் பெற வேண்டும் என்ற பேரவாக் கொண்டு தங்களின் வாழ்க்கையை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தள்ளனர்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. சீனிவாசன்.(ப.ஆ) பரிமேலழகர்(உ.ஆ) திருகுறள் - 244
2. மேலது - 989
3. மேலது - 315
4. இராமலிங்க சுவாமிகள் தனித்திரு மாலை பா- 8
5. தாயுமானவர் பராபரக் கண்ணி - 43:221
6. ஞா.மாணிக்கவாசகன். உமா பதிப்பகம் திருமூலர் திருமந்திரம்
மூலமும் உரையும் பா 1857
7. மேலது 81 :3
8. மெய்யப்பன்.ச பாரதியார் கவிதைகள் ப - 116
9. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை.கா. சுந்தரர் தேவாரம் பா 7: 999:4
10. சீனிவாசன்.(ப.ஆ) பரிமேலழகர்(உ.ஆ) திருகுறள் - 268
11. முத்திராமமூர்த்தி (உ.ஆ) நால்வர் மணிமாலை ப - 59 பா-39-4
12. மாணிக்கவாசகன்.ஞா (உ.ஆ) சிலம்பு அடைக்கலக்காதை பா
வரி - 53. ப- 80
13. மேலது - 89 -90. ப- 83
14. சீனிவாசன்.(ப.ஆ) பரிமேலழகர்(உ.ஆ) திருக்குறள் - 72
15. மேலது - 73
16. மேலது - 74
17. மேலது - 997
18. மேலது - 214
19. இலட்சுமணன்.இரா.ம.உ.ஆ) மணிமேகலை மூலமும் உரையும்
பாத்திரம் பெற்ற காதை பா வரி-97

பெரியபுராணத்தில் சமுதாயம்

இலக்கியங்களைப் படைக்கின்ற படைப்பாளர்களுக்குச் சமுதாயப் பார்வை உண்டு. படைப்பாளர்கள் மக்களின் வாழ்வில் ஏற்படும் சிக்கல்களையும், அச்சிக்கல்களைத் தீர்க்கும் வழிகளையும் அறிந்தவர்களாக இருப்பதால் இலக்கியங்களை உருவாக்குகின்றனர்.

“ஓர் ஒப்பற்ற மிகப் பெரிய கவிஞனானவன் தான் வாழ்ந்தகாலம், தனக்கு முற்பட்ட காலம் ஆகியவற்றை பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாக விளங்குகின்றான்” என்று மேலை நாட்டுத் திறனாய்வாளர்கள் கூறுவர்”¹

அவ்வகையில் சேக்கிழாரும் பெரியபுராணத்தை படைத்துள்ளார். இப்பெரியபுராணத்தில் இடம்பெற்றுள்ள சமுதாயக் கூறுகள், நம்பிக்கை, திருமணமுறை, நீதிவழுவாமை, இனவேறுபாடு கருதாமை, தொழில்கள், விருந்தோம்பல் போன்றவற்றை ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து விளக்குவதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

பெரியபுராணத்தில் பழக்க வழக்கங்கள்

திருமண முறை, ஊர்மன்றம், சகுனம் பார்த்தல், மறுபிறவி நம்பிக்கை, ஓரினத்தார் மற்றோரினத்தாருடன் மண உறவு கொள்ளுதல், இன வேறுபாடு கருதாமை முதலிய பழக்க வழக்கங்களைப் பெரியபுராணம் விரித்துக் கூறும் சுற்றுப்புறத் தூய்மையை அப்பரின் உழவாரப் பணியால் அறியலாம்.

திருமணமுறை

திருமணம் என்பது மனித வாழ்வின் ஒரு அங்கமாகும். ஆணும் பெண்ணும் மனமொன்றி இல்லறத்தில் இணைந்து வாழ்வதே நல்லறம் ஆகும். இல்லற வாழ்க்கையை முறைப்படி நடத்தியவர்கள் தெய்வம் ஆவார்கள் என்பதை,

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்

தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்”² (குறள் -50)

என்று திருவளியுருவம் எடுத்துரைக்கின்றார்.

மண்ணில் நல்ல முறையில் வாழ்வதற்குரிய வழிமுறையையும், நல்லொழுக்க முறையையும் தேவாரப் பாடல் விளக்குகிறது. இதனை,

“மண்ணில்நல் லவண்ணம் வாழலாம் வைகலும்

எண்ணில்நல் லகதிக்கு யாதுமோர் குறைவிலைக்

கண்ணில்நல் ல.துறுங் கழுமல வளநகர்ப்

பெண்ணில்நல் லாளொடும் பெருந்தகை யிருந்தே”³

(ச- தேவா பா -3)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இக்கருத்தை திருஞான சம்பந்தரும் குறிப்பிட்டுள்ளார். சேக்கிழாரின் தடுத்தாட் கொண்ட புராணத்திலும் அத்தகைய திருமண முறையைக் காண முடிகின்றது.

ஒருவர் தன் மகனுக்குத் திருமணம் செய்ய வேண்டுமெனில்தானும் தன் சுற்றமும் சூழ மணப்பெண் இல்லம் சென்று பெண் கேட்பது இன்றைய மரபு. சுங்ககாலத்திலேயே இம்மரபு தோன்றியிருந்தது. தொல்காப்பியர் திருமண நிகழ்வினை,

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னன்

ஐயர் யாத்தனர் காரணம் என்ப”⁴

(தொல்-பொருள்-பா 143)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

பொய்யும் தவறான ஒழுக்கக் கேடுகளும் தோன்றிய பின்னர் அந்தணர் திருமணமுறையை உருவாக்கினர் என்பர். இம்முறை பக்தி இலக்கிய காலத்திரும் நிலவியிருந்ததனை அறிய முடிகின்றது. மணமகன் வீட்டார் மணமகள் வீட்டிற்குச் சென்று பெண் கேட்கச் செல்வர். சுந்தரர்

பெற்றோர் சடங்கவியிடம் பெண் கேட்பதைச் சடங்கவியார் சுந்தரர்
 குடும்பத்தின் கோத்திரம் கேட்டறிந்தார். இதன் வழி ஒரு
 சமுதாயத்திற்குள்ளேயே பல கோத்திரங்கள் இருந்ததாகத்
 தெரியவருகிறது. சைவ சமயத்தார் கோவிலில் அர்ச்சனை செய்யும் போது
 சிவ கோத்திரம் என்பர். வைணவ சமயத்தார் விஷ்ணு கோத்திரம் என்பர்.
 கோத்திரம் சொல்வதில் சைவரும் வைணவரும் தத்தம் கடவுளரையே
 முதல்வராக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். இதனை,

“குலமுதல் அறிவின் மிக்கார் கோத்திர முறையும் தேர்ந்தோர்

நலமிகு முதியோர் சொல்லச் சடங்கவி நன்மை ஏற்று

மலர்தரு முகத்தன்ஆகி மணம்புரி செயலின் வாய்மை

பலவுடன் பேசி ஒத்த பண்பினால் அன்பு சேர்ந்தான்.”

(பெரிய- புராண- பா -154)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

மணமகள் வீட்டார் திருமணத்திற்கு உடன்பட்டதும் மணமகன்
 வீட்டினர் ஓலை அனுப்பினர். அவ்வோலையை மணமகள் வீட்டார் உவந்து
 ஏற்று மணம் பேசிய நாள் அன்றே மணப் பந்தலிட்டு முளைப்பாரியில்
 பலவகை தானியங்களையும், பயறு வகைகளையும் விதைத்தனர்.
 முளைப்பாரி செழித்து வளர்ந்திருப்பது போல மணமக்களின் வாழ்வு
 செழித்து வளரும் என்பதனை,

“நிறைகுடம் தூபம் நெருங்குபா லிகைகள் ஏந்தி

நறைமலர் அறுகு சுண்ணம் நறும்பொரி பலவும் வீசி

உறைமலி கலவைச் சாந்தின் உறுபுனல் தெளித்து வீதி

மறையவர் மடவார் வள்ளல் மணம் எதிர்கொள்ள வந்தார்.”

(பெரிய. புராண. பா- 170)

என்ற படால் எடுத்துரைக்கின்றது.

மணநாளுக்கு முதல் நாள் மணப்பெண் கையிலும் மணமகன் கையிலும் இறைவன் திருக்காப்பில் இவர்கள் மணம் இனிதே நிறைவேறி வாழ்வு நன்றாக அமைய மஞ்சள் நூலால் காப்புக் கட்டி கணிவர் சொன்ன நல்ல நேரத்தில் திருமணச் சடங்கு தொடங்கியுள்ளதையும்,

மணமக்கள் திருமஞ்சன நீராட்டி பட்டாடை புனைந்ததையும், மார்பில் சந்தனம் பூசியதையும், சுட்டியுள்ளனர். மேலும், தலையில் சூடும் மலர்க்குக் கண்ணி என்றும், கழுத்தில் அணியும் மாலைக்கு தார் என்றும் வழங்கியதனை,

“கண்ணி கார்நறும் கொன்றை காமர்

வண்ண மார்பில் தாரும் கொன்றை”⁵

(புற.நாநா பா 1-1-2)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

மணமகனும் மணமகளும் தலையிலும் மார்பிலும் மாலை சூடி, பலவகை அணிகலன்களை அணிந்து, மங்கள இசைக் கருவிகள் முழங்க மங்கையர் வாழ்த்துப் பாடி மணமகள் வீட்டில் திருமணம் நடைபெற்றதனை,

“இயம்பல துவைப்ப எங்கும் ஏத்தொலி எடுப்ப மாதர்

நயந்துபல் லாண்டு போற்ற நான்மறை ஒலியின் ஓங்க

வியந்துபார் விரும்ப வந்து விரவினர்க் கின்பஞ் செய்தே

உயர்ந்தவத கனயா னங்கள் மிசைக் கொண்டார் உழையரானார்”

(பெரிய. புராண. பா-166)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

இவ்வாறு இடைக்காலத்தில் திருமணமுறை நிகழ்வுற்றதை அறிய முடிகின்றது. நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தன் மகளை திருஞான சம்பந்தர்க்கு திருமணம் செய்து கொடுத்தபோது தம் மகளின் கையைப் பிடித்து திருஞான சம்பந்தர் கையில் பிடித்துக் கொடுத்த நிகழ்வினை,

“ஏதமில்சீம் றையவரில் ஏற்றக்குலத் தோடிசைவால்

நாதர்திருப் பெருமணத்து நம்பாண்டார் நம்பி பெறும்

காதலியைக் காழிநா டுடையபிரான் கைப்பிடிக்கப்

போதும் அவர்பெருந்தன்மை எனப் பொருந்த எண்ணினார்.”

(பெரிய- புராண- பா -3064)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

ஊர் மன்றம்

போது மக்கள் மன்னரிடமும், ஊர் மன்றத்திலும் வழக்குரைக்கும் வழக்கம் சங்கம் மரவிய காலத்திலிருந்து நிலவி வருகிறது. கண்ணகி தன் காற்சிலம்பை உடைத்து தன் காற்சிலம்பு மணிப்பரல் கொண்டதென நிறுவி வழக்குரைத்ததனை,

“கண்ணகி அணிமணிக் கால்சிலம்பு உடைப்ப

மன்னவன் வாய்முதல் தெறித்தது மணியே மணிகண்டு

தாழ்ந்த குடையன் தளர்ந்த செங்கோலன்”⁶

(சிலம்பு வழக்குறை 70-72)

என்ற பாடல் விளக்குகின்றது.

ஊர்மன்றில் ஆன்றோர்களும் கோயில் அமைச்சர்களும் இடம் பெற்றனர். சுந்தரர் திருமணத்தின் போது பெருமான் தடுத்தாட் கொள்ள முதியவராய் வந்தார். திருநாவலூரான் தன் அடிமை என்று சுந்தரர் பாட்டன் எழுதிக் கொடுத்த ஓலை ஒன்று தன்னிடம் உள்ளதாக முதியவர்

வடிவில் வந்த சிவன் உரைத்தார். ஆட்சி,ஆவணம், சாட்சி என்ற மூன்றில் ஒன்று கொண்டு மன்றங்களில் நீதி சொல்லும் வழக்கம் இருந்துள்ளது.

முதியவர் வேடத்தில் வந்த சிவனார் சுந்தரரின் முதியோர் எழுதித்தந்த ஆவணத்தை சுந்தரிடம் காட்ட சுந்தரர் அவ்வோலையை கிழித்து எரிந்தார். உடனே சிவனார் திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சபைக்கு வர சுந்தரரை அழைத்தார். சுந்தரரும் திருவெண்ணெய் நல்லூர் சென்றார். ஊர்மன்றத்தில் முதியவர் வேடத்தில் வந்த சிவனார் முறையிட்டு மூல ஓலை காட்டினார். சுந்தரர் கை ஒப்பத்தை மன்றத்தார் பார்த்துச் சுந்தரரை முதியவருக்கு அடிமை ஆக்கினார். சிவனார் திருவெண்ணெய் நல்லூர் கோயிலுக்குள் சுந்தரரை அழைத்துச் சென்ற போது சுந்தரர் வன்மை பேசியதால் வண்தொண்டர் எனப் பெயர் பெற்றார் இதனை,

“மற்றுநீ வன்மைபேசி வன்றொண்டன் என்னும் நாமம்

பெற்றனை; நமக்கும் அன்பிற் பெருகிய சிறப்பின் மிக்க

அற்சனை பாட்டே ஆகும். ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச்

சொற்றமிழ்பாடு கென்றார் தூமறை பாடும் வாயார்”

(பெரிய. புராண.பா-216)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

இடைக்காலத்தில் ஊர் மன்றம் இருந்துள்ளதையும், சான்றோர்களால் ஆலோசனை நிகழ்த்தி, நீதி வழங்கியதையும் காண முடிகின்றது.

நம்பிக்கை

நம்பிக்கை என்பது மக்களால் உருவாக்கப்படுவன இந்த நம்பிக்கையைப் பற்றி தொல்காப்பியர் இதனை,

“நம்பும் மேவும் நசையா கும்மே”⁷

(தொல்.சொல்-320)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

தொல்காப்பியத்தில் நம்பு என்ற சொல் இடம்பெற்றுள்ளது. இச்சொல் விருப்பம் என்ற பொருளை உணர்த்துகிறது. மேலும் இக்கருத்தினை நற்றிணையும் சுட்டுவதனை,

“சேரிஅம் பெண்டிர் சிறுசொல் நம்பிச்

குடவஎன் போல் நோக்கும்”⁸ (நற் -175 -8)

“நாடல் சான்றோர் நம்புதல் பழிஎனில்

பாடில கலமும் கண்ணொடு சாஅய்ச்

சாதலும் இனிதே காதல்அம் தோழி”⁹

(நற் -327 : -1-3)

என்ற பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

நற்றிணைப் பாடல் அடிகளின் மூலம் நம்புதல் என்ற சொல் நம்பிக்கை என்ற பொருளை உணர்த்துவதை அறிய முடிகின்றது.

நம்பிக்கை என்பது பொதுவான எண்ணங்களின் செயலால் விளையும் நிகழ்வாகும். ஒன்றின் மீது கொண்ட நம்பிக்கையே உறவுக்கு அடித்தளமாக அமையும். காலம் காலமாக மனித சமூகம் இயற்கையின் தம்மைக் குறித்து பல்வேறு நம்பிக்கைகளைக் கொண்டிருந்துள்ளான். ஒவ்வொரு செயலையும் கண்டும், கேட்டும், நடைமுறைப்படுத்தியது மட்டுமின்றி மனித இனம் நம்பிக்கையின் வழி வாழ்ந்து வருவதைக் காண முடிகின்றது.

இயற்கை மற்றும் இறைவன் மீது மனிதன் கொண்ட நம்பிக்கை அவனை வணங்கவும் செய்துள்ளது, வாழ்த்தவும் செய்துள்ளது.

விருந்தோம்பல்

இறைவன் மீது அடியார்கள் கொண்ட பக்தியினால் அடிளார்களின் அன்பு, ஈர்ப்பு, நேசம், தொண்டு போன்ற வற்றை உணர முடிகின்றது.

சிறுத்தொண்ட நாயனாரிடமும், இளையான்குடிமாற நாயனாரிடமும் காணப்படுகின்றன. இந்நாயன்மார்கள் சிவனடியார்களுக்கு அமுது படைத்த பிறகு உணவினை உட்கொள்வார்கள். சிவனடியார்களுக்கு உணவளிப்பதால் நாயன்மார்கள் மனம் மகிழ்ச்சி அடைவதும், அறுகவை உணவினை உண்ட சிவனடியார்கள் வாழ்த்தினால், நன்மை உண்டாகும் என்று நம்பினர். சிறுத்தொண்ட நாயனார் நாள்தோறும் சிவனடியார்களுக்கு உணவளித்த பிறகு உணவு உட்கொள்வார். இதனை,

“நறை இகழித் திருமுடியார் அடியாரை நாள்தோறும்

முறைமையினில் திரு அமுது முன் ஊட்டி பின்உண்ணும்

நிறைஉடைய பெரு விருப்பால் நியதி ஆகக் கொள்ளம்

துறை வழுவா வகை ஒழுகும் தூய தொழில் தலைநின்றார்.”

(பெரிய. புராண .பா - 3673)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

மக்கட்பேறு

திருமணத்திற்கு பிறகு குழந்தைப் பேறு இல்லாதவர்கள் இறைவனை நோக்கி தவமிருந்தால் மக்கட்பேறு கிடைக்கும் என நம்பினர். குறமகன் ஒருவன் தனக்கு மகப்பேறு இல்லாத காரணத்தினால் மனம் வருந்தி முருகக் கடவுளைத் தொழுதான். பின்னர் முருகன் அருளால் அவனுக்கு பெண் மகவு பிறந்தாள் இதனை,

“குன்றக் குறவன் கடவுட் பேணி

இரந்தனன் பெற்ற எல்வளைக் குறுமகள்”¹⁰

(ஐங். நூ 257- 1-2)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

முருகனை உள்ளன்பு கொண்டு பக்தியோடு விரதமிருந்து
வேண்டினால் பிள்ளைப்பேறு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை
பெரியபுராணத்திலும் இடம் பெற்றுள்ளது. முருகனை வேண்டிய பிறகுதான்
கண்ணப்பர் பிறந்தார் இதனை,

“பொருஅரும் சிறப்பின் மிக்கார் இவர்க்கு இனிப் புதல்வர்ப்பேறே

அரியது என்று எவரும் கூற அதன்படு காதலாலே

முருகன்அலர் அலங்கல் செவ்வேள் முருகவேள் மன்றில் சென்று

பரவுதல் செய்து நாளும் பாராய்கடன் நெறியில் நிற்பார்.”

(பெரிய. புராண. பா - 659)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

மீனவர் நம்பிக்கை

மக்கள் ஒவ்வொரு தொழிலையும் தொடங்கும் முன்பு இறைவனை
வணங்குவதை மரபாகக் கொண்டு வருவதை காண முடிகிறது. பன்டைய
தமிழர் துவங்கும் செயலில் நன்மையும், இலாபமும் கிடைக்க வேண்டும்
என்ற நோக்கத்தோடு இறைவனை வேண்டி வணங்குவதையும்,
வாழ்த்துவதையும் பரிபாடலில் காண முடிகின்றது. இதனை,

“நத்தொடு நள்ளி நடையிறவு வயவாளை

வித்தி அலையில் விளைக பொலிகென்பார்”¹¹

(பரிபாடல் 10: 85-86)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. மேலும் இக்கருத்தினை,

“பொன்னாலான சங்கு மீன் நண்டு இறால் வாளை

முதலியவற்றை ஆற்றில் இட்ட இவ்வுயிர்கள் பல்கிப்

பெருக வேண்டும் என்று வாழ்த்தினால் வளம் பெருகும்”¹²

பொன்னால் செய்த சங்கு, மீன், நண்டு, இறால், வாளை போன்ற வற்றை பொன்னால் செய்து ஆற்றில் விட்டால் உயிர்கள் பல்கி பெருகும் என்று இரா.சாரங்கபாணியும் எடுத்துரைக்கின்றார்.

இக்கருத்து பெரியபுராணத்திலும் இடம் பெற்றுள்ளது. அதிபத்த நாயனார் மீன் பிடிக்கும் தொழிலைச் செய்பவர். இவர் நாள்தோறும் மீன் பிடிக்கும் பொழுது கிடைக்கும் முதல் மீனை இறைவனுக்கு கொடுப்பதாக நினைத்து அம்மீனை ஆற்றில் விட்டு விடுவார். இதனை,

“முட்டுஇல்மீன் கொலைத்தொழில் வளத்தவர் வலைமுகந்து

பட்ட மீன்களில் ஒருதலைமீன் படுந்தோறும்

நட்டம் ஆடிய நம்பருக்கு எனநளிர் முந்நீர்

விட்டு வந்தனர் விடாத அன்புடன் விருப்பால்”

(பெரிய .புராண பா -4005)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

இத்தகைய நம்பிக்கை மக்களிடத்தில் இன்றலவும் காணப்படுகின்றது.

மக்களை துன்பத்திலிருந்து காப்பாற்றுவதும், நன்கு வாழ வைப்பது அ இறைவனே என்ற நம்பிக்கை அனைத்து மக்களிடம் தோன்றுவதுண்டு இது இயற்கைக் கூறுகளுக்கும், மனிதனின் செயல்பாடுகளுக்கும் உள்ள தொடர்பினால் ஏற்படுவதாகும்.

சகுனம் பார்த்தல்

உலகெங்கும் வாழும் மக்களிடையே சகுனம் பார்க்கும் நிலை காணப்படுகிறது. பழங்குடியினரிடம் இது மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது. பண்டையத் தமிழர் இதனை புள், நிமித்தம் என்ற சொற்களால் குறிப்பிட்டனர்.

பழந்தமிழர் வாழ்வில் சகுனம் பார்த்தலும் உண்டு. போர் முறை, மங்கல நிகழ்வு காலத்தில் சகுனம் பார்த்த குறிப்புகளை சங்கப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றது. இதனை,

“உட்பகை ஒருதிறம் படடெனப்புள்

பகைக்கு ஏவானாயிற்

சாவேம் யாமென”¹³

(புற.நா.நா பா-68)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. மேலும் இக்கருத்தினையே முல்லைப் பாட்டும் சுட்டுகின்றன.

“நன்னார் நன்மொழிக் கேட்டனம்

அதனால் நல்ல நல்லோர் வாய்ப்புள்”¹⁴

(முல்லை. பா பாடலடிகள்-17-18)

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றது.

திண்ணனார் குடுமித் தேவரை வழிபாடு செய்ய புறப்பட்ட போது பறவைகள் ஒலி எழுப்பின அவ்வொலியை திண்ணனார் தீய சகுனமாக நினைத்து பெருமானுக்கு என்ன நேர்ந்ததோ என்று நினைத்து வருந்தியதனை,

“இத்தனை பொழுது தாழ்த்தேன் என விரைந் தேகுவார்முன்

மொய்த்தபல் சகுனம் எல்லாம் முறைமுறை தீங்கு செய்ய

இத்தகு தீய புட்கள் ஈண்டமுன் உதிரங் காட்டும்

அத்தனுக் கென்கொல் கெட்டேன்! அடுத்ததென் றனையும்போதில்”

(பெரிய புராண பா- 317)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

இடைக்காலத்தில் மலர் கொண்டு வருதல், பால் கொண்டு வருதல், இசைக் கருவி முழக்கம் முதலியவற்றை நல்ல சகுனங்கள் என நம்பினார்.

பழங்குழகத்தில் நிமித்தம் பார்த்தல், காக்கைக்கு சோறிடல், பல்லி ஒலித்தல், தீய சப்தங்கள் போன்ற பல சகுனங்களை உணர்ந்து மக்கள் வாழ்ந்ததை அறிய முடிகின்றது. அதே சூழல் பக்தி இலக்கியக் காலத்திலும் தொடர்ந்திருக்கிறது.

மறுபிறப்பு

பரதன் என்பான் சங்கமன் என்ற வணிகனை ஒற்றன் என்று தவறாக எண்ணி அவனைக் கொல்ல ஆவண செய்தான். அதனால் சங்கமன் மனைவி நீலி எம்முறு துயரம் செய்தோர் இவ்வாறே துன்புறுக எனச் சபித்து இறந்தாள். மறுபிறப்பில் கோவலனாகப் பிறந்து குற்றம் செய்யாமலே கொல்லனால் காட்டிக் கொடுக்கப் பெற்று கோவலன் கொலை உண்டான். அல்லவை செய்தார்க்கு அறம் கூற்றாகும் எனச் சிலம்பு கூறுகிறது. சேக்கிழார் பெரிய புராணத்திலும் மறுபிறப்பு உண்மை என்ற புராண வரலாற்றைக் காண முடிகின்றது.

திருவாணைக்காவில் சிலந்தி ஒன்று சிவலிங்கத்தின் மேல் தூசு விழாமல் வலை பின்ன, யானை ஒன்று சிவலிங்கத்தின் மேல் இருக்கும் சிலந்தி வலையை தூசு என்று அழித்தது. இந்நிகழ்வு மாற்றி மாற்றி நடந்தது. ஒரு நாள் சிலந்தி யானையின் துதிக்கையில் சென்று குடைய யானை துதிக்கையை கீழே அடித்ததும் சிலந்தி இறந்தது. சிலந்தி கடித்ததால் யானையும் இறந்தது. சிலந்தியே கோசெங்கட் சோழனாக அவதரித்தான். அச்சோழன் யானைநுழையாத கோயில்களைக் கட்டினான். இதனை,

“மக்கட்பே நின்மையினால் மாதேவி வரம் வேண்டச்

செக்கர் நெடுஞ் சடைக்கூத்தர் திருவுள்ளஞ் செய்தலினால்

மிக்கதிருப் பணிசெய்த சிலம்பிகுல வேந்து மகிழ்

அக்கமல வதி வயிற்றில் அணிமகவாய் வந்தடைய”

(பெரிய புராண பா- 4210)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

அடிப்படையில் ‘ஊழ்’ பற்றி நம்பிக்கை நம் மக்களிடத்தில் காலம் காலமாக நிலவுகின்ற நம்பிக்கைகளுள் ஒன்றாகும் வள்ளுவர் ‘ஊழியல்’ என்ற விதியை வகுத்துள்ளதைக் காண முடிகிறது இதனை,

“ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று

சூழிவந் தான்முந் துறும்”¹⁵

(குறள் பா-380)

என்கிறார் வள்ளுவர். அடிப்படையில் முற்பிறப்பில் செய்த செயலின் பலனே இப்பிறப்பு செயல் என்பர். இவ்வாறு மறுபிறப்பு உண்டென்ற நம்பிக்கை மக்களிடத்தில் நிகழ்கின்றன. பக்தி இலக்கிய காலக் கட்டத்தில் இந்நம்பிக்கை மிகுதியாயிருக்கின்றது.

கனவு

தெய்வங்கள் கனவில் வருவதை மக்கள் நன்மை எனக் கருதுவதுண்டு. அவ்வகையில் சங்கிலியார் கனவில் சிவபெருமான் தோன்றி சுந்தரரின் காதலை எடுத்துரைத்து, சுந்தரர் கனவிலும் சிவபெருமான் தோன்றி சங்கிலியாரை மணம் முடிக்க ஆவன செய்வதாக உரைத்தார். இதனை,

“சாருந் தவத்துச் சங்கிலிகேள்! சால என்பால் அன்புடையான்

மேருவரையின் மேம்பட்ட தவத்தான்; வெண்ணெய் நல்லூரில்

யாரும் அறிய யான் ஆள உரியான்; உன்னை எனை இரந்தான்;

வார்கொள் முலையாய்! நீ அவனை மணத்தால் அணைவாய் மகிழ்தென்றார்”

(பெரிய. புராண. பா -3398)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

பரவையார் கனவில், சுந்தரர் செய்த துன்பங்களை
பொறுத்தருளுமாறு சிவபெருமான் வேண்டினார் இதனை,

“நாதரும் அதனைக் கேட்டு நங்கைநீ நம்பி செய்த

ஏதங்கள் மனத்துக் கொள்ளா தெய்திய வெகுளி நீங்கி

நோதக ஒழித்தற்கன்றோ? நுன்னையான் வேண்டிக்கொண்ட(து)

ஆதலின் மறுத்தல் செய்ய அடாதென அருளிச் செய்தார்”

(பெரிய. புராண. பா – 3504)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. இதன் வழி பக்தி இலக்கிய
காலத்திலும் மக்களிடம் கனவு பற்றிய நம்பிக்கை இருந்துள்ளதை அறிய
முடிகின்றது.

கலப்பு மணம்

அந்தணர் மரபைச் சேர்ந்த சுந்தரர் வேளாளர் குல நங்கையாகிய
சங்கிலியாரையும், கணிகையர் குல நங்கையாகிய பரவையாரையும்
திருவாரூரில் சுந்தரர் மணந்தார். வேற்று சமூகப் பெண்ணை திருமணம்
செய்து கொள்ளும் வழக்கத்தை அடியார் நிறைவேற்றியிருப்பதை அறிய
முடிகின்றது.

அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என நான்கு வருண பேதம்
கொண்ட சமுதாயமாக இடைக்கால சமுதாயம் நிலவியிருந்தன. ஆக்கால
சமூகம் வேறுபாடு உடைய சமூகமாக இருப்பினும் சமூக
நல்லிணக்கத்தோடு சிலர் வாழ்ந்துள்ளனர். இறை வழிபாட்டால் சாதி, மத
பேதமற்ற நிலையில் அடியார்களின் வாழ்வு அமைந்துள்ளதை
பெரியபுராணத்தின் வழியாக அறிய முடிகிறது.

பறவையாரை மணத்தல்

வாழ்க்கையில் வரவு செலவு கணித்து இறைவனடித் தொண்டு
செய்பவர் கணிகையர். இகத்து இன்பம் நாடும் ஆன்மாக்கட்குப், பரத்தைத்

தெய்வ ஆடலின் வாயிலாகக் காட்டுபவர் பரத்தையர். பரத்தை (இறைவன்) ஆன்மாக்கட்கு உணர்த்துவோர் பரத்தையர். அச்சொல் பிற்காலத்தில் இழிபொருட்பேறு பெற்றது.

கயிலையில் பிறந்த கமலினி திருஆரூரில் கணிகையர் குலத்தில் பரவையாராகத் தோன்றினார். இளமானின் பிணை போன்றும், பவளக்கொடி போன்றும், கரும்பின் இன்ப வடிவினளாகப் பரவையார் காட்சியளித்தார். இறைவனைப் பதியாக எண்ணி இவ்வுலகப் பதியாக யாரையும் எண்ணாத குலத்தவரைப் பதியிலார் என்று சேக்கிழார் குறிப்பிடுவர்.

சுந்தரர் பரவையாரைக் கண்டார். பரவையார் சுந்தர்க்கு கற்பகத்தின் பூங்கொம்பாகவும், காமன் தன் பெருவாழ்வாகவும், புண்ணியத்தின் புண்ணியமாகவும், சிவனருளாகவும் காட்சி தந்தார்.

பரவையார்க்குச் சுந்தரர் முருகனாகவும், மாறனாகவும், விஞ்சையனாகவும், காட்சி தந்தார். பரவையாரைச் சுந்தரர் விரும்பினார். பரவையாரும் சுந்தரரை விரும்பினார். அந்நாளில் திருமணத்திற்குச் சாதி ஒரு தடையாய் இல்லை. இறையருளால் திருத்தொண்டர்கள் வாழ்த்தப் பரவையா, சுந்தரர் இவர்களின் திருமணம் நிகழ்ந்தது. இதனை,

“தன்னையா ளுடையபிரான் சரணார விந்தமலர்

சென்னியிலும் சிந்தையிலும் மலர்வித்துத் திருப்பதிகம்

பண்ணுதமிழ்த் தொடைமாலை பலசாத்திப் பரவையெனும்

மின்னிடையாள் உடன் கூடி விளையாடிச் செல்கின்றார்”

(பெரிய புராண பா- 328)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

காதலுக்கு கண் இல்லை என்பது உலக வழக்கு. சாதி, சமயம், தொழில், எல்லை கடந்து நிற்பது காதல். இக்காலத்தில் கூட சாதிக் கொடுமைகளைக் கண் கூடாகக் காண்கின்றோம். சாதி பற்றிய

விழிப்புணர்வு இருந்த போதும் கொடுமைகள் அரங்கேறிக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன. ஆனால் சுந்தரர் காலத்தில் வருணாசிரமக் கட்டமைப்பிலும், சாதியக் கட்டுப்பாட்டிலும் ஊறிப்போன சமுதாயத்தில் அந்தணர்குலச் சுந்தரர் கணிகையர் குலப் பரவையாரை மணம் புரிந்தார் என்பதை பார்க்கின்றபொழுது, சுந்தரர் கலப்பு திருமணத்தினை ஏற்றுக் கொண்டதை அறிய முடிகிறது.

சங்கிலியாரை மணத்தல்

கைலாய நங்கை அநிந்திதை திருவொற்றியூரில் வேளாளர் குலத்தில் சங்கிலியாராக அவதரித்தார்.தாய் தந்தையர் மணம் நிகழும் காலம் குறித்துக் கூறினர்.செவியுற்ற சங்கிலியார் ஈசன் திருஅருள் மேவிய ஒருவரையே திருமணம் செய்ய விரும்புவதாக உரைத்தார்.

வேளாளர் குலத்தவர் ஒருவர் மணம் பேச வந்தார். ஆனால் சங்கிலியார் திருவொற்றியூர் கோயில் கன்னிமாடம் அமைத்து கோயில் திருப்பணி செய்து வந்தார். திருவொற்றியூரில் தங்கி இறைவனை வணங்கிய சுந்தரனார் சங்கிலியாரைக் கண்டார்.திருவொற்றியூர் இறையருளால் சங்கிலியாரைச் சுந்தரர் மணம் பெற நினைத்தார்.

சுந்தரர் சங்கிலியாரை மணம் செய்ய அருளுமாறு இறைவனை வேண்டினார். சங்கிலியார் கனவில் சிவபெருமான் 'திருவெண்ணெய் நல்லூரில் தம்மால் ஆட்கொள்ளப் பெற்ற அடியார் சுந்தரரை மனத்தால் அணைவாய்' எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். திருஆரூரில் ஒரு நங்கையை மணந்தவர் எனும் உண்மையைச் சங்கிலியார் கூறியதும் உன்னைப் பிரியாமல் இருக்க ஒரு சபதம் செய்வான்' எனச் சிவனார் சங்கிலியார் கனவில் உரைத்தார். சுந்தரரிடம் பெருமான் சங்கிலியாரைப் பிரியாதிருக்கச் சபதம் செய்து தருமாறு ஆணையிட்டார். சுந்தரர் சிவபெருமானிடம் கோயில் திருமுன்பு சபதம் செய்து தரும்போது கோயிலின் பின்பும் மகிழ்மரத்தில் எழுந்தருளுமாறு வேண்டினார். சிவபெருமான் சங்கிலியாரிடம் சுந்தரனை மகிழ் மரத்தடியில் சபதம் செய்து தர வேண்டுமாறு வேண்டிக்கொள்ளக் கூறினார்.

திருமுனைப் பாடியில் தோன்றிய சுந்தரர்க்குத் திருவொற்றியூரில் தோன்றிய சங்கிலியார் துணைவியராகச் சிவன் அருள் புரிந்தார். சுந்தரர் மகிழ் மரத்தை மும்முறை வலம் வந்து சங்கிலியாரைப் பிரியாதிருப்பதாகக் கூறிச் சபதம் செய்தார். சுந்தரர் சங்கிலியார் திருமணம் நடந்தேரியது.நாட்கள் பல செல்லத் திருஆரூர்த் தியாகேசப் பெருமான் நினைவு வந்தது.சங்கிலியாரைப் பிரிந்து சென்றார். சுந்தரர் இருகண் பார்வை இழந்தார். குற்றம் உணர்ந்த சுந்தரர் ஒற்றியூர் இறைவனை வேண்ட ஒற்றியூர் இறைவன் ஊன்றுகோல் அருளினார்.

காஞ்சி ஏகாம்பரரைச் சுந்தரர் மனமுருகி முக்கண்ணா என அழைத்துப் பாடினார். இடக்கண் பார்வை வந்தது. சுந்தரர் பின்பு திருஆரூரை அடைந்து பரவையாரிடம் சொல்ல பரவையார் இறைவனிடம் வேண்ட திருஆரூர்ப் பெருமான் அருளால் வலக்கண் பெற்றார்.

சுந்தரர் பொருட்டுச் சிவபெருமான் பரவையார் கனவில் சுந்தரனாரை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டினார். சங்கிலியாரை மணந்த சுந்தரரைத் தான் ஏற்றுக் கொள்ள இயலாதென மறுத்தார். வெகுளி நீங்கிச் சுந்தரனை ஏற்றுக் கொள்ளப் பரவையாரிடம் சிவன் வேண்டினார்.இதனை,

“நாதரும் அதனைக் கேட்டு நங்கைநீ நம்பி செய்த

ஏதங்கள் மனத்துக் கொள்ளா தெய்திய வெகுளி நீங்கி

நோதக ஒழித்தற் கன்றோ? நுன்னையான் வேண்டிக் கொண்ட(து)

ஆதலின் மறுத்தல் செய்ய அடதென அருளிச் செய்தார்”

பெரிய புராண பா 3504)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டாயின் வாக்கினில் ஒளி உண்டாகும் என்ற கருத்திற்கேற்ப உண்மையான இறைப்பற்றுக் கொண்ட சுந்தரர் வேளான் குலச் சங்கிலியாரை மணந்ததும் சுந்தரர் திருமணத்திற்குச் சிவபெருமான் துணையாக நின்றதையும் பார்கின்ற

பொழுது, சுந்தரர் இறைவன் மீது கொண்டிருந்த பேரன்பு புலப்படுகிறது. அதனால் சுந்தரர் 'தம்பிரான் தோழன்' என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளார்.

இனவொற்றுமை

மன்னர் குலத்தவராகிய நரசிங்கமுனையரையர் மறையவர் குலச் சுந்தரரைத் தத்து (மகன்மை) எடுத்துக் கொண்டார். நீலநக்கராகிய மறையவர் வீட்டில் நீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும், மறையவர் குல சம்பந்தரும் விருந்துண்டு உறைந்தனர். திருஞான சம்பந்தராகிய மறையவர் திருமணத்தில் இனவேறுபாடு இன்றி அனைவரும் கலந்து கொண்டனர். சுந்தரர் பரவையார் திருமணத்தை பல்வேறு இன சிவனடியார்கள் சேர்ந்து முடித்து வைத்தனர்.

திருவீழிமிழலையில் பல்வேறு இன மக்கள் பஞ்சத்தால் வறுமையுற்ற போது திருநாவுக்கரசரும் திருஞான சம்பந்தரும் சிவபெருமான் அருளால் படிக்காசுப் பெற்று உணவிட்டுக் காத்தனர்.

பல்வேறு இன மக்கள் ஊர் மன்றத்தில் ஒன்று கூடி மன்றத்திற்கு வருகின்ற வழக்கைத் தீர்த்து வைத்தனர். திருநீல கண்டக் குயவர் அடைக்கலமாய்க் கொடுத்த ஓடு காணவில்லை எனக் கூறும்போது துறவி வடிவில் வந்த சிவபெருமான் தில்லைவாழ் அந்தணர்களிடம் முறையிட்டதாகத் திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் விரித்துரைக்கும்.

மறையவர் குலத்தைச் சார்ந்த அப்பூதி அடிகளார் தாம் வைத்த தண்ணீர்ப் பந்தலுக்கும் அறச்சாலைக்கும் வேளாண் குலத்தைச் சார்ந்த திருநாவுக்கரசர் பெயரைச் சூட்டினார். இதனை,

“வந்தணைந்த வாகீசர் மந்தமா ருதசீதப்

பந்தருடன் அமுதமாந் தண்ணீரும் பார்த்தருளிச்

சிந்தைவியப் புறவருவார் திருநாவுக் கரசெனும் பேர்

சந்தமுற வரைந்ததனை எம்மருங்குந் தாங்கண்டார்”

(பெரிய.புராண.பா- 1793)

என்ற பாடல் எடுத்துரைகிறது.

மேலும் கோயிலுக்கு எண்ணெய் வழங்குதலைக் கலயநாயனார் புராணத்தில் காணலாம். கோயிலுக்குச் சந்தனம் வழங்கும் திருப்பணி பற்றி மூர்த்தி நாயனார் புராணம் விரித்துரைக்கும். ஆலயத்திற்கு அமுதுபடிகள் வழங்குதலைக் கோசெங்கட் சோழ நாயனார் புராணம் விரித்துரைக்கும். கோயில் சுற்றுப்புறத் தூய்மை காக்கும் பணியைத் திருநாவுக்கரசரின் உழவாரப் பணியினால் அறியலாம். பெண்களும் திருக்கோயில் பணியில் ஈடுபட்டமையைத் திலகவதியார் திருப் பணியால் உணரலாம்.

இதன் மூலம் ஆண், பெண் பாகுபாடு இன்றியும் இன வேறுபாடு இன்றியும், இறைவனுக்கான வழிபாட்டிலும் இறைவனை வழிபடும் அடியவர்களுக்கென பொது ஒற்றுமையோடும் வாழ்ந்த சமூக சூழலினை அறிய முடிகின்றது.

நீதி வழுவாமை

கண்ணால் பார்ப்பது பொய்,காதால் கேட்பதும் பொய், தீர விசாரிப்பதே மெய் என்னும் வாய் மொழிக்கேற்ப,சேக்கிழார் தம் பெரியபுராணத்தில் அறம் மாறாத வகையில் மக்கள் இருந்தமையைப் புலப்படுத்துகிறார். எந்த ஒரு குற்றச் சாட்டை யார் மீது தொடுத்திருந்தாலும் அதற்குப் போதிய சான்று இருக்க வேண்டும்.

தடுத்தாட் கொண்ட புராணத்தில் சுந்தரரை ஆட்கொள்ள வந்த இறைவர் முதியவராய் அந்தணர் வடிவில் வந்தார். சுந்தரருக்கு நடைபெற இருந்த திருமணத்தை தடுத்தார். சுந்தரரைப் பார்த்து 'எனக்கும் உனக்கும் முன்காலத்தில் உண்டான ஒரு வழக்கைத் தீர்த்துவிட்டு அதன் பின் நீ உன் திருமணத்தைச் செய்து கொள்க!' என்று கூறினார். வழக்கு ஊர் மன்றத்திற்குச் சென்றது. அறம் கூறும் அவையினர் முதியவரிடம்,சுந்தரர் அடிமை என்பதற்குரிய சான்றுகளாக ஆட்சி, ஆவணம் அயலவரின் சாட்சி என்ற மூன்றில் ஏதேனும் ஒன்றைக் காட்ட வேண்டும் என்றனர். முதியவர்

வடிவில் வந்த இறைவர் நம்பி ஆரூரார் வழி வழி அடிமை என்ற
ஒலையைக் காட்டினார். இதனை,

“ஆட்சியில் ஆவணத்தில் அன்றிமற் றயலார் தங்கள்

காட்சியில் மூன்றில் ஒன்று காட்டுவாய் என்ற முன்னே

மூட்சியிற் கிழித்த ஓலை படியோலை மூல ஓலை

மாட்சியிற் காட்ட வைத்தேன்’ என்றனன் மாயை வல்லான்”

(பெரிய .புராண.பா-202)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

மேற்காண் நிகழ்ச்சி சுந்தரருக்கும் முதிய அந்தணருக்கும்
நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி என்பது மட்டுமல்ல. இவ்வழக்கு ஊரார்
முன்னிலையில் ஆராயப்படுகிறது. திருமண நிகழ்ச்சியின் போது சுந்தரர்
மீது வழக்கு தொடுத்த,முதிய அந்தணர் மீதுதான் மக்களுக்கு கோபம்
இருந்தது.அறம் கூறும் அவையத்தினரால் வழக்கு ஆராயப்பட்டு அவர்கள்
கேட்ட சாட்சியங்கள் மூன்றில் ஒன்றான மூல ஓலையின் கையெழுத்து
(ஆவணம்) சுந்தரரின் முன்னோர் கையெழுத்தோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்த
பிறகே தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது.

இவ்வழக்கில் முக்கிய அந்தணர் சுந்தரர் அல்லாமல் கூடியிருந்த
மக்களுக்கும் தொடர்பு இருந்தது.மனிதனை மனிதன் அடிமை செய்யும்
வழக்கு உலகில் இல்லை என்பதை மறைபொருளாக உணர்த்தவே
சேக்கிழார் சுந்தரர் வரலாறு கொண்டு விளக்குகிறார். மேலும் தனிப்பட்ட
இருவரின் வழக்கு என்று கருதாமல் திருவெண்ணெய் நல்லூர்
மக்களுக்கும் நிர்வாகிகளும் ஒன்று சேர்ந்து சமுதாய நலன் கொண்டு
பொறுப்புடனும், அக்கறையுடனும், நேர்மையுடனும் வழக்கு விசாரித்த
நேர்மையினை அறிய முடிகின்றது.

சாதி அமைப்பு

சமுதாயத்தில் சாதிப் பிரிவுகள் தொழிலின் அடிப்படையில் தோன்றின. அமைந்தன. வருணாசிரம முறை, பிற்காலத்தில் பிழைப்புக்காக இறையருள் நெறியைத் திசைமாற்றச் சமுதாயத்தில் சிலர் படைத்த சாத்திரம் சொன்ன நெறி. சாத்திரங்கள் சாதி நோய்களை வளர்க்க உதவியமைப் பற்றி சிவவாக்கியர் கூறுகின்றார். இதனை,

“சாத்திரங்கள் ஒதுகின்ற சட்டனாதப் பட்டரே!

வோர்த்திரைப்பு வந்தபோது வேதம்வந்து உதவுமோ?

மாத்திரைப் போதும்முனே அறிந்து தொக்க வல்லீரேல்

சாத்திரப்பை நோய்கள் ஏது? சத்தி முத்தி சித்தியே”¹⁶

அணிகலன் பல எனினும் பொன் ஒன்றுதான். மாந்தர் பலர் எனினும் ஆன்மா ஒன்றுதான் என்பதனை,

“சாதியாவ தேதடா? சலந் திரண்ட நீரெலாம்

பூதவாசல் ஒன்றலோ, பூதம் ஐந்தும் ஒன்றலோ?

காதில்வாளி காரை, கம்பி பாடகம் பொன் ஒன்றலோ?

சாதிபேதம் ஒதுகின்ற தன்மை என்ன தன்மையோ?”¹⁷

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

பழங்காலத்தில் நில அடிப்படையிலே மக்களின் வாழ்க்கை மாறுபட்டிருந்துள்ளது. இதனை,

“ஆயர் வேட்டுவர் ஆடுஉ திணைப்பெயர்

ஆவயின் வருஉம் கிழவரும் உளரே”¹⁸

(தொல்காப்பியம்-)

என்று ஆயர், வேட்டுவர் என்ற பிரிவுகள் திணை அடிப்படையில் அமைந்ததாக தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐவகை நிலத்திற்கேற்பவும் அவர்கள் செய்த தொழிற் பிரிவுகளுக்கு ஏற்பவும் தனித்தனிக் குழுவாக இருந்தனர். சாதி வேற்றுமைகள் அன்றைய காலச் சூழலில் இல்லை. பிற்காலத்திலேயே சாதி வேற்றமையானது தலை தூக்கிற்று.

குன்றத்தில் வாழ்வோர்(குறவர் குறத்தியர்) குறவர், குறத்தியர் எனப் பெயர் பெற்றனர். குறிஞ்சி நிலத்திற்கும், மருத நிலத்திற்கும் இடைப்பட்ட நிலத்தில் வாழ்வோர் இடையர் என அழைக்கப் பட்டனர். உழைத்து பயிர் தொழில் செய்வோர் உழவர் எனப்படுவர். ஆற்றின் வெள்ளம் தடுத்து பயிர்த்தொழிலால் உலகைக் காப்போர் வெள்ளாளர் என்று அழைக்கப் பெற்றனர். வெள்ளத்தை ஆள்பவர் வெள்ளாளர். வெள்ளாளர் என்ற சொல் வேளாளர் என்றும் அவர்கள் செய்யும் தொழில் வேளாண்மை என்றும் ஆயின. இத்தொழில் முறையில் இனப் பிரிவுகள் பண்டைய காலத்தில் தோன்றி உள்ளன. மேலும் மருந்து கொடுத்து நோயைக் குணப்படுத்துவோர் மருத்துவர் என்றும் அழைக்கப் பட்டனர்.

“வாளால் அறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன் பால்

மாளாத காதல் நோயாளன் போல்”¹⁹

(பெருமாள் திருமொழி பா-4: 1-2)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

ஒவ்வொரு தொழிலையும் செய்வோர் அவரவர் புரியும் தொழிலுக்கேற்ப பெயர் பெற்று ஒருவர் மற்றொருவரை அழைக்கத் தொடங்கினர்.

இதனை முற்றிலும் உணர்ந்தவர்களாக பல சைவ அடியார்கள் இருந்துள்ளதை பெரியபுராணத்தின் வழியாக அறிய முடிகின்றது.

இந்த உண்மைகளை நன்குணர்ந்த சேக்கிழார் அனைத்து இனத்தாரிலும் தோன்றிய சைவத் திருத்தொண்டர்களின் வரலாற்றைத் தொகுத்து திருத்தொண்டர் புராணம் பாடினார்.

சேக்கிழார் சமுதாய அமைப்பை நுண்மான் நுழைபுலத்தோடு ஆராய்ந்து சாதிய வேறுபாட்டை கலைந்த அடியவர்கள் எச்சாதியாயினும் ‘அடியவர்கள்’ நம்மவர்களே என்ற கொள்கையோடே பெரியபுராணத்தைப் படைத்து அருளியுள்ளார்.

தொழில்கள்

மக்களின் வாழ்க்கையை நிர்ணயிப்பவை தொழில்களாகும். புண்டைய தமிழகத்தில் மக்கள் வேட்டையாடுதல், மீன்பிடித்தல், ஆநிரைமேய்த்தல், வேளாண் தொழில் செய்தல் போன்ற தொழில்களைச் செய்துள்ளனர். அத்தொழில்களின் பதிவுகள் பெரியபுராணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

வேட்டையாடதல்

ஆதிகாலத்தில் மனிதன் தன்னுடைய உணவிற்காகவும் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் விலங்குகளை வேட்டையாடினான். இது கண்ணப்பநாயனார் புராணத்தில் கண்ணப்பர் வேடர் குலத்தைச் சார்ந்தவர். இவரின் இயற் பெயர் திண்ணன் என்பதாகும். வேடர் குலத்தின் மரபிற்கேற்ப இளம் வயதிலேயே வில்லை ஏந்தி வேட்டைத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர். இறைவனை உள்ளன்போடு நினைந்து வழிபட்டவர். இவரின் வரலாற்றினை,

“கந்தபுராணம் மருதவன புராணம் தியாகராசலீலை

பெருந்துறைப் புராணம் குற்றாலப் புராணம்

என்ற நூல்கள் கண்ணப்பரின் பெருமையை உணர்த்துவதாக பாலமுருகன் கூறுகின்றார்.

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் வேட்டையாடுதலோடு கிழங்கு அகழ்தல், தேன் எடுத்தல், திணை விதைத்தல் போன்ற தொழில்களையும் மேற்கொண்டுள்ளனர். என்பதனை,

“செந்திணை இடியும் தேனும் அருந்தவார் தேனில் தோய்த்து

வந்தஊன் அயல்வர் வோரி விளங்கனிக் கவளம் கொள்வார்

நந்திய இயல் உண்டி நசையொடு மிசைவார் வெவ்வேறு

அந்தம்இல் உணவில் மேலோர் ஆயினர் அளவிலார்கள்.”

(பெரிய புராண பா - 684)

என்ற பாடல் வேட்டைத் தொழிலில் ஈடுபட்ட மக்களைப் பற்றி உணர்த்துகின்றது.

மீன்பிடித்தல்

நெய்தல் நிலத்து பரதவர்கள் கடலில் மீன்பிடித்தலை தலையாய தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர்.

“சங்க இலக்கியங்கள் மீனவர்களைப் பற்றி பேசும்போதெல்லாம் பரதவர் என்றே பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர்.”

நெய்தல் நில மக்கள் மீன்பிடித் தொழிலை மேற்கொண்டனர்.

“வள்ளை நீக்கி வயமீன் முகத்து

கொள்ளை சாற்றிய கொடுமுடி வலைஞர்.”²¹

மதுரைக்காஞ்சி :255-256)

என்ற மதுரைக்காஞ்சியின் பாடலடிகள் வலைஞர்கள் பற்றி விளக்குகின்றன.

பெரியபுராணத்தில் அதிபத்தநாயனார் மீன்பிடி தொழிலை மேற்கொண்டார் என்பதனை,

“முட்டுஇல் மீன் கொலைத்தொழில் வளர்த்தவர் வலைமுகந்து

பட்டமீன்களில் ஒருதலை மீன்படுந் தோறும்

நட்டமாடிய நம்பருள் தெனநநீர் முகந்து

விட்டு வந்தனர் விடாதஅன் புடநென்றும் வில்பால்”

(பெரிய. புராண பா- 4005)

என்ற பாடல் வழி அறிய முடிகின்றது.

வலைஞர் குலத்தில் பிறந்த அதிபத்தர் மீன்பிடித் தொழிலைச் செய்து கொண்டு அதன் மூலம் இறைப்பணி ஆற்றி வந்தார். மேலும் முதலில் பிடிக்கும் மீனை இறைவனுக்கு அர்ப்பணமாகக் கடலில் விட்டுவிடுவார். மீன்கள் கிடைக்காததால் குடும்பம் ஏழ்மையில் வாடியது. பல நாள் மீன்கள் கிடைக்காமல் காத்து இருந்து ஒரு நாள் கிடைத்த பொன்மீனையும் இறைவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்தார்.

தொடக்க காலத்தில் மீன்கள் தூண்டில்கள் மூலம் பிடிக்கப்பட்டன. அதுமட்டுமின்றி கட்டுமரம், மரக்கலம் ஆகியவற்றில் சென்று ஆழ்கடலில் மீன்பிடித்தனர்.

கடலில் சென்று மீன்பிடிக்கத் திமில் அம்பி தோணி என்ற மூன்று பொருட்களையும் பயன்படுத்தினர் என்பதை சங்க இலக்கியம் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

“வாள்வாய் சுறவின் பணித்துறை நீந்தி

நாள் வேட்டு எழுந்த நயனில் பரதவர்

வைகுகடல் அம்பியின் தோன்றும்”²²

(அக.நா.நா: 187:21-23)

“கடல்பாட விந்து தோணி நீங்கு”²³

(அக.நா.நா: 50-1)

என்ற பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

அதிபத்த நாயனார் புராணத்தில் படகுகளில் சென்று வலை விரித்து மீன்களைப் பிடித்தனர் என்ற செய்தி காணப்படுகிறது. இது மீன்பிடி தொழிலின் பரிணாம வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது. இச்செய்தியினை,

“வியல் அளக்கரில் விடும் திமில் வாழ்நர்கள் கொணர்ந்த

கயல் அளப்பன் பரத்தியர் கருநெடுங் கண்கள்”

(பெரிய புராண பா- 4000)

அதிபத்தர் நாயனார் புராணம் மீன்பிடி தொழிலின் நிலையினைச் சுட்டுகிறது.

ஆநிரை மேய்த்தல்

மனிதன் நாகரிக வளர்ச்சியின் காரணமாகவும் பிற துன்பங்களில் இருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் விலங்குகளை வளர்ப்பதற்குப் பழக்கப் படுத்தினான்.முல்லை நில மக்கள் ஆநிரை மேய்த்தலைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர்.

இடைக்காலத்தில் ஆனாய நாயனாரும், திருமூலரும் ஆநிரை மேய்த்தல் தொழிலில் ஈடுபட்டதைக் காண முடிகின்றது.

ஆனாயநாயனார்

இவர் இடையர் குலத்தில் பிறந்தவர். ஆநிரை மேய்த்தல் தொழிலை மேற்கொண்ட இவர் பஞ்சாட்சரத்தை ஏழு சுரங்கள் பொருந்தக் குழலில் வாசித்த பெருமை இவருக்கு உண்டு.

ஆனாயநாயனார் பசுவினை மேய்ப்பது மட்டுமின்றி வேயங்குழல் வாசிப்பதும் இவருடைய வழக்கமாக இருந்தது என்பதனை,

“ஆவின்நிரைக் குலம்எப்படி பல்க அளித்து என்றும்

கோவலர் ஏவல் புரிந்திட ஆயர்குலம் பேணும்

காவலர்தம் பெருமான்அடி அன்புறு கானத்தின்

மேவு துளைக்கரு விக்குழல் வாசைன மேல்கொண்டார்.”

(பெரிய புராண பா-942)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. மேலும் பண்டைக் காலத்தில் ஆநிரை மேய்ப்பவர்களிடம் குழல் வாசிக்கும் பழக்கம் இருந்ததனை,

“.....கன்றொடு

கறவைப் பல்லினம் புறவு கொறுகளக்

குழல்வாய் வைத்தனர் கோவலர்”²⁴

(அக நா நா- .354:3-5)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

திருமூலநாயனார்

மூலன் என்னும் இடையன் இறந்து கிடக்க அவனைச் சுற்றி பசுக்கூட்டம் அழுது கொண்டிருந்தது. அக்காட்சியைக் கண்ட யோகயாரி ஒருவர் பசுக்களை வீட்டுக்கு அனுப்பிவைக்க எண்ணினார். அதனால் மூலன் உடலில் தாம் புகுந்து எழுந்தார். அதனைக் கண்ட பசுக்கூட்டம் மகிழ்வோடு வீடு அடைந்தன. திருமூல நாயனார் ஆநிரைகளை மேய்த்தார் என்ற கருத்தினை,

“நிறை மேய்ப்பான் மூலன் என்னும் பெயர் உடையான்”²⁵

(திருமந்திரம் பா :11)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

ஆநிரை மேய்த்தல் தொழில் இடைக்காலத்தில் மக்கள் பலரால் மேற்கொள்ளப்பட்டதை அறிய முடிகிறது. தொடக்க காலத்தில் ஆநிரை மேய்ப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் வேயங்குழல் வாசிக்கும் பழக்கமும் இருந்துள்ளது என்பதையும் அறிய முடிகின்றது.

வேளாண்தொழில்

பழங்குடி மக்களின் இன்றியமையாத தொழில் வேளாண்மையாகும்.

“ஒரு நாட்டின் வாழ்விற்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் அடிப்படை

உழவு என்பதைப் பண்டை தமிழ் மக்கள் உணர்ந்திருந்தனர்.”²⁶

மேலும், அக்காலத்தில் வேளாண்மைத் தொழில் மிகவும் இன்றியமையாத தொழிலாகும் இத்தொழில் நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியாகும். வேளாண்மை என்ற சொல்லிற்கு ஆராய்ச்சியாளர்கள் விளக்கம் தருகின்றனர்.

“வேளாண்மையாவது பிறரை விரும்பி பேணுதலை யாளுந் தன்மை”²⁷

என்று வேளாண்மைத் தொழிலினை தேவநேயப் பாவாணர் குறிப்பிடுகின்றார்.

தொடக்க காலத்தில் மருதநில மக்கள் வேளாண்தொழிலை மேற்கொண்டனர் என்பதனை,

“பொருபடை தருஉம் கொற்றமும் உழவர்

ஊன்றுசால் மருங்கின் நன்றதன் பயனே”²⁸

(புற.நா.நா.பா :35:25-26)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

தொடக்க காலத்தில் உழவர்கள் வேளாண் மாந்தர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர்களது அடிப்படைத்தொழில் பயிர்த்தொழிலை ஒம்பிக் காத்து நல்ல விளைவினைப் பெருக்குவதாகும். இக்கருத்தினை,

“வேளாண் மாந்தர்க் குழுதாண் அல்லது

இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி”²⁹

(தொல்.பொருள்.மரபு.81)

தொல்காப்பிய பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

பெரியபுராணத்தில் வேளாண்மைத் தொழில் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. இளையான்குடி மாறநாயனார் புராணத்தில் இத்தன்மையைக் காணலாம். வறுமையில் வாழும் நாயனார் சிவனடியாருக்கு வயலில் விதைத்த நெல்லினைக் கொண்டு வந்து அமுது படைத்தார். இதனை,

“சுற்றநீர் வயல் செல்லத் தொடங்குவார்”

(பெரிய- புராண-பா- 453)

“புள் உறங்கும் வயல் புகப் போயினார்.”

(பெரிய- புராண- பா 456)

என்ற பாடல் வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

வயல் பற்றிய குறிப்புகள் வருவதன் மூலம் வேளாண் தொழிலில் ஈடுபட்ட அடியார்கள் இருந்ததையும் அறிய முடிகின்றது.

வீடுபேறு அடைதல்

திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், திருமூலர், நெடுமாறர், மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறையார், நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், அப்பூதி அடிகள், சோமாசி மாறர் போன்றோர் குருவருள் பெற்று வீடு பேற்றைப் பெற்றவர்கள் என்பதையும்,

எறிபந்தர், கலயர், முருகனார், கண்ணப்பர், சேரமான் பெருமாள், ஆனாயர், மூர்த்தியார், சண்டீசர், திருநாளைப்போவார், சாக்கியனார், கூற்றுவ நாயனார், தண்டியடிகள், கோட்புலியார், கலிக்காமர், கலியர், அதிபத்தர், நீலநக்கர், பூசலார், கணம்புல்லர், நமிநந்தி அடிகள், கழற்சிங்கர், செருத்துணையார், புகழ்த்துணையார், ஐயடிகள், காடவர்கோன், கோச்செங்கட் சோழர் போன்றோர் (சிவலிங்கத்தால்) திரு அருள் பெற்று முக்தி அடைந்தார்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

அடியார் வழிபாட்டால் வீடு பெற்றோர்

திருநீலகண்டர், இயற்பகையார், மூர்க்கர், சிறுத்தொண்டர், இடங்கழியார், முனையடுவார், சத்திநாயனார், அமர்நீதிநாயனார், மெய்ப்பொருளார், ஏனாதிநாதர், புகழ்ச்சோழர், மானக்கஞ்சாறர், காரைக்கால் அம்மையார், கலிக்கம்பர், நேசநாயனார் போன்றோர் சிவனடியாரை வழிபட்டு வீடு பேற்றை பெற்றார்கள் என்பதனை,

“திருஞான சம்பந்தர் திருநாவுக்கரசர்

திருமூலர் நெடுமாறர் மங்கையர்க் கரசி,

கரைசேருங் குலச்சிறையார் யாழ்ப்பாணர் குறும்பர்

கணநாதர் அப்பூதி சோமாசி மாறர்,

உரைசேரும் இவர்கள்பதி னொருவர் குரு

வருளால் உயர்முக்தி அடைந் தவர்கள்”³⁰ (சே பு பா -42)

மேலும்,

“எறிபந்தர், கலயர், முருகனார் கண்ணப்பர் ஆனாயர்

தாயர்மூர்த்தியார் சண்டேசர் திருநாளைப் போவார்”³¹

(சேரி பு பா -43)

என்ற பாடலும்,

“சேரனார் சாக்கியனார் கூற்றுவனார் தண்டி

சிறப்புலியார்பசுபதியார் கலிக்காமர் கலியர்,

காரியார் அதிபத்தர் நீலநக்கர் பூசல்

கணம்புல்லர் கோட்புலியார் நமிநந்தி யடிகள்

சீருடைய கழற்சிங்கர் வாயிலார் தூய

செருத்துணையார் புகழ்த்துணையார் காடவர் ஐயடிகள்,

மூரிநெடு வேற்செங்கட் சோழனாராக முப்பதுபேர்

சிவலிங்கத் தால் முக்தி யடைந்தோர்.”³² (சேரி பு பா -44)

என்ற பாடல்கள் சிவனடியாரை வழிபட்டு வீடுபேறு பெற்றதனை எடுத்துரைக்கின்றன.

தவம்

சமுதாயத்தில் எப்பகுதியில் சான்றோர் தோன்றுவார் என்று கூற இயலாது.கள்ளியில் உயர்ந்த அகில் பிறக்கும்.மான் வயிற்றில் மணமுள்ள அரிதாரம் பிறக்கும். முத்து உவர் கடலில் பிறக்கும். அதுபோல எங்கும் சான்றாண்மை உடைய தவத்தோர் தோன்றலாம் என்பதனை,

“கள்ளி வயிற்றில் அகில் பிறக்கும் மான்வயிற்றில்

ஒள்ளரி தாரம் பிறக்கும் பெருங்கடலுள்

பல்விலய முத்துப் பிறக்கும் அறிவார்யார்

நல்லாள் பிறக்கும் குடி”³³

(நான்மணிக்கடிகை பா- 6)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், காரைக்கால் அம்மையார், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், பிறப்பறுத்த திருநாளைப்போவார், ஆனாயர், ஐயடிகள், காடவர்கோன், திருமூலர், சேரமான் பெருமாள் நாயனார் போன்றோர் தவம் செய்து வீடு பேறு அடைந்ததை அறிய முடிகின்றது.

திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர் போன்றோர் இயற்றமிழறிஞர்கள். ஆனாயர், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் போன்றோர் இசை வல்லுனர். இசைமீட்டி பாடியதால் இறைவனை அடையும் பேறு பெற்றனர்.

திருமூலர், சேரமான் பெருமாள் நாயனார், ஐயடிகள், காடவர்கோன் போன்றோர் பொய்யடிமை இல்லாத சீலர்களாக வலம் வந்ததனை,

“கவுணியர்நா வுக்கரசர் பேயார்இம் மூவர்

கற்கும்இயல் இசைவல்லோர் இசைத்தமிழ்நூல் வல்லோர்:

பவமணுகாத் திருநாளைப் போவார்ஆ னாயர்

பாண்பர மனைப்பாடு வாராக நால்வர்,

புவனிபுகழ் ஐயடிகள் திருமூலர் காரி

பொய்யடிமைஇல்லாத தமிழ்ப்புலவர் சேரர்

நலமுடைய இவர்ஐவர் இயல் வல்லோர்

நின்றநாயன்மார் தவம்புரிந்து நற்கதியை அடைந்தோர்”³⁴

(சே. பு பா-46)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

சிவனடியார்களின் குலம்

கோச்செங்கட் சோழர், புகழ்ச் சோழர், இடங்கழி நாயனார், நின்றசீர் நெடுமாறர், சேரமான் பெருமாள் நாயனார் ஆகியோர் பேரரசர்களாவர்.

சிற்றரசர்கள்

நரசிங்க முனையரையர், கூற்றுவ நாயனார், கழற்சிங்க நாயனார், மெய்ப்பொருள் நாயனார் ஆகியோர் சிற்றரசர்களாவர்.

வணிகர்

காரைக்கால் அம்மையார்,மூர்த்தி நாயனார், கலிக்கம்ப நாயனார், அமர்நீதி நாயனார் இயற்பகையார் போன்றோர் வணிக குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களாவர்.

வேளாளர்

செருத்துணை நாயனார், கோட்புலி நாயனார், சத்தி நாயனார், இளையான்குடி மாற நாயனார், தாயநாயனார், சாக்கிய நாயனார், மானக்கஞ்சாரர், விறல் மிண்டர், ஏயர்கோன், கலிக்காம நாயனார் ஆகியோர் வேளாளர் குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் ஆவர்.

கோபாலர் குலம் (இடையர் குலம்)

ஆனாயர்,திருமூல நாயனார் இவர்கள் இருவரும் இடையர் குலத்தைச் சார்ந்தவர் ஆவர்.

குயவர்

திருநீலகண்டர் மட்பாண்டம் வணையும் குயவர் குலத்தைச் சார்ந்தவராவர்.

பாணர்

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் பாணர் குலத்தைச் சார்ந்தவர் ஆவார்.

பரதவர்

அதிபத்தர் பரதவர் குலத்தைச் சார்ந்தவராவர்.

வேட்டுவர் குலம்

கண்ணப்ப நாயனார் வேடர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆவார்.

சாணார்

ஏனாதிநாத நாயனார் சாணார் குலத்தைச் சேர்ந்தவராவார்.

சாலியர்

நேச நாயனார் சாலியா குலத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆவார்.

புலையர்

திருநாளைப்போவார் நாயனார் புலையர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆவார்.

வண்ணார் (ஏகாலி)

திருக்குறிப்புத்தொண்ட நாயனார் வண்ணார் குலத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆவார்.

எண்ணெய் வணிகர்(செக்கான்)

கலியநாயனார் எண்ணெய் விற்கும் வணிகர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆவார்.

அந்தணர்குலம்

திருஞான சம்பந்தர், சுந்தரர், கலயர், முருகனார், சிறப்புலியார், பூசலார், விசாரசுமார், அப்பூதியடிகள், நீலநக்கர், தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் மூவாயிரவர், சோமாசிமாறர், நமிநந்தியடிகள் போன்றோர் அந்தணர் அந்தணர் குலத்தைச் சேர்ந்தவாகளாவர்.

மாமாத்திரர்

“மாமாத்திரர் மரபில் சிறுத்தொண்டர்”³⁵

(சேக்கிழார் பு பா-38 :4)

சிறுத்தொண்ட நாயனார் மாமாத்திரர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்.

“தில்லைமறை யோர்கலயர் முருகர்பசு பதியார்

சிறப்புலியார் கணநாதர் பூசலைசண் டேசர்,

கல்விநிறை சோமாசி மாற்றநமிநந்தி

கவுணியனார் அப்பூதி நீலநக்க ராகச்,

செல்வமறை யோர்காதை பதின்மூன்று சிவவேதியார்”³⁶

(சேக்கிழார் பு பா .38-1- 2)

“அறுவரெவரவார்செங்கட் சோழர்புகழ்ச் சோழர்

அருள்மானி இடங்கழியார் நெடுமாறர் சேரர்

குறுநிலமன் னவர்ஐவர் நரசிங்க முனையர்

கூற்றுவனார் கழற்சிங்கர் மெய்ப்பொருள் ஐயடிகள்

முறைமைவணிகரில்ஐவர் காரைக்காலம்மை மூர்த்தி

கலிக் கம்பர்அமர் நீதிஇயர் பகையார்”³⁷

(சே பு பா-39 1-3)

“திறமைவிரி வேளாளர் பதின்மூவர் முர்க்கர்

செருத்துணையார்வாயிலார் கோட்புலியார் சத்தி”³⁸

(சே பு பா 39 :4)

“தாயனார் இளையான்றன் குடிமாறர் அரசு

சாக்கியர்கஞ் சாற்றுவிறன் மிண்டர் முனை யடுவார்,

ஏயர்கோன் கலிக்காமர் கோபாலர் மரபில்

இருவர் திருமூலனார் ஆனாயர் குயவர்,

சேயபுகழ்த் திருநீல கண்டனார் பாணர்

திருமரபில் திருநீல கண்டத்துப் பாணர்,

மேயதிறல் அதிபத்தர் பரதவர்கண் ணப்பர்

வேடர்மர பினில்சான்றார் ஏனாதி நாதர்”³⁹

(சே பு பா – 40)

“நேசனார் சாலியரில் திருநாளைப் போவார்

நீசர்மர பினில்எங்கள திருக்குறிப்புத் தொண்டர்

தூசொலிக்கும் ஏகாலி மரபுதில தயிலத்

தொழில்மர பில்கலியனார் மரபுகுறித் துரையாக்”⁴⁰

(சே பு பா –41 : 1 – 2)

என்ற பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

மரபுகுறித்துரைக்கப் பெறாத அடியார்கள்

குலச்சிறையார், தண்டியடிகள், கணம் புல்லர், எறிபந்தர், காரியார், குறும்பர், தேசுடைய பத்தர்,பரமனைப்பாடுவார்கள், சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்தார், ஆரூர்ப்பிறந்தார் ஆகியோர் மரபு குறித்து உரைக்கப்படவில்லை. இதனை,

“காசில்கதைபதின்மூன்று குலச்சிறையார் தண்டி

கணம்புலர் எறிபந்தர் காரியார் குறும்பர்,

தேசுடைய பத்தர்பர மனைப்பாடு வார்கள்

சித்தத்தைச் சிவன்பால்வைத் தார்ஆரூர்ப் பிறந்தார்”⁴¹

(சே பு பா -41 : 3 - 4)

என்ற பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

சமுதாய அமைப்பால் வேறுபடினும் தொண்டர் என்ற அடிப்படையில் சமுதாயத்தில் இணைந்து செயலாற்றினர் என்பதை பக்தி இலக்கிய வரலாற்றில் சைவ அடியவர்களின் நல்லிணக்கமும், சாதி வேறுபாடற்ற சம நிலையும் இதன் வழி அறிய முடிகின்றது.

நந்தனார் சிவனடியாராதல்

திருநாளைப் போவார் தம் குலத்திற் கேற்பச் சமுதாயத்திற்குப் பயன்படும் வகையில் தொண்டு செய்தார். சமுதாயக் கடமைகளில் முதன்மையானது. இறைவழிபாடு. உடல் வளர்ச்சிக்கு உதவும் உணவு போல ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு இறைவழிபாடு உதவுகிறது.

‘ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று’ என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. இரு கைகளையும் சேர்த்து தொழும்போது 72,000 நாடி நரம்புகள் திறமும் உரமும் பெறும் என்பது கிருபானந்த வாரியாரின் வாக்கு. எனவே இதனை,

“கற்றத னால்ஆய பயனென்கொல்வாலறிவன்

நற்றாள் தொழார் எனின்”⁴²

(குறள் -2)

என்று திருவள்ளுவர் கற்றதற்கு பயன் கடவுளைத் தொழுதல் என்று கூறுகின்றார்.

திருநாளைப் போவார் ஆலயம் தொழும்போது முழங்கும் முரசுக்கும், இசைக்கும் யாழுக்கும், போர்வைத் தோலும், வாரும், நரம்பும், கோரோசனையும் கொடுத்து வந்தார் என்பதனை,

“ஊரில்விடும் பறைத்துடவை உணவுரிமை யாக்கொண்டு

சார்பில்வருந் தொழில்செய்வார் தலைநின்றார் தொண்டினால்

கூரிலைய முக்குடுமிப் படையண்ணல் கோயில்தொறும்

பேரிகையே முதலாய முக்கருவி பிறவினுக்கும்”

(பெரிய புராண பா -1058)

“போர்வைத்தோல் விசிவார்பென் நினையவும் புகலும் இசை

நேர்வைத்த வீணைக்கும் யாழுக்கும் நிலைவகையில்

சேர்வுற்ற தந்திரியும் தேவர்பிரான் அர்ச்சனைகட்(கு)

ஆர்வத்தி னுடன்கோரோ சனையும் இவை அளித்துள்ளார்.”

பெரிய புராண பா -1059)

என்ற பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

தில்லைக்குச் சென்று வழிபாடு செய்ய ‘நாளைப் போவேன்’ என்று நந்தனார் நினைத்து அதை முதலாலியிடம் கூறியபோது, முதலாலி வயல் பணிகள் எல்லாம் நிறைவு செய்த பிறகு செல்லுமாறு பணித்ததும், நந்தனார் வயல் பணிகளை நிறைவு செய்து தில்லைக்குச் செல்லும்போது இழிபிறவி தடையாமோ என நினைத்து ஏங்கினார். நந்தனார் கனவில் ‘இப்பிறவி போய் நீங்க நெருப்பில் மூழ்கி வருக’ எனச் சிவபெருமான் கூறியருளினார். சிவபெருமான் தில்லை வாழ் அந்தணர் கனவிலும் எடுத்துரைத்தார். அந்தணர்கள் சிவபெருமான் அருளியவாறு நந்தனாரை அழைத்துச் சென்றனர். அந்தணர்கள் நந்தனாரை இறையடியார் என்று எண்ணித் தொழுது அழைத்துச் சென்றனர் இதனை,

“இப்பிறவிபோய்நீங்க எரியினிடை நீமூழ்கி

முப்புரிநூல் மார்பருடன் முன்னணைவாய் என்ன மொழிந்(து)

அப்பரிசே தில்லைவாழ் அந்தணர்க்கும் எரியமைக்க

மெய்ப் பொருளானார் அருளி அம்பலத்தே மேவினார்.”

(பெரிய புராண பா -1073)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

குளம் அமைத்தல்

‘நீர் இன்றி அமையாது உலகு’ என்பது வள்ளுவர் வாக்கிற்கு இணங்க ஓர் அரசன் செய்ய வேண்டிய தலையாய பணிகளுள் ஒன்று. நீர் நிலைகளை அமைத்தல் ‘குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கிய’ கரிகால் சோழனின் பெருமையினை,

“காடு கொன்று நாடாக்கிக்

குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கி”⁴³

(பட்டினப்பாலை பா வ 283 - 284)

என்ற பட்டினப்பாலை நீர்த்துறையின் அவசியத்தை எடுத்துரைக்கின்றது.

ஊரில் உள்ள மக்கள் நீராடுவதற்கும், இறைவனுக்கு திருமுழக்கு நிகழ்த்துவதற்கும் ஒவ்வொரு கோயில் முன்பாக திருக்குளம் உண்டாக்கப்படுகிறது. திருபுன்கூர் சென்ற திருநாளைப் போவார் குளம் இல்லை என்ற குறையைப் போக்க தாம் ஒருவரே குளம் தொட்டு திருப்புன்கூர் இறைவனுக்கு தொண்டு செய்ததனை,

“அவலோடும் அடுத்தது கண்(டு) ஆதரித்துக் குளந்தொட்டார்.”

(பெரிய புராண பா -1063)

“வடங்கொண்ட பொன்னிதழி மணிமுடியார் திருவருளால்

தடங்கொண்ட குளத்தளவு சமைத்ததற்பின்”

(பெரிய புராண பா- 1064)

என்ற பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

இசைக்கு மயங்காதவர்கள் உலகில் எவரும் இல்லை. திருநாளைப் போவார் கோயில்களில் இசைக்கப்படும் இசைக் கருவிகளான முழவுக்கும், யாழுக்கும் இறந்த விலங்குகளின் தோல் நரம்புகளைக் கொடுத்து இசைத் தொண்டிலும் சிறந்து விளங்கினார்.

இறைவனால் படைக்கப்பட்ட மனிதப் பிறவியில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை. சமுதாயத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தினரின் சுயநலத்திற்காக உருவாக்கப் பட்டவை சாதி அமைப்பு என்பதைச் சேக்கிழார் திருநாளைப் போவார் வாழ்க்கை வழியாகச் சமுதாயத்திற்கு உணர்த்த விரும்பினார். ‘முள்ளை முள்ளால் எடுக்க வேண்டும்’ என்பது ஆன்றோர் மொழி. திருநாளைப் போவார் தில்லையின் எல்லையைத் தீண்டினால் தீட்டு என எண்ணியிருந்த, தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் அடியாரை ஆலயத்தினுள் அழைத்துச் சென்றனர். கோயிலுள் நுழைந்த திருநாளைப் போவார் இறைவனைக் கண்டு வணங்கினார். இதனை,

“அந்தணர்கள் அதிசயித்தார் அருமுனிவர் துதி செய்தார்;

வந்தணைந்த திருத்தொண்டர் தம்மைவினை மாசறுத்துச்

சுந்தரத்தா மரைபுரையுந் துணையடிகள் தொழுதிருக்க

அந்தமிலா ஆனந்தப் பெருங்கூத்தர் அருள் புரிந்தார்.”

(பெரிய புராண பா-1081)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

இழிகுலம் என்பது பிறப்பாலும் தொழிலாலும் அமைவது இல்லை. மனதால் அமைவது என்ற கருத்தை திருநாளைப் போவார் நாயனார் புராணம் வழியாக சேக்கிழார் உணர்த்துவதை அறிய முடிகின்றது.

மகவு தத்தெடுத்தல்

திருமுனைப்பாடி நாட்டில் திருநாவலூரில் சடையனார், இசைஞானியார் என்ற மறையவர் குலப் பெற்றோர்க்குச் சுந்தரர் மகவாய்த் தோன்றினார்.

சுந்தரர் ஐம்படை சதங்கை சாத்தி, நெற்றிச் சுட்டி சாத்தி, அரையில் செம்பொன் நாண்கட்டிச், சிறுதேர் உருட்டிச் சென்றார். திருநீல கண்டரின் திருநீறு ஒன்றே பெருஞ் செல்வம் என்று வாழும் நரசிங்க முனையரையர் குழந்தைச் சுந்தரரை கண்ணுற்றார். குழந்தையின் மதிநுட்பமும் அறிவும் மன்னரைக் கவர்ந்தது. சிவாலயங்கள் தோறும் திருச்செல்வங்களைப் பெருகச் செய்கின்ற பணிச் செய்த நரசிங்க முனையரையருக்கு மகன்மை இல்லை என்னும் குறையை போக்குவதற்காகவே இக்குழந்தை வீதியில் விளையாடியது. மன்னர் நினைத்தால் தன் மரபைச் சார்ந்த ஒரு மகவையே மகன்மை கொள்ளலாம். ஆனால் நரசிங்க முனையரையர் என்ற மன்னர் அந்தணர் பெற்ற மகவை மகன்மை கொண்டார் இதனை,

“நரசிங்க முனையர் என்னும் நாடுவாழ் அரசர் கண்டு

பரவருங் காதல் கூரப் பயந்தவர் தம்பால் சென்று

விரவிய நண்பி னாலே வேண்டினர் பெற்றுத் தங்கள்

அரசிளங் குமரற் கேற்ப அன்பினால் மகன்மை கொண்டார்”

(பெரிய புராண பா-151)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

சமுதாயத்தில் மன்னர் மக்கள் என்ற வேற்றுமை இருந்தாலும் பொதுத்தன்மையான உறவு இருந்தது என்பதை இவ்வரலாறு சுட்டுகிறது.

நரசிங்க முனையரையர் ஓர் திருஆதிரை திருநாளில் மேன்மை சான்ற சைவ நெறியில் வாழும் அடியார்களுக்குப் தானமாக பொன் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ஓர் அடியார் தன்மானம்

இழக்கப்படுமாறு காமம் மிகுதியால் தாம் பெற்ற குறிகளோடு வந்தார் இதனை,

“ஆள செயல்முறை புரிவார் ஒரு திரு ஆதிரை நாளில்

மேன்மை நெறித் தொண்டர்க்கு விளங்கிய பொன்னிடும் பொழுதில்

மானநிலை அழிதன்மை வருங்காமக் குறி மலர்ந்த

ஊனநிகழ் மேனியராய் ஒருவர் நீறு அணிந்து அணைந்தார்”

(பெரிய புராண பா - 3990)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

அவ்வடியாரின் நிலை கண்டு அவருக்கு அருகில் இருந்தவர்கள் அருவருப்போடு அவரை நோக்கி தனிமைப் படுத்தினர். இதனைக் கண்ணுற்ற மன்னர் அடியாரின் முன்னே சென்று கைகுவித்து வணங்கி மிகுந்த அன்போடு உபசரித்தார்.

சமுதாயத்தில் ஒழுக்கமில்லாதவரையும் ஒழுக்கச் சீலராக மாற்றும் சக்தி அன்பிற்கு உண்டு. ஒரு மனிதனை தனிமைப் படுத்தும் போது அவன் படும் வேதனைகளை உணர்ந்தவராக நரசிங்க முனையரையர் விளங்குகிறார். மனித நேயம் தான் மனித சமுதாயத்தை வளர்க்கும் என்பதை மன்னர் நன்குணர்ந்து ஆட்சி செய்துள்ளார் என்பதனை அறிய முடிகின்றது.

திருநீலகண்ட நாயநாரின் தொண்டு

திருநீல கண்டரின் பெருமையை உலகிற்கு உணர்த்த இறைவன் மறையவர் வேடத்தில் வந்து திருநீலகண்டரிடம் திருவோட்டினைத் தந்து இறைவனை வழிபட்டுவிட்டு மீண்டும் வந்து திருவோட்டினைப் பெற்றுக் கொள்கின்றேன் எனக் கூறிச் சென்றார். மறையவர் மீண்டும் வந்து ஓட்டினைக் கேட்டபோது நீலகண்டர் வைத்த திருவோடு மறைந்தது. நீலகண்டர் அவ்வோட்டிற்கு பதிலாக பொன்னால் செய்த திருவோடு

தருவதாகக் கூறினார். ஆனால் இறைவன் அதை ஏற்க மறுத்தார். திருநீலகண்டரின் ஒழுக்கம் இழந்ததால் மனம் தூய்மை இழந்தது இதனை,

“சென்னியால் வணங்கி நின்ற தொண்டலைச் செயிர்த்து நோக்கி

என்இனிது மொமிந்தவா நீ யான் வைத்த மண்ணோ டன்றிப்

பொன்னினால் அமைத்து தந்தாய் ஆயினுங் கொள்ளேன் போற்ற

முன்னை நான் வைத்த ஓடே கொண்டுவா என்றான் முன்னோன்”

(பெரிய புராண பா 383)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. அக்காலத்தில் மறையவர், குயவர் குலத்தோடு நல்லுறவு வைத்திருந்த பாண்மையை உணர முடிகிறது.

உடம்பு ஆன்மாவுக்குத் தந்த அடைக்கலப் பொருள். அதனை ஆன்மா பாழ்படுத்தாமல் மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றுத் தவமிருந்து உடம்பைக் காக்க வேண்டும். மறையவர் குலத்தவரும் பிற குலத்தவரும் ஞானம் பெற விழைந்தனர் என்ற உண்மை புலனாகிறது.இதனை,

“ஊத்தைக்கு ழியிலே மண்ணை எடுத்தே

உதிரப் புனலிலே உண்டை சேர்த்தே

வாய்த்த குயவனார் அவர்பண்ணும் பாண்டம்

வறை யோட்டுக்கா காதென்றாடு பாம்பே”⁴⁴

(பாம்பாட்டிச் சித்தர் -60)

என்ற பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

‘உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்’ என்பார் திருமூலர். உடம்பாகிய ஆலயத்தை தூய்மையாகப் போற்ற வேண்டும். திருநீலகண்டர் இளமையில் செய்த தவறுக்காக தம் இளமைக் காலம் தொட்டு முதுமை பருவம் வரை மனத்தூய்மையோடு வாழ்ந்து, உடம்பு என்ற மண்கலத்தைப் பொன்கலமாக மாற்றினார். திருநீலகண்ட நாயனாரின்

வாய்மைச் சிறப்பையும் பிறர்பொருளுக்கு ஆசை கொள்ளா மனத்தையும், இறை நெறியையும் உலகிற்கு உணர்த்துவதற்காக இறைவன் திருவோட்டை கருப்பொருளாக்கி உலகை விழிப்படையச் செய்தார் என்பதனை,

“தன்னைஒப் பரியது; தலத்துத் தன்னுழைத்

துன்னிய யாவையுந் தூய்மை செய்வது;

பொன்னினும் மணியினும் போற்ற வேண்டுவ(து)

இன்னதன் மையதிது; வாங்குநீ என.”

(பெரிய புராண பா – 375)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

அடியார்களின் ஒற்றுமை

திருஞான சம்பந்தர் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரைக் கோயில் கருவரையில் யாழ் வாசிக்கச் செய்து தேவாரம் பாடினார். இவர் பல திருத்தலங்களுக்கும் யாழ்ப் பாணரை அழைத்துச் சென்றார். திருச்சாத்த மங்கையில் திருநீலநக்கர் என்ற சைவ அடியார் வாழ்ந்து வந்தார். திருநீலநக்கர் வீட்டில் திருஞான சம்பந்தர் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணருடன் அமுது உண்டு அன்று இரவு அங்கு பாணரோடு தங்கினார். அந்தணர் வீட்டில் பாணர் தங்கி உணவு உண்ணும் நிலையில் சமுதாய அன்பு அன்று மேம்பட்டிருந்தது என்பதனை,

“நீடுதிரு நீலநக்கர் நெடுமனையில் விருந்தமுது செய்து நீர்மைப்

பாடும்யாழ்ப் பெரும்பாண ருந்தங்க அங்கிரவு பள்ளிமேவி

ஆடுமவர் அயவந்தி பணிவதனுக் கன்பருடன் அணைந்து சென்று

நாடியநண் புடைநீல நக்கடிகளுடன் நாதர் கழலில் தாழ்ந்து”

(பெரிய புராண பா -2366)

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

இவ்வாறு இனவேறுபாடு கடந்த நிலையில் ஒற்றுமையோடு அடியார் வாழ்ந்திருந்ததை அறிய முடிகிறது.

அப்பூதி அடிகளாரும் திருநாவுக்கரசும்

அப்பூதியடிகள் திங்களுரைச் சேர்ந்த அந்தணர். சமணர்கள் திருநாவுக்கரசருக்குச் செய்த கொடுமைகளையும், அக்கொடுமைகளை ‘நமசிவாய’ என்ற ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தால் வென்றதையும் செவியுற்று அப்பூதி அடிகளார் திருநாவுக்கரசர்மீது பெரும் பற்றுக் கொண்டார்.

தம் பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் திருநாவுக்கரசு எனப் பெயரிட்டார். தாம் அமைத்த தண்ணீர்ப் பந்தல், அறச்சாலைகட்குத் திருநாவுக்கரசர் தம் பெயரிட்டே அழைத்தார். தம் மனைவி மக்கள் சுற்றத்துடன் திருநாவுக்கரசர் திருவடி பணிந்தார். அடியாரைத் தம் இல்லத்தில் அழுதுண்ண அழைத்து விருந்து படைத்தார். திருநாவுக்கரசர் திருவடிகளை எப்போதும் சிந்தை செய்தார். இனவேறுபாடு கருதாத சமுதாய அன்பினை அப்பூதி அடிகள் நாயனார் புராணத்தில் விரித்துரைப்பதனை,

“அப்பூதி அடிகளார்தம் அடிமையைச் சிறப்பித் தான்ற

மெய்ப்பூதி அணிந்தார் தம்மை விரும்பு ‘சொன்மாலை’ வேய்ந்த

இப்பூதி பெற்ற நல்லோர் எல்லையில் அன்பால் என்னுஞ்

செப்(பு) ஊதி யங்கைக் கொண்டார் திருநாவுக்கரசர் பாதம்”

(பெரிய புராண பா - 1830)

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

அந்தணர் குலத்து அப்பூதி அடிகள் செய்த எல்லா அறச்செயல்களும் வேளான் குல திருநாவுக்கரசர் பெயரில் செய்து வந்தார். அப்பூதி அடிகள் தம் பிள்ளைகட்குத் திருநாவுக்கரசர் எனப்

பெயர்ச் சூட்டியது ஆகியன அப்பர் மீது கொண்ட அன்பை வெளிப்படுத்துகிறது.

‘தர்மம் தலைக்காக்கும்’ என்ற முதுமொழிக்கு ஏற்ப அப்பூதியடிகள் செய்த தானமும் தர்மமும் பாம்பு தீண்டிய மகனுக்கு உயிர் கொடுத்தது. அந்தணர் குல அப்பூதி அடிகளார் வேளாளர் குல திருநாவுக்கரசரை குருவாக ஏற்றுப் பணிந்தார் என்று பார்க்கும் பொழுது இறைநெறியின் வலிமை புலனாகும்.

தொகுப்புரை

பல்வேறு இனத்தைச் சேர்ந்த அடியார்கள் சைவ சமயம் என்ற ஒரு குடையின் கீழ் ஒன்று பட்டு வாழ்ந்தனர். சமூகத்தில் வருண வேறுபாடு இருந்தாலும் அடியவர் யாவராயினும் நம்மவரே என்ற கொள்கை கொண்டிருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

திருமண முறை, ஊர் மன்றத்தில் வழக்குரைத்தல், மன்னனிடம் முறையிடுதல், சகுனம் பார்த்தல், மறுபிறப்பு நம்பிக்கை, ஓரினத்தார் மற்றோரினத்தில் மண உறவு கொள்ளல், இனவேறுபாடு கருதாமை, அடியார்கட்கு அமுதளித்தல், கோயில் சுற்றுப்புறத் தூய்மை போன்ற இந்நிகழ்வுகள் இடைக்காலத்திலும் நிகழ்ந்துள்ளன என்பதை அறிய முடிகிறது.

சிவனடியார்கள் அவரவர் மரபிற்கேற்ப தொழிலை மேற்கொண்டு இருந்ததைக் காண முடிகின்றது.

சமுதாயத்தில் அனைவரும் இறையருள் பெறத் தகுதி உடையவர். தொழில், இடம் என்ற காரணத்தால் அமைந்த இனப்பிரிவு, சாதிப்பிரிவாக அடியார்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

ஒரு வணிகன் எப்படி வணிகம் செய்ய வேண்டும் என்பதை காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் வழி அறிய முடிகிறது.

நல்லோர் எவ்வினத்திலும் தோன்றுவர். சமுதாய அமைப்பால் வேறுபடினும், தொண்டர் என்ற அடிப்படையில் இணைந்து தொண்டாற்றுவதை அடியார்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

புலையர் குலத் திருநாளைப் போவாரை தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் வணங்கிக் கோயிலுள் அழைத்துச் சென்றதும் மன்னர் குல நரசிங்க முனையரையர் அந்தணர் குலச் சுந்தரரைத் தத்தெடுத்துக் கொண்டதும் அந்தணர் குலச் சுந்தரர் கணிகையர் குலப் பரவையாரையும், வேளாண் குலச் சங்கிலியாரையும் இறைவன் திருஅருள் பெற்று மணந்து கொண்டதும் அக்கால சமூகத்தில் நிலவிய இன ஒற்றுமையினை அறிய முடிகிறது.

மறையவர் குல யோகியாரைத் திருநீலகண்டக் குயவனார் வீட்டில் வரவேற்று உபசரித்ததும், அந்தணர் குலத் திருநீலநக்கர் வீட்டில் திருஞான சம்பந்தரும், திருநீல கண்ட யாழ்ப்பாணரும் விருந்துண்டு தங்கியதும், அப்பூதி அடிகளார் அந்தணர் குலத்தவர். வேளாண் குலத் திருநாவுக்கரசரை வணங்கி வரவேற்று விருந்து அளித்ததையும் நோக்கும் போது அடியார்களின் விருந்தோம்பல் பண்பினையும் மற்றும் அடியார்களின் சமூகத் தொண்டினையும் அறிய முடிகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. இராமலிங்கம்,அரங்க திருத்தொண்டர் வரலாறு –ப 436
2. சீனிவாசன்.ச.(ப.ஆ) பரிமேலழகர்(உ.ஆ) திருக்குறள் -50
3. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை.கா. சம்பந்தர் தேவாரம் திருப்பிரம்மபுரம் பா -3
4. புலியூர்க் கேசிகன்(உ.ஆ) தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் மூலமும் உரையும் பா -143 ப-339
5. பாலையன்அ.ப.(உ.ஆ)எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி.(ப.ஆ)
புறநாநாறு மூலமும் உரையும் பா 1 : 1 – 2
6. மணிவாசகம்.ஞா.(உ.ஆ)சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும்
வழக்குரை காதை 70- 72 ப-151
7. தமிழண்ணல் (உ.ஆ) தொல்காப்பியம் மூலமும் உரையும்
சொல்லதிகாரம் -320
8. பாலையன்அ.ப.(உ.ஆ) எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி.(ப.ஆ) நற்றிணை -175 -8
9. மேலது -327 -1-3)
10. புலியூர்கேசிகன்.(உ.ஆ)எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி.(ப.ஆ)
ஐங்குறுநாறு. 257 :1-2
11. புலியூர்கேசிகன்.(உ.ஆ) எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி.(ப.ஆ)
பரிபாடல் 10: 85-86
12. இரா.சாரங்கபாணி முதுநூல் ப -200
13. பாலையன்அ.ப.(உ.ஆ)எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி.(ப.ஆ)
புறநாநாறு மூலமும் உரையும் பா 68
14. முனைவர்.குதிர்முருகு(உ.ஆ)எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி(ப.ஆ) முல்லைப்
பாட்டு மூலமும் உரையும் பாடலடிகள் :17-18
15. சீனிவாசன்.சா.ப.ஆ) பரிமேலழகர்(உ.ஆ) திருக்குறள் 380
16. இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவருட்பா பா -10
17. மேலது பா -42

18. தமிழண்ணல் (உ.ஆ0 தொல்காப்பியம் மூலமும் உரையும் பா-868
19. குலசேகர ஆழ்வார் பெரியதிருமொழி பா -4: 1-2
20. பாலமுருகன் மே.அ. தெ.பொ.மீ ஆய்வுத்திறன் -ப 149
21. முனைவர்.குதிர்முருகு(உ.ஆ)எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி(ப.ஆ)
மதுரைக்காஞ்சி மூலமும் உரையும் பா :255-256
22. புலியூர்கேசிகன் (உ.ஆ)அகநானூறு மூலமும் உரையும் 187:21-23
23. மேலது: 50-1
24. புலியூர்கேசிகன் (உ.ஆ)எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி.(ப.ஆ) அகநானூறு
மூலமும் உரையும்- .354:3-5
25. மாணிக்கவாசகன்.ஞா.(உ.ஆ)உமா பதிப்பகம் திருமூலர்
திருமந்திரம் மூலமும் உரையும் - பா :11
26. தேவநேயப்பாவானர்.ஞா. பண்டைத் தமிழக
நாகரிகமும் பண்பாடும் ப -70
27. தேவநேயப்பாவானர்.ஞா. பழந்தமிழாட்சி. ப -97
28. பாலையன்அ.ப.(உ.ஆ)எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி.(ப.ஆ)புறநாநூறு -35:25-26
29. புலியூர்க் கேசிகன்(உ.ஆ) தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் மூலமும்
உரையும் மரபு- - பா -81 ப- 451
30. உமாபதிசிவாச்சாரியார் சேக்கிழார் புராணம் பா -42
31. மேலது பா -43
32. மேலது பா -44
33. புலவர்.வெற்றியழகன்.(உ.ஆ)எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி(ப.ஆ)
நான்மணிக்கடிகை மூலமும் உரையும் பா- 6
34. உமாபதிசிவாச்சாரியார் சேக்கிழார் புராணம் பா -46
35. மேலது பா -38 :4
36. மேலது பா -38 :1-2
37. மேலது பா -39 : 1-3

38. மேலது பா -39 : 4

39. மேலது பா - 40

40. மேலது பா -41 : 1-2

41. மேலது பா -41 : 3 -4

42. சீனிவாசன்.சா.(ப.ஆ) பரிமேலழகர்.(உ.ஆ) திருக்குறள் -2

43. முனைவர்.கதிர்முருகு.(உ.ஆ)எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி(ப.ஆ)

பட்டினப்பாலை மூலமும் உரையும் பாடல் வரி 283 - 284

44. மணிவாசகன்.ஞா.(தொ.ஆ) சித்தர் பாடல்கள் -60

முடிவுரை

பெரியபுராணத்தில் மனிதம் என்னும் தலைப்பில் மேற்கொண்ட இவ்வாய்வில் கண்டறியப்பட்ட முடிவுகள் முடிவுரையில் இடம்பெற்றுள்ளன.

- தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் புராண இலக்கியங்களுக்கென்று தனி இடம் உண்டு. புராணம் என்பது பழைய செய்தி அல்லது பழைய வரலாறு என்பது பொருள். அந்த வகையில் இறைவன்பால் அன்பு செலுத்தி வீடுபேறு எய்திய சைவ மெய்த்தொண்டர்களின் வரலாறுகளை பெருங்காப்பிய நயங்களோடு பெரியபுராணம் அமைந்துள்ளது.
- பெரியபுராணம் தேவர், அரசர், அரக்கர் போன்றோருடைய தவத்தினையும், போரினையும் புனைந்து கூறுவது அன்று. பலசமய சார்பான கதைகளைக் கலந்து கூறி மயக்கம் விளைவிப்பதும் அன்று. தமிழ் நாட்டில் வரலாற்றுக்கு உட்பட்ட காலத்தில் ஊரும் பேரும் உசாவி அறியத்தக்க பல்வகை மரபுகளிலும் தோன்றித் திகழ்ந்து பயன் கருதாது பேரன்புடன் இறைவனை வழிபட்டு திருவருள் பெற்ற சிவனடியார்களின் வரலாறுகளைத் தொகுத்துக் கூறுவதாகும்.
- பெரியபுராணம் உயர்வு நவிர்ச்சி இன்றி இனிய செந்தமிழ் நடையில் அமைந்துள்ளது. தேவாரம், திருவாசகம் போல் தோத்திரப் பாடலாக மட்டுமல்லாமல் நாயன்மார்களின் வரலாறு மூலம் இறை நெறியை வளர்க்கும் பாடல் தொகுப்பாக பெரியபுராணம் அமைந்துள்ளது.
- சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் சீர்பரவும் செஞ்சொல் காப்பியத்திற்கு பெரிய புராணமென பெயர் சூட்டவில்லை. பெரியோர் வரலாற்றைக் கூறுவதாலும் ஓதுவார் தமக்கு அளப்பரிய பெருமை சேர்ப்பதாலும், பிறவா யாக்கை பெரியோன் பெருமையை விவரிப்பதாலும், அப்பெரியோன் அடியார்க்கு இனியனாக எழுந்தருளிய அருமையை விளக்குவதாலும் முன்னும் பின்னும் இதனை ஒத்த பெருமை வேறு எந்த

நாலுக்கும் தோன்றாததாலும் இது பெரியபுராணம் எனப் பெயர் பெற்றது.

- உலக வழக்கில் புராணமென கூறப்பட்டாலும் பெரியபுராணம் இறைநெறிச் சுவையை நலம் பாரிக்கும் பெருநூல். தமிழ் மொழியின் இசை முழுவதும் மெய்யுறு கொண்டுள்ள முழு நூலாகும்.
- சேக்கிழார் என்ற குடிப்பெயர் தாங்கிய அருண்மொழித்தேவர் திருத்தொண்டர் புராணம் அருளி 'தொண்டர்சீர் பரவுவார்' என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றுள்ளார்
- சிவபெருமான் 'உலகெலாம்' என அடியெடுத்துக் கொடுக்கச் சுந்தரர் ஆக்கிய திருத்தொண்டத் தொகை, நம்பியாண்டார் நம்பி படைத்த திருத்தொண்டர் திருஅந்தாதி ஆகிய நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சேக்கிழார் 'திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் படைத்துள்ளார்.
- சிவபெருமான் திரிபுரம் எரித்தமை, பாற்கடல் நஞ்சுண்டமை, இராமபிரான் பிரமகத்தி குற்றம் தீர்த்தமை, சிவனார் கங்கை, மதி, நாகம், புலித்தோல், யானைத்தோல் அணிந்தமை, கம்பையில் உமாதேவி வளைத்தமும்பு படியச் சிவலிங்கம் தழுவியமை, வாமன அவதாரம், மன்மதனை எரித்தமை,கூற்றுவனைக் காலால் உதைத்தமை போன்ற தொன்மச் செய்திகள் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.
- திருமண முறை, மறுபிறப்பு நம்பிக்கை, சகுனம் பார்த்தல், கனவு பற்றிய நம்பிக்கை, ஊர்மன்றத்தில் வழக்குரைத்தல், இனவேறுபாடு கருதாமை, ஓரினத்தார் மற்றோர் இனத்தில் மண உறவு கொள்ளல் போன்றன பெரியபுராணத்தில் காணப்படுகின்றன.
- இறைவன், குடும்பம் இவற்றுடன் நெருங்கிய தொடர்பு உடையவர்களிடத்தும் ஏற்படுகின்ற இரக்க உணர்வை 'மனிதநேயம்' எனப்படும்

- புகழ்ச்சோழ நாயனார் போர்க்களத்தில் திருநீறுபூசிய, வெட்டுண்ட தலையைக் கண்டு மகனுக்கு முடி அணிவித்து உயிர் துறந்துள்ளார்.
- சிவலிங்கத்தின் கண்ணில் குருதி கண்ட திண்ணன் தன் கண்ணையே இடந்து அப்பியதால் கண்ணப்பர் என இறைவனால் பெயர் பெற்றார். இந்நிகழ்வு இறைவன் மீது கொண்டிருந்த அளவுகடந்த பக்தியினை புலப்படுத்துகிறது.
- சிவபெருமான் காரைக்கால் அம்மையாரை ‘அம்மையே’ என்று அழைப்பதற்கு காரணம் சிவபெருமான் மீது காரைக்கால் அம்மையார் கொண்டிருந்த பக்தி நெறியே ஆகும்.
- தொடர்பற்ற மனிதர்களிடத்தும் மனிதர் அல்லாத பிறஉயிர்களிடத்தும் கொள்கின்ற இரக்க உணர்வே மனித நேயமாகும். இம்மனிதநேயப் பண்பு நாயன்மார்களிடம் காணப்படுகிறது.
- யோகியார் ஒருவர் தன் தலைவனை இழந்த பசுக்கூட்டம் கதறுவது கண்டு மனமிரங்கி பசுக்கூட்டத் தலைவனாகிய மூலன் உடலில் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தல் விந்தையின் மூலம் பாய்ந்து பசுக்களுக்கு மகிழ்வுட்டியது இவரின் மனித நேயப் பண்பினை வெளிப்படுத்துகிறது.
- சேக்கிழார் என்ற குடிப்பெயர் தாங்கிய அருண்மொழித்தேவர் திருத்தொண்டர் புராணம் அருளி ‘தொண்டர்சீர் பரவுவார்’ என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றுள்ளார்
- சிவபெருமான் ‘உலகெலாம்’ என அடியெடுத்துக் கொடுக்கச் சுந்தரர் ஆக்கிய திருத்தொண்டத் தொகை, நம்பியாண்டார் நம்பி படைத்த திருத்தொண்டர் திருஅந்தாதி ஆகிய நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சேக்கிழார் ‘திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் படைத்துள்ளார்.
- இளையான்குடிமாற நாயனார் வறுமை நிலையிலும் வயலில் விதைத்த நெல்லை அரித்து வந்து, வறுத்து அரிசி சமைத்து அடியார்க்கு அழுதிட்டார்.

- திருக்குறிப்புத் தொண்டர் சிவனடியார்கள் மீது கொண்ட அன்பினால் நாள்தோறும் சிவனடியார் காவியுடையத் துவைத்துக் கொடுத்தார்.
- அப்பூதி அடிகள் வைத்திருந்த தண்ணீர் பந்தலுக்கும் அறச்சாலைகட்கும் திருநாவுக்கரசர் பெயரை வைத்தார்.
- திருவீழிமிழலைமக்கள் மழையின்றிப் பஞ்சத்தால் வறுமையுற்று வாடினர் மனிதநேயம் மிக்கவர்களான திருநாவுக்கரசரும், திருஞானசம்பந்தரும் திருவீழிமிழலை இறைவனைப் பாடிப் படியில் பொற்காசுப் பெற்று மக்களைக் காத்தனர்.
- சுந்தரர் இறைவனைப் பாடிப் பெற்றநெல்லைப் பரவையார் திருஆரூர் மக்கட்குப் பகுத்துக் கொடுத்ததன் மூலம் மனித நேயப் பண்பு வெளிப்படுகிறது.
- மெய்ப்பொருள் நாயனாரும், ஏனாதிநாத நாயனாரும் பகைவர் மீதும் அன்பு செலுத்தும் அடியார்களாக இருந்தனர் இது அடியார்களின் மனித நேயத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.
- அந்தணர் குலச் சுந்தரர், கணிகையர்குலப் பரவையாரையும், வேளான்குலச் சங்கிலியாரையும் மணந்துகொண்டார். இது அக்கால இன ஒருமைப்பாட்டுக்கு சான்றாக அமைகின்றது.
- அந்தணராகிய நீலநக்கர் வீட்டில் ஞானசம்பந்தரும்இ நீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும் விருந்துண்டு தங்கிய நிகழ்வும் அக்கால இன ஒருமைப்பாட்டை உணர்த்துகிறது.
- நாயன்மார்கள் இனவேறுபாடு, குல வேறுபாடு கருதாமல் சமுதாயத் தொண்டு செய்துள்ளனர். மேலும் சமுதாய ஒற்றுமைக்கு வித்திட்டவர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.
- நான்கு வருணக் கோட்பாடு கொடிகட்டிப் பறந்த அக்காலத்தில் அந்தணர் அப்பூதியடிகள் வேளாளரான அப்பரிடத்தில் கொண்டிருந்த அன்பு சாதி கடந்த பேரன்பையும், பெருமதிப்பையும் காண முடிகின்றது.
- பசித்தோர்க்கு உணவு அளித்தலும், ஏழைக்கு ஆடை அளித்தலும், பஞ்சம் ஏற்பட்ட காலங்களில் கோவிலில் சேர்த்து வைத்த பண்டத்திலிருந்து உணவு தாணியங்களை எடுத்து மக்களின்

பசியைப் பொக்குதல் போன்ற செயல்கள் மூலம் சிவனடியார்களின் சமுதாயத் தொண்டினைக் காணமுடிகின்றது.

இவ்வாறு சிவனடியார்கள் மக்களிடத்தும், இறைவனிடத்தும் காட்டிய அன்பு மற்றும் பக்தி நெறியினை பெரியபுராணத்தில் பரவலாகக் காணமுடிகிறது. மேலும் அடியார்கள் சமூகத்திற்கு ஆற்றிய தொண்டுகளும் சமூக நல்லினக்கத்திற்காக அடியார்கள் செயல்பட்ட செயல்பாடுகளும் பெரியபுராணத்தில் காணமுடிகிறது.

பெரியபுராணத்தில் மேலாய்வுக் களங்களாக அணிகள், தொடை நயங்கள், தொன்மங்கள், விருத்தங்கள் போன்ற பொருள்களில் ஆய்வு மேற்கொள்ளலாம்.

துணை நூற்பட்டியல்

முதன்மைச் சான்று

1. பாலையன்.அ.ப : சேக்கிழார் பெரியபுராணம்
மூலமும். உரையும்
A/186 VR பிள்ளைத் தெரு
திருவள்ளிக்கேணி
சென்னை -05
மு.ப -201

துணைமைச் சான்றுகள்

2. இராசமாணிக்கனார்.மா (உ.ஆ) : பெரியபுராண ஆராய்ச்சி
எஸ் கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ)
சாரதா பதிப்பகம்
ஜி-4 சாந்தி அடுக்ககம்
3.ஸ்ரீகிருஷ்ணாபுரம் தெரு
ராயப்பேட்டை
சென்னை – 14
மு.ப -பிப்ரவரி-2012
3. இராமலிங்கம்.அரங்க., : திருத்தொண்டர் வரலாறு,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப.2008.
- 4..இராமஸ்வாமி ராமானுஜதாசர்.ஆர், : நச்சியார் திருமொழி,
வர்த்தமான் பதிப்பகம்,
சென்னை,

மு.ப.2007.

5. இராமனாதன்.அரு,(ப.ஆ), : விஷ்ணுபுராணம்,
பிரேமா பிரசுரம்,
சென்னை,
மு.ப.1960.
6. இராமலிங்க சுவாமிகள், : திருஅருட்பா,
சத்தியஞான சபை,
வடலூர் மு.ப.1965.
- 7.இலட்சுமணன் இரா.ம. : மணிமேகலை மூலமும் உரையும்
உமா பதிப்பகம்
சென்னை -600 001
மு.ப- டிசம்பர் -2001.
- 8.இலட்சுமி நாராயணன், : அறுபத்து மூவர் வரலாறுகளும்
செய்திகளும்,
எஸ்.கே.எம். பப்பிளிகேஷன்,
- 9.உமாபதி சிவாச்சாரியார், : சேக்கிழார் புராணம்,
திருப்பனந்தாள் காசிமட
வெளியீடு,
திருப்பனந்தாள்,
மு.ப.1950.
- 10.கன்னியப்பன்,சிவ : ஓளவையார் தனிப்பாடல் திரட்டு,
முல்லை நிலையம்,
சென்னை,
மு.ப.2004.
- 11.கதிர் முருகு முனைவர், : மதுரைக்காஞ்சி மூலமும் உரையும்
எஸ் கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ)
சாரதா பதிப்பகம்

- ஜி-4 சாந்தி அடுக்ககம்
3.ஸ்ரீகிருஷ்ணாபுரம் தெரு
ராயப்பேட்டை சென்னை-14.
மு.ப - ஜூன் - 2009
12. ” : பட்டினப்பாலை மூலமும் உரையும்
எஸ் கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ)
சாரதா பதிப்பகம்
ஜி-4 சாந்தி அடுக்ககம்
3.ஸ்ரீகிருஷ்ணாபுரம் தெரு
ராயப்பேட்டை சென்னை-14.
மு.ப - ஜூன் - 2009
13. ” : முல்லைப் பாட்டு மூலமும் உரையும்
எஸ் கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ)
சாரதா பதிப்பகம்
ஜி-4 சாந்தி அடுக்ககம்
3.ஸ்ரீகிருஷ்ணாபுரம் தெரு
ராயப்பேட்டை சென்னை-14.
மு.ப - ஜூன் - 2009
14. ” : திருமுருகாற்றுப்படை மூலமும் உரையும்
எஸ் கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ)
சாரதா பதிப்பகம்
ஜி-4 சாந்தி அடுக்ககம்
3.ஸ்ரீகிருஷ்ணாபுரம் தெரு
ராயப்பேட்டை சென்னை-14.
மு.ப - ஜூன் - 2009

- 15.சிங்காரவேலு முதலியார்.ஆ : அபிதான சிந்தாமணி,
சீதை பதிப்பகம்,
சென்னை,
செ.ப. 2004.
- 16.சீனிவாசன்.ச,(ப.ஆ) : திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை,
சாந்தா பப்ளிஷர்ஸ்
சென்னை-14,
முப. 2005.
- 17.சுந்தரமூர்த்தி.கு : தண்டியலங்காரம் மூலமும் உரையும்
உமா பதிப்பகம்
18. பவளக்காரத் தெரு
சென்னை – 600 001
இ.ப. நவம்பர் - 2011
- 18.சுப்பிரமணியன்,கோ, : சிவநேசவெண்பா,
கைலாஷ் பிரின்டர்ஷ்,
சென்னை,
மு.ப.2002.
- 19.சுப்பிரமணியன், ச,வே, : தொல்காப்பியத் தெளிவுரை,
மணிவாசகர் நூலகம்,
சென்னை,
மு.ப.1998.
- 20.சுப்ரமணியப் பிள்ளை.கா, : சுந்தரர் தேவாரம்,
மங்கை வெளியீடு,
சென்னை, -5
மு.ப.2011.

21. ” : திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்,
மங்கை வெளியீடு,
சென்னை - 18,
மு.ப. 2014.
22. ” : திருவாசகம் மூலமும் உரையும்
எஸ் கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ)
சாரதா பதிப்பகம்
ஜி-4 சாந்தி அடுக்ககம்
3.ஸ்ரீகிருஷ்ணாபுரம் தெரு
ராயப்பேட்டை சென்னை-14.
மு.ப - 2015
- 23.ஜெயம்.அ : தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
ஜனகா பதிப்பகம்
எண்:25 ஜூப்லி சாலை
மேற்கு மாம்பலம்
சென்னை – 600033
ம.ப. 2019.
- சற்குணவதி,மு, : யாறொடும் பகை கொள்ளற்க,
குணவதி பதிப்பகம்,
சென்னை மு.ப.2006.
- 24.சேதுராமலிங்கம்,வீ, : தெம்மாங்குப் பூந்தமிழ்,
கண்ணதாசன் பதிப்பகம்,
சென்னை மு.ப .2003.
- 25.சோமசுந்தரன்.அரு, : கம்பராமாயணம்,
திருமகள் நிலையம்,
சென்னை,

சோமசுந்தரனார்.போ.வே. : திருமுருகாற்றுப்படை

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்

522. டி.டி.கே சாலை

ஆள்வார்பேட்டை

சென்னை – 600 018

பதிப்பு – 2007

மு.ப.2003.

26.ஞானசம்பந்தன்அ,ச, : பெரியபுராணம் ஓர் ஆய்வு,
கங்கை புத்தக நிலையம்,
சென்னை,
மு.ப.1999.

27.ஞானசம்பந்தன் அ,ச, : சேக்கிழார் தந்த செல்வம்,
கங்கை புத்தக நிலையம்,
சென்னை,
மு.ப.1997.

28.ஞானப்பிரகாசம்.வ. : சேக்கிழார் காட்டும் திருத்தொண்டு நெறி
தமிழ்ச் சோலை பதிப்பகம்
12/16, சதிதியபுரி தெரு
மேற்கு மாம்பலம்,
சென்னை – 33
மு.ப – நவம்பர் -2006

29.தமிழண்ணல் : தொல்காப்பியம் முழுவதும்
சிந்தாமணிப் பதிப்பகம்
மதுரை – 600 020
மு.ப -2009

- 30.தாயுமானவர்மகரிஷி, : தாயுமானவர் பாடல்கள்,
யோகாசன ஆலயம்,
சென்னை,
ஐ.ப.1998.
- 31.தேவநேயப்பாவானர் : பண்டைத் தமிழக
நாகரிகமும் பண்பாடும்
சௌமாரீஸ்வரி.எஸ் (ப.ஆ)
சாரதா பதிப்பகம்
சென்னை- 14
மு.ப. சனவரி -2017
32. ” : பழந்தமிழாச்சி
சௌமாரீஸ்வரி.எஸ் (ப.ஆ)
சாரதா பதிப்பகம்
சென்னை- 14
மு.ப. சனவரி -2016
33. நெடுஞ்செழியன்.க, : ஆசிவகமும் ஐயனார் வரலாறும்
பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகம்
மு.ப -2004.
33. பரமசிவம், சொ, : சேக்கிழார் இலக்கியத்திறன்,
தமிழ்த்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்-
மு.ப -1983.
- 34.பாலசுந்தரம், தி.சு., : நான்மணிக்கடிகை,
கழகம்,
சென்னை,
ம.ப.2007.

- 35.பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ. : புறநாநாறு மூலமும் உரையும்
நீயூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்
41.பி.சிட்கோஇண்டஸ்டிரியஸ் எஸ்டேட்
அம்பத்தூர்
சென்னை – 2011
- 36.பாலையன்.அ.ப (உ.ஆ) : நான்மணிக்கடிகை,
சௌமாரீஸ்வரி.எஸ் (ப.ஆ),
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை- 14,
மு.ப. மார்ச்சு 2009.
- 37.பாலசுப்பிரமணியன்.சி : ஆண்டாள்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை – 1984
- 38.பாலையன்.அ.ப (உ.ஆ) : புறநாநாறு மூலமும் உரையும்
எஸ் கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ)
சாரதா பதிப்பகம்
ஜி-4 சாந்தி அடுக்ககம்
3.ஸ்ரீகிருணாபுரம் தெரு
ராயப்பேட்டை
சென்னை – 14
மு.ப –சூலை – 2008
- 39.பாலையன்.அ.ப : நற்றிணை மூலமும் உரையும்
எஸ் கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ)
சாரதா பதிப்பகம்
ஜி-4 சாந்தி அடுக்ககம்
3.ஸ்ரீகிருணாபுரம் தெரு

- ராயப்பேட்டை
சென்னை – 14
மு.ப டிசம்பர் - 2009
- 40.புலியூர் கேசிகன் : ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்
எஸ் கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ)
சாரதா பதிப்பகம்
ஜி-4 சாந்தி அடுக்ககம்
3.ஸ்ரீகிருஷ்ணாபுரம் தெரு
ராயப்பேட்டை
சென்னை – 14
மு.ப – ஏப்ரல் – 2010
- 41.புலியூர் கேசிகன் : பரிபாடல் மூலமும் உரையும்
எஸ் கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ)
சாரதா பதிப்பகம்
ஜி-4 சாந்தி அடுக்ககம்
3.ஸ்ரீகிருஷ்ணாபுரம் தெரு
ராயப்பேட்டை சென்னை-14
மு.ப-டிசம்பர்-2009
- 42.புலியூர்கேசிகன் : தொல்காப்பியம்
பாரிநிலையம்
சென்னை -8
எ.ப –திசம்பர் -1998
- 43.புலியூர் கேசிகன் : அகநானூறு மூலமும் உரையும்
எஸ் கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ)
சாரதா பதிப்பகம்
ஜி-4 சாந்தி அடுக்ககம்
3.ஸ்ரீகிருஷ்ணாபுரம் தெரு

ராயப்பேட்டை

சென்னை – 14

மு.ப –சூன்- 210

44.மணிவாசகன்,ஞா.,

: சித்தர் பாடல்கள்,

உமா பதிப்பகம்,

சென்னை,

இ.ப. 2001.

45.மணிவாசகம்.ஞா.

: சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும்

உமா பதிப்பகம்

சென்னை

மு.ப-1995

46.மாணிக்கவாசகன்.ஞா.

: திருமூலர் திருமந்திரம் மூலமும் உரையும்

உமா பதிப்பகம்

சென்னை

ப.ப.2016.

47.முத்து ராமமூர்த்தி

: நால்வர் மணிமாலை

எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ)

சாரதா பதிப்பகம்

ஜி-4 சாந்தி அடுக்ககம்

3.ஸ்ரீகிருஷ்ணாபுரம் தெரு

ராயப்பேட்டை

சென்னை – 14

மு.ப – 2014

48.மெய்யப்பன்.,ச,

: பாரதியார் கவிதைகள்,

மணிவாசகர் பதிப்பகம்,

சென்னை,

மு.ப.1996.

- 49.முத்துக்குமரன் இராம., : கிழக்குவாசல் உதயம்,
நான் ஒரு நாற்றங்கால் மாதிரி,
சூலை-2009.
- 50.வெள்ளைவாரணர்.க : சேக்கிழார் காலம்
மதுரைக்காமலாசர் பல்கலைக் கழகம்
மதுரை – 600 021
மு.ப - 1983
- 51.வெற்றியழகன் புலவர்., : நான்மணிக்கடிகை மூலமும் உரையும்
எஸ். கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ)
சாரதா பதிப்பகம்
ஜி4 சாந்தி அடுக்ககம்
3.ஸ்ரீ கிருணாபுரம் தெரு
ராயப்பேட்டை
சென்னை -14
மு.ப. மார்ச்-2009
- 52.வேங்கடசாமிநாட்டார்.ந.மு. : யாப்பருங்கலக்காரிகை மூலமும் உரையும்
எஸ். கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ)
சாரதா பதிப்பகம்
ஜி4 சாந்தி அடுக்ககம்
3.ஸ்ரீ கிருணாபுரம் தெரு
ராயப்பேட்டை
சென்னை -14
ம.ப. மார்ச்-2012
- 53.வையாபுரிப்பிள்ளை,ச, : சங்க இலக்கியம்,
பாரிநிலையம்,
சென்னை,
இ.ப.1967.

54.வையாபுரிப்பிள்ளை, ச,

: புறத்திரட்டு,

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்,

சென்னை,

இ.ப.2001.

அகராதிகள்-களஞ்சியங்கள்

55.அண்ணாமலை.இ.

: கிரியாவின் தமழ் அகாதி

கிழக்கு சென்னை

பிரைவேட் லிமிட்டெட்

71.பூந்தமல்லி ரோடு

அமைந்தகரை

சென்னை -29

மு.ப.1997.

56.பாலுச்சாமி.நா..

: வாழ்வியல் களஞ்சியம்

தொகுதி 1, 6, 7, 8, 9.

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்

தஞ்சாவூர்

மு.ப. 1988

ஆய்வுக்கட்டுரை

57.முத்துக்குமரன் இராம.,

: கிழக்குவாசல் உதயம்,

நான்ஒருநாற்றங்கால் மாதிரி,

ஜீலை-2009.

ஆய்வேடுகள்

58.ஆறுமுகம்,கொ,

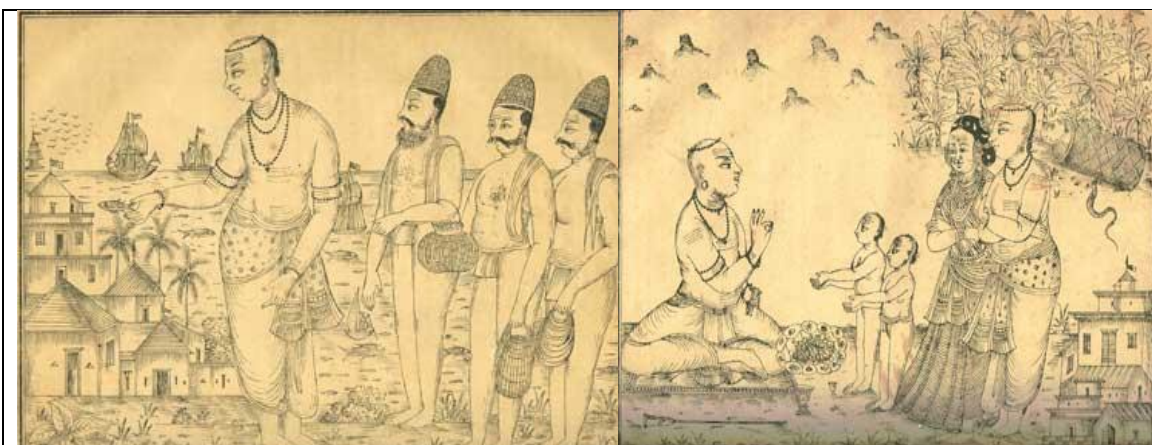
: பெரியபராணத்தில் தொண்டுணர்வு,

தமிழ்த்துறை,

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்,

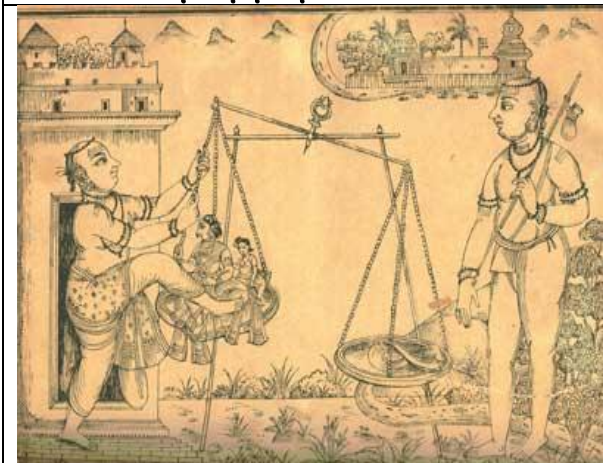
மே -1989.

- 59.இராகவன்,கோ., (மு.ஆ) : பெரியபுராணத்தில் உவமைகள்
தமிழ்த்துறை
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்
மு.ப - ஆகஸ்டு -1998
- 60.சம்பந்தன்,டி,கே, : பெரியபுராணத்தில் இயற்கை,
ஆய்வியல் நிறைஞ்சர்
பட்டஆய்வேடு,
தமிழ்த்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்
மு.ப. ஏப்ரல் -2006.
- 61.பரமசிவம்,சொ, : பெரியபுராணம் காட்டும் பண்பாடு,
தமிழ்த்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்-
மு.ப-1983.
- 62.பாலறவாயன்,அ., : சேக்கிழார் ஒருதமிழ் உணர்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்
மு.ப-1996.

அதிபத்த நாயனார் 1

அப்பூதியடிகள் நாயனார் 2

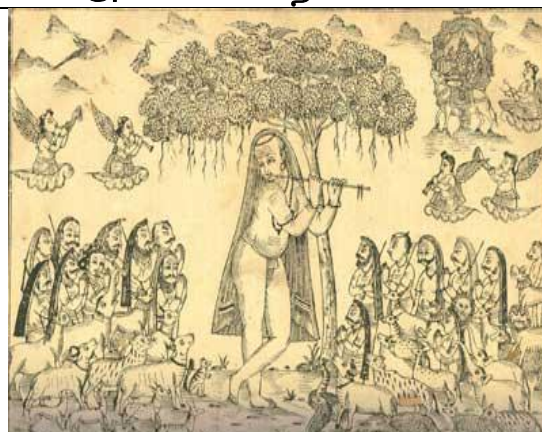
அமர்நீதி நாயனார் 3

அரிவாட்டாய நாயனார் 4

ஆனாய நாயனார் 5

இசைஞானியார் 6

இடங்கழி நாயனார் 7

இயற்பகை நாயனார் 8

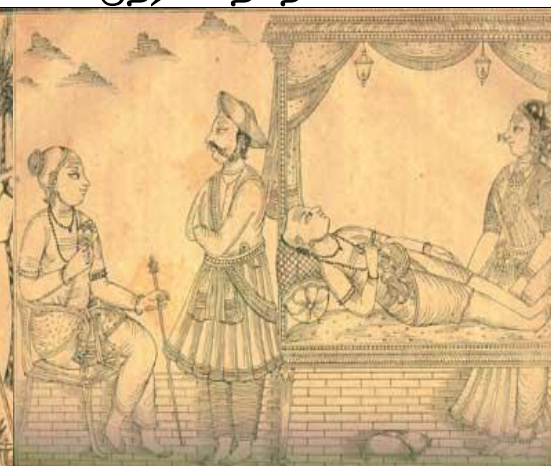
இளையான்குடிமாற நாயனார் 9

ருத்ரபகபதி நாயனார் 10

ஏறிபத்த நாயனார் 11

கலிக்காம நாயனார் 12

ஏனாதிநாத நாயனார் 13

ஐயடிகள் நாயனார் 14

கணநாத நாயனார் 15

கணம்புல்ல நாயனார் 16

கண்ணப்ப நாயனார் 17

கலிக்கம்ப நாயனார் 18

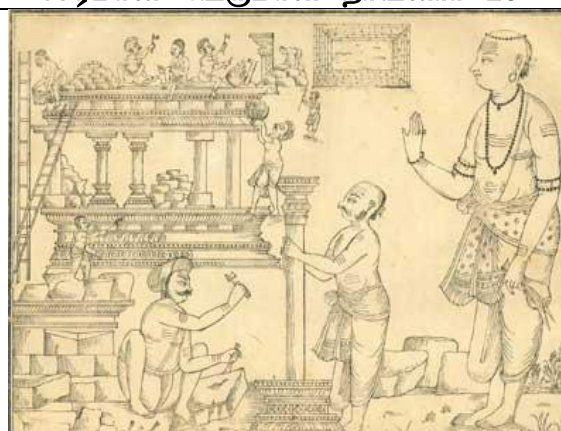
கலிய நாயனார் 19

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் 20

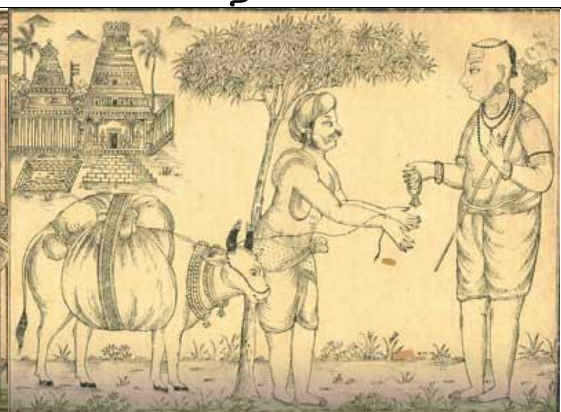
கழற்சிங்க நாயனார் 21

காரி நாயனார் 22

காரைக்கால் அம்மையார் 23

குங்கிலியக் கலயனார் 24

குலச்சிறை நாயனார் 25

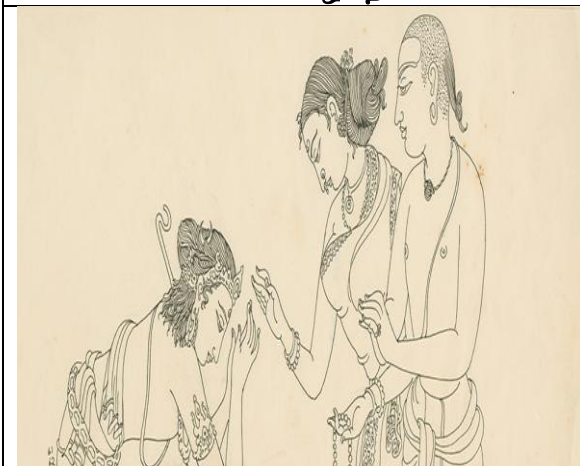
கூற்றுவ நாயனார் 26

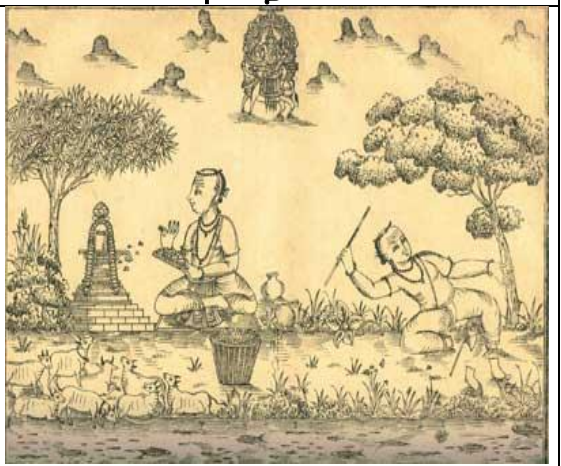
கோட்செங்கட் சோழ நாயனார் 27

கோட்புலி நாயனார் 28

சடைய நாயனார் 29

சண்டேசுர நாயனார் 30

சத்தி நாயனார் 31

சாக்கிய நாயனார் 32

சிறப்புலி நாயனார் 33

சிறுத்தொண்ட நாயனார் 34

சுந்தரர் 35

செருத்துணை நாயனார் 36

சோமாசி மாற நாயனார் 37

தண்டியடிகள் 38

திருக்குறிப்புத் தொண்டர் 39

திருஞானசம்பந்தர் 40

திருநாவுக்கரசர் 41

நந்தனார் (திருநாளைப்போவார்) 42

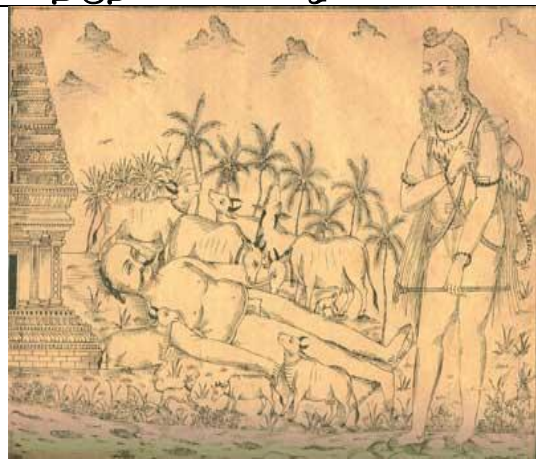
திருநீலகண்ட நாயனார் 43

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பான் 44

திருநீலநக்க நாயனார் 45

திருமூலர் 46

நமிநந்தியடிகள் 47

நரசிங்க முனையரையர் 48

நின்றசீர் நெடுமாற நாயனார் 49

நேச நாயனார் 50

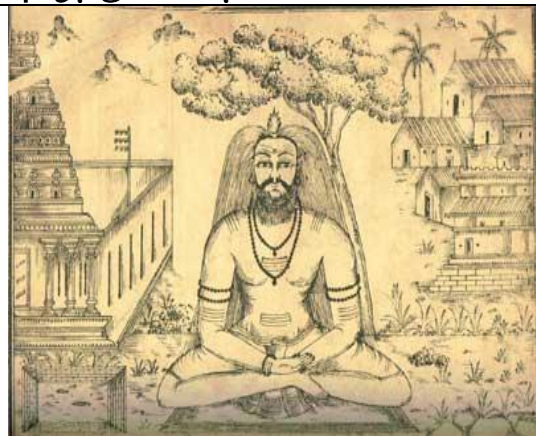
புகழ்ச்சோழ நாயனார் 51

புகழத்துணை நாயனார் 52

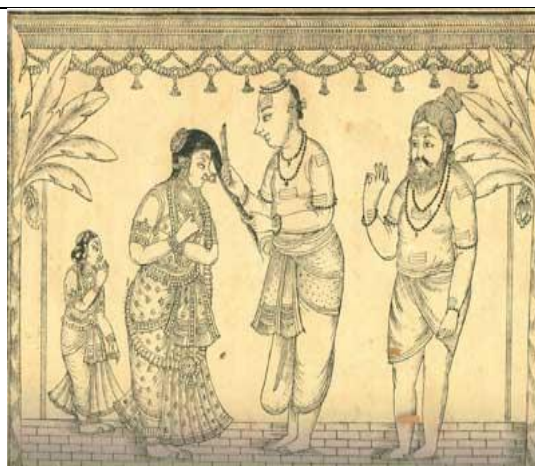
பூசலார் நாயனார் 53

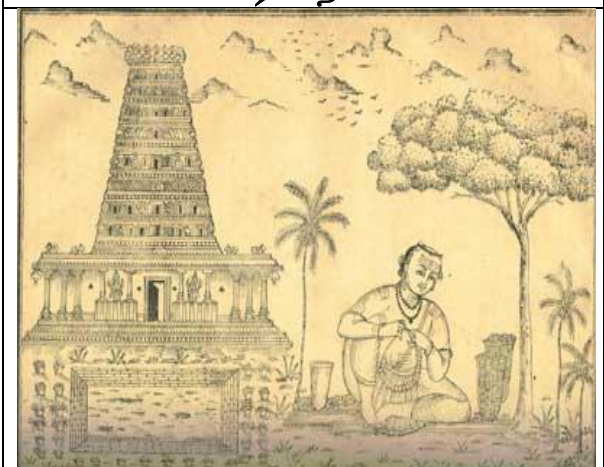
குறும்ப நாயனார் 54

மங்கயர்கரசி நாயனர் 55

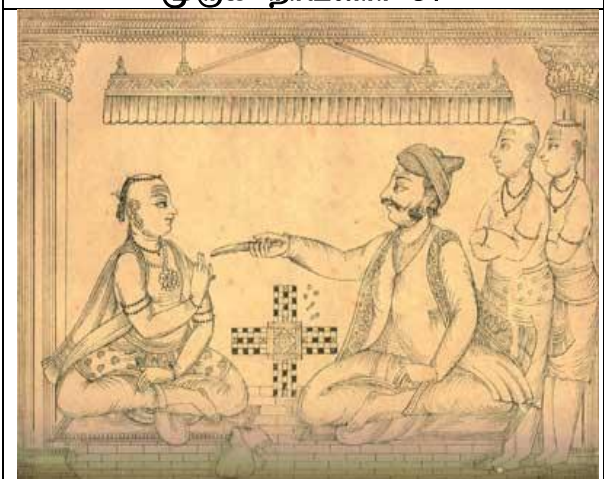
மானக்கஞ்சார் நாயனர் 56

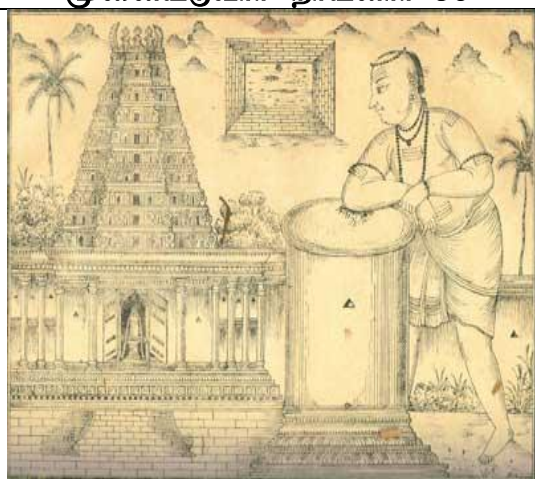
முருக நாயனர் 57

முனையடுவார் நாயனர் 58

மூர்க நாயனர் 59

மூர்த்தி நாயனர் 60

மெய்ப்பொருள் நாயனார் 61

வாயிலார் நாயனார் 62

விறன்மிண்ட நாயனார் 63

சீகாழி ஆலயம்

திருவதிகை வீரட்டானத்து இறைவர்

நால்வர் (சைவசமயக் குரவர்)

அடியார் பெயர்கள்

1. காரணப் பெயர் கொண்டவர் : 40பேர்
2. இயற்பெயரும் காரணப் பெயரும் சேரக் கொண்டவர் : 07பேர்
3. இயற்பெயர் உடையவர் : 16பேர்

ஆக மொத்தம் :63பேர்

காரணப் பெயர் ஞெற்ற சிவனடியார்கள்

1. இயற்பகையார் : உலக இயல்புக்கு மாறுபட்டவர்
2. திரு நீலகண்டர் : திரு நீலகண்டத்தையே தொழுதவர்
3. மெய்ப்பொருள் நாயனார் : சிவவேடமே மெய் என நினைத்தவர்
4. ஏனாதிநாதர் : மன்னர்க்கு வாள் பயிற்றும் ஆசிரியர்
5. திருக்குறிப்பத் தொண்டர் :அடியார் குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்தவர்
6. திருமூலர் : மூலனது உடலில் புகுந்து வாழ்ந்தவர்
7. மூர்க்கர் :சூதாடி எதிரிகளை கத்தியால் குத்தியவர்
8. சாக்கியர் : புத்தமதம் பற்றி வந்தவர்
9. சேரமான் பெருமாள் : குடி பற்றி வந்த பெயர்
10. கூற்றுவர் : பகைவர்க்கு எமன் போன்றவர்
- 11.புகழ்ச் சோழர் : சைவத்தால் புகழ் பெற்றவர்
12. அதிபத்தர் : அதிசயமான பக்தி கொண்டவர்

13. சக்தி நாயனார் : பகைவரது நாவினை அறியும்
சக்திஉடையவர்
14. ஐயடிகள் காடவர்கோன் : சிறப்புடைய பெரியார் ஆகிய பல்லவ
அரசன்
15. கணம் புல்லர் : கணம் புல்லை அறிந்து விற்று
விளக்கெரித்தார்
16. நெடுமாறர் : பெரு மன்னன் பாண்டியன்
17. வாயிலார் : சாதுவானவர்
18. முனையடுவார் : போர் முனையில் அடுபவர்
19. செருத்துணையர் : செரு(வில்) துணையாக நின்று போர்
செய்பவர்
20. புகழ்த் துணையார் : புகழைத் துணையாகக் கொண்டவர்
21. கோட்புலியார் : பகைவரைக் கொல்வதில் புலி
போன்றவர்
22. விறன் மின்டர் : வலிமை மிக்க முரடர்
23. நேச நாயனார் : அடியாரிடம் நேசம் கொண்டவர்
24. கோச்செங்கட் சோழர் : சிவந்த கண்ணினை உடையவர்
25. ஆனாயர் : இடையர் மரபு பற்றி வந்தவர்
26. திரு நாவலூரார் : ஊர் பற்றி வந்த பெயர்
27. எறிபத்தர் : யானையையும் பாகரையும் மழுவாள்
எறிந்த பத்தர்
28. குங்கிலியக் கலயர் : குங்கிலியக் கலயம் வைத்து பூசை
செய்தவர்

29. மானக்கஞ்சாரர் : மானமிகு கஞ்சாறுஎன்னும் ஊரின்
30. சோமாசிமாறர் : சோமனது ஆசி பெற்றவர்
31. கலிக்காமர் : ஏயர் தலைவர்
32. சிறப்புலியார் : சிறப்புடைய புலி போன்றவர்
33. கழற்சிங்கர் : கழல் அணிந்தவர் சிங்கம் போன்றவர்
34. மங்கையர்கரசியார் : சம்பந்தர் வைத்த பெயர் :இயற் பெயர்
மணி
35. இசைஞானியார் : இசைஞானம் உடையவர்
36. குலச்சிறையார் : தம்குலத்தை சமணத்தில் விழாமல் சிறை
வைத்தவர்
37. கணநாதர் : கணங்களைத் தயாரித்த தலைவர்
38. வாயிலார் : அமைதியானவர்
39. திருநாளைப்போவார் : நாளைப் போவேன் என்று சொன்னவர்
40. பெருமிழலைக் குறும்பர் : பெருமிழலையில் தோன்றிய காரணத்தால் வந்த
பெயர்

இயற்பெயர் பெற்ற அடியார்கள்

1. இளையான்குடி மாறர்
2. மூர்த்தியார்
3. முருகர்
4. பசுபதியார்
5. அப்பூதியடிகள்
6. திருநீலநக்கர்

7. நமிநந்தியடிகள்
8. தண்டியடிகள்
9. நரசிங்க முனையரையர்
10. கலிக்கம்பர்
11. கலியர்
12. காரியார்
13. பூசலார்
14. திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்
15. சடையனார்
16. நேசர்

காரணப்பெயர் பெயர்பெற்ற அடியார்கள்

1. திண்ணப்பர்	:கண்ணப்பர்
2. தாயர்	:அரிவாள் தாயனார்
3. விசாரசுமர்	:சண்டேசுரர்
4. புனிதவதியார்	:காரைக்கால் அம்மையார்

5. ஆளுடைய பிள்ளையார் :திருஞான சம்பந்தர்
6. பரஞ்சோதியார் :சிறுத்தொண்டர்
7. மருள் நீக்கியார் :நாவுக்கரசர்

நாயன்மார் மரபுகள்

1. அரசர் : 12பேர்
2. அந்தணர் : 12பேர்
3. வணிகர் : 06பேர்
4. வேளாளர் : 13பேர்
5. ஆதிசைவர் : 04பேர்
6. மரபுக்கொருவர் : 10பேர்
7. மரபு கூறப்படாதவர் : 06பேர்

ஆக மொத்தம் :63 பேர்

அரச மரபைச் சேர்ந்த அடியார்கள்

1. மெய்ப்பொருள் நாயனார்
2. பெருமிழலைக் குறும்பர்
3. சேரமான் பெருமாள்
4. கூற்றுவ நாயனார்

5. புகழ்ச்சோழ நாயனார்
6. நரசிங்க முனை அரையர்
7. ஐயடிகள் காடவர்கோன்
8. நின்றசீர் நெடுமாறர்
9. கழற்சிங்க நாயனார்
10. இடங்கழி நாயனார்
11. மங்கயர்க்கரசியார்
12. கோச்செங்கட் சோழர்

அந்தணர் மரபைச் சேர்ந்த அடியார்கள்

1. குங்குலியக் கலயர்
2. முருக நாயனார்
3. உருத்திர பசுபதியார்
4. சண்டிசர்
5. அப்பூதி அடிகள்
6. திருநீலநக்கர்
7. நமிநந்தி அடிகள்
8. சம்பந்தர்
9. சோமாசிமாற நாயனார்
10. சிறப்புலி நாயனார்
11. கணநாதர்
12. பூசலார் நாயனார்

வணிகர் மரபைச் சேர்ந்த அடியார்கள்

1. இயற்பகையார்
2. அமர்நீதி நாயனார்
3. மூர்த்தி நாயனார்
4. காரைக்கால் அம்மையார்
5. கலிக்கம்ப நாயனார்
6. கலிய நாயனார்

வேளாளர் மரபைச் சேர்ந்த அடியார்கள்

1. இளையான்குடி மாறர்
2. விறல்மிண்டர்
3. மானக்கஞ்சாரர்
4. அரிவாட்டாயர்
5. அப்பர்சுவாமிகள்
6. ஏயர்கோன் கலிக்காமர்
7. மூர்க்க நாயனார்
8. சக்தி நாயனார்
9. வியிலார் நாயனார்
10. மூளையடுவார் நாயனார்
11. செருத்துணை நாயனார்
12. சாக்கிய நாயனார்
13. கோட்புலி நாயனார்

ஆதி சைவர்

1. சுந்தரர்
2. சடையனார்
3. இசை ஞானியார்
4. புகழ்த்துணை நாயனார்

மரபுக்கு ஒருவர்

1. திருநீலகண்டர்	- வேட்கோவர்
2. கண்கப்பர்	- வேடர்
3. ஆனாயர்	- இடையர்
4. திருக்குறிப்புத் தொண்டர்	- வண்ணார்
5. அதிபத்தர்	- பரதவர்
6. நேச நாயனார்	- சாலியர்
7. நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்	- பாணர்
8. நந்தநார்	- பறையர்
9. ஏனாதி நாயனார்	- ஈழவர் குலம்
10. சிறுத்தொண்டர்	- மாமாத்திரர்

மரபு கூறப்படாதவர்

1. எறிபத்தர்
2. குலச்சிறையார்
3. திருமூலர்
4. தண்டியடிகள்
5. கணம் புல்ல நாயனார்
6. காரியார்

அடியார்களும் செய்த தொண்டும்

- திருநீலகண்டர் சிவனடியார்களுக்கு இலவசமாக திருவோடு கொடுத்து தொண்டு புரிந்த குயவர்.
- இயற்பகை நாயனார் யார் எது கேட்டாலும் இல்லை என்று கூறாமல் கொடுத்து தொண்டு செய்தவர் இறைவன் சோதித்த போது தன் துனைவியாரையே சிவனடியாருக்கு மனமுவந்து அளித்த வணிகர்.
- இளையான்குடி மாறர் வறுமையிலும் அடியார்க்கு அமுது அளித்த வேளாளர்.
- மெய்ப்பொருள் நாயனார் அடியார்கள் திருவேடத்தையே மெய்ப்பொருளாக எண்ணி தன்னை கொன்றவனையே காத்தவர்.
- விறன்மின்டர் தேவாசிரிய மண்டபத்தில் வீற்றிருந்த சிவனடியார்களை வணங்காமல் சுந்தரரையும் பகைத்த வேளாளர். இவரின் மூலமே சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகை இயற்றி நமக்கு கிடைத்திட ஈசன் திருவுளம் கொண்டார்.
- அமர்நீதி நாயனார் அடியார் கொடுத்த கோவணம் மறைந்ததற்கு ஈடு செய்ய தன் மனைவி மக்கள் சொத்துக்களுடன் தன்னையும் சிவனடியார்க்கு அர்ப்பணம் செய்த வணிகர்.
- எறிபந்த நாயனார் சிவனடியார்கட்கு வரும் துன்பத்தை களைபவர் தன் கையிலிருந்த மழுவாயுதத்தால் சிவனடியாரை துன்புறுத்திப் பட்டத்து யானையைக் கொண்டு சைவத்தை வளர்த்தவர்.
- ஏனாதிநாத நாயனார் வாள்வித்தை பயிற்றுவிக்கும் ஆதிகூரனோடு யுத்தம் செய்யும் போது ஆதிகூரன் நெற்றியில் திருநீறு

அணிந்திருக்கவே அவனைக் கொல்லாது விட சிவபெருமான் தன் திருவடியில் சேர்த்தருளினார்.

- கண்ணப்பர் சிவனின் மீதுள்ள அளவற்ற அன்பினால் தம் கண்ணையும் பறித்து ஈசனுக்கு கொடுத்த வேடுவர்.
- குங்கிலியக் கலயனார் சிவனுக்கு நாள்தோறும் குங்கிலிய தூபமிட்டு வணங்கியவர். வறுமை வந்தபோதும் தன் பொன் பொருளை விற்று சிவனுக்கு குங்கிலிய தூபமிட்ட மறையவர்.
- மானக்கஞ்சாறர் தம் மகளின் நீண்ட கூந்தலைத் திருமணத்தன்று சிவனடியாரின் பஞ்சவடிக்காக அரிந்தளித்த வேளாளர்.
- உருத்திரபசுபதி நாயனார் எண்ணமே கருவாகி சொல்லாய் வெளிவந்து செயலாய் வினை வடிவாய் ஆவதே உண்மை வாய்மை மெய்மை என்பன மூவிடத்தும் முரன்படாது ஐந்தெழுத்து மந்திரம் ஒதி சிவனருளைப் பெற்றவர் பசுபதி நாயனார்.
- அரிவாட்டாயர் நெல்லரிசியும் மாவடுவும் செங்கீலையும் கொண்டு தினமும் பூசை செய்பவர் ஒரு நாள் பூசைப் பொருட்கள் தவறித் தரையில் விழ இன்று பூசை செய்ய வழியில்லையே என்று தம் கழுத்தறுக்க முயன்ற வேளாளர்.
- ஆனாய நாயனார் பஞ்சாட்சரத்தை வேயங்குழலால் இசைத்து முக்தி பெற்ற யாதவர்.
- மூர்த்தி நாயனார் சந்தனக் கட்டை கிடைக்காதபோது தம் முழங்கையைத் தேய்த்து இறைவனுக்குக் காப்பிட்ட வணிகர்.
- முருக நாயனார் தினமும் மலர் மாலைகள் தொடுத்து இறைவனை வழிபட்டு திருத்தொண்டு செய்த மறையவர்.
- திருநாளைப் போவார் (நந்தனார்) மறையவர் குலத்தில் தோன்றிய இவர் தில்லை சிதம்பலத்தில் சிவனின் கட்டளைப்படி தீக்குள் புகுந்து வேதியராகி முக்தியடைந்தவர்.
- திருக்குறிப்புத் தொண்டர் தினமும் சிவனடியார்களின் ஆடைகளைத் துவைத்து அழுக்கு நீக்கி தொண்டு செய்தவர்.

- சண்டேசுவரர் சிவபூசைக்குரிய பாற்குடங்களை உதைத்த தமது தந்தையின் மீது வைக்கோலை வீச அது மழுவாக மாறி அவரின் காலை வெட்டியது தொண்டர்களுக்கெல்லாம் தலைவராகி சண்டீசர் பதவியை ஏற்ற மறையவர்.
 - திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சைவமும் தமிழும் தழைக்கத் தேவாரம் பாடியவர் புறச் சமய இருளை நீக்கிய வேளாளர் திருக்கோயில் உழவாரப்பணி செய்து தொண்டு புரிந்தவர்.
 - குலச்சிறை நாயனார் கூன்பாண்டிய மன்னனின் மதலமைச்சராய் இருந்து சைவ நெறியைக் காத்தவர்.
 - பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரையே தொழுது அவரோடு சிவப்பேறு பெற்றவர்.
 - காரைக்கால் அம்மையார் சிவனருளால் இருமுறை மாயமாங்கனி பெற்றார் கயிலை மலையை கைகலால் நடந்து சென்றபோது சிவனே அம்மையே என்று அழைக்கப் பெற்றவர் அந்தாதி பாடி இசைத் தமிழுக்கும் சைவத்திற்கும் தொண்டு செய்தவர்.
-
- அப்பூதி அடிகளார் திருநாவுக்கரசரின் திருப்பெயரை ஓதி பல்வேறு தொண்டுகள் புரிந்து சிவப்பேறு பெற்ற அந்தணர்.
 - மூர்க்க நாயனார் அனுதினமும் சிவனடியார்களை அழைத்து அமுதளித்து வந்தார். அதனால் செல்வம் எல்லாம் குறைந்து வறுமையுற்றார். தம் உடைமைகளை விற்று அமுதளித்தார். பொருள் இழந்த நிலையில் தாம் கற்ற சூதாட்டத்தை ஆடி அந்த பொருள் கொண்டு அடியார்களுக்கு அமுதளித்தார்.
 - கலிய நாயனார் சிவதலங்கள்தோறும் உள்ளும் புறமும் நிறைய விளக்குகளை ஏற்றி மகிழ்வார். அதனால் செல்வம் அனைத்தும் குறைய அவர் செக்கு மாட்டை ஓட்டி அதனால் வரும் கூலியைக் கொண்டு விளக்கேற்றினார். இறுதியில் பொருள் இல்லாத நிலையில் எண்ணெய்க்குப் பலிலாக தன் ரத்தத்தை ஊற்றி விளக்கு ஏற்ற தன் கையை அரிந்த சிவபக்தர்.

- திருநீலநக்க நாயனார் ஈசனின் திருமேனியில் விழுந்த சிலந்தியை வாயில் ஊதிய மனைவியை துறக்க முயன்றவர் திருஞானசம்பந்தரின் திருமணத்திற்கு புரோகிதம் பார்த்து தரிசித்து சிவப்பேற்றை அடைந்த மறையவர்.
- நமிநந்தியடிகள் நாயனார் தினமும் திருவாரூர் கோவிலில் விளக்கு ஏற்றுவதை தொண்டாக செய்து வந்தார். ஒரு நாள் சமணர்கள் எண்ணெய் தர மறுத்தமையால் இறைவன் திருவருள் பெற்று குளத்து நீரைக்கொண்டே விளக்கு எரித்த மறையவர்.
- திருஞான சம்பந்தர் பார்வதி அம்மையே ஞானப்பால் அருளி சிவஞானம் பெற்றவர். தமிழும் சைவமும் தழைக்கச் செய்தவர்
- ஏயர்கோன் கலிக்காமர் சுந்தரர் சிவனைத் தூது அனுப்பியதால் பகைத்து பின் சுந்தரர் மூலம் சூலை நீங்கப்பெற்ற வேளாளர்.
- திருமூல நாயனார் கயிலை திருநந்தியின் மாணவ சிவயோகியர் மூலன் உடலில் புகுந்து திரமந்திரம் பாடிய சித்தர்
- தண்டியடிகள் திருவாரூர்க் கமலாலயக் குளத்தை பிறவிக் குருடாக இருந்தும் குளத்தை திருத்தி சிவனடியார்களுக்கு அமுதளித்தவர்.
- சோமாசிமாற நாயனார் சிவவேள்விகள் புரிந்து சுந்தரரை வழிபட்டு சிவபதம் அடைந்த மறையவர்.
- சாக்கிய நாயனார் புத்த சமயத்திலிருந்து சிவனை உணர்ந்து திரும்பி பூக்கள் இல்லாத நிலையில் நாள்தோறும் கற்களையே மலராகச் சிவலிங்கத்தின் மீது எறிந்து தமது சிவ பக்தியை வெளிப்படுத்தி சிவனருள் பெற்ற வேளாளர்.
- சிறப்புலி நாயனார் திருவைந்தெழுத்து ஓதி அடியவர்க்கு அமுதும் யாகங்களும் செய்த அடியார்.
- சிறுத்தொண்டர் சிவனடியார் கேட்டதற்காக தம் பிள்ளையையே அமுதாகப் படைத்தவர்.
- கழற்றறிவார் உவர்மண் பூசிய சைவத் தொழிலாலியை சிவனாக வணங்கிய மன்னன் சேரமான் பெருமாள் நாயனார்.

- கணநாதர் சீர்காழியில் தினமும் திருப்பணி செய்தும் ஞானசம்பந்தரை வழிபட்டும் தொண்டு புரிந்த மறையவர்
- கூற்றுவநாயனார் பஞ்சாட்சரத்தை ஓதி நடராசரின் திருவடியே தம் மணிமுடியாகப் பெற்று வழிபட்ட குறுநில மன்னர்.
- புகழ்ச்சோழ நாயனார் எறிபந்த நாயனாரை அணைந்து என்னையும் கொன்றருள்க என்ற அரசர். தம்படைவிரர் வெட்டிக் கொணர்ந்த தலையில் ஒன்று சடைமுடி தரித்திருப்பதைக் கண்டு மனம் நொந்து தீப்புகுந்தார்.
- நரசிங்க முனையரையர் போலிச் சிவனடியாரிடமும் அன்பு காட்டி பொன் கொடுத்து தொண்டு புரிந்தவர்.
- அதிபத்தர் நாள்தோறும் தம் வலையில் அகப்படும் முதல் மீனை இறைவனுக்குப் படைத்து அதை ஆற்றில் விடுவார்.
- கலிக்கம்பர் தனக்கு பணிவிடை செய்தவரையும் வழிபட்டவர். கரகநீர் தர மறுத்த தன் மனைவியின் கரத்தை வெட்டிய வணிகர். தினமும் விளக்கெறித்து தொண்டு செய்தவர். வறுமையில் வாடியபோது விளக்கெரிக்க எண்ணெய் இல்லாததால் தன் கழுத்தை அறுத்து விளக்கெரிக்க முயன்ற வணிகர்.
- சத்தி நாயனார் சிவனின் திருவடித் தாமரைகளை சிறிதும் மறவாமல் சிவத்தொண்டு செய்பவர். சிவனடியார்களை இகழும் பாதகர்களைத் தண்டித்தவர்.
- ஐயடிகள்காடவர்கோன் இவர் ஆட்சியைத் துறந்து சிவத்தலங்கள்தோறும் சென்று இறைவனை வழிபட்டு பல தொண்டுகளைச் செய்தவர்.
- கணம்புல்லர் சிவத்தலங்கள் தோறும் சென்று கணம்புல்லை விற்று நெய்வாங்கி திருவிளக்கேற்றி தோத்திரம் செய்து வணங்கி வந்தார். ஒரு முறை வறுமையுற்ற போது விளக்கெரிக்க நெய்யும் புல்லும் இல்லாது போகவே தன் தலை மயிரையே எரித்தவர். அடியார்களுக்கு உதவியவர்.

- காரிநாயனார் காரிக்கோவை என்ற நூல் இயற்றி மன்னர்களிடம் கொடுத்து பெற்ற பொருளால் சிவாலயங்கள் கட்டினார். எந்த தடை வரினும் செய்து முடிப்பவர்.
- நின்ற சீர் நெடுமாறன் கூன்பாண்டியன் சமணத்திலிருந்து ஞானசம்பந்தரால் சைவத்திற்கு மாறி சைவ சமயத்தை வளர்த்தார். அடியார்களுக்கு உதவியவர்.
- வாயிலார் சிவனுக்கு மனதிலேயே கோவிலமைத்து ஞான விளக்கேற்றி அன்பு படைத்து ஞான பூசை செய்த வேளாளர். ஆடியார்களுக்கு ஞானத்தை உபதேசித்தவர்.
- முனையடுவார் கூலிக்கு கிடைத்த பொருள் கொண்டு சிவனடியார்களுக்கு அருளியவர்.
- கழற்சிங்க நாயனார் போரிட்டு வென்று சைவம் தழைக்கச் செய்தார். ஒரு முறை சிவாலயத்தில் மண்டபத்தில் உள்ள மலரை நுகர்ந்து பார்த்த தன் மனைவியை தண்டித்த பல்லவ மன்னர். சிவபக்தர் அடியார்களுக்கு அருளியவர்.
- இடங்கழி நாயனார் அடியார்களுக்கு அமுதளிக்க தன் செல்வத்தையும் நெற்குவியல்களையும் அளித்து அமுதளித்த குறுநில மன்னர்.
- செருத்துணை நாயனார் கழற்சிங்க நாயனாரின் மனைவி பூ மண்டபத்திலுள்ள மலரை நுகர்ந்து பார்த்ததால் அவரைத் தண்டித்தார். சிறந்த சிவபக்தர்.
- புகழ்த்துணை நாயனார் சிவ ஆகம முறைப்படி தினமும் சிவனை அர்ச்சனை செய்து வழிபட்டு வந்தார். பஞ்சம் வந்த காலத்தில் சிவபெருமானின் அருளால் தினமும் ஒவ்வொரு பொற்காசு பெற்று சிவனடியார்களுக்கு தொண்டு செய்து வந்தார்.
- கோட்புலி நாயனார் சோழ நாட்டின் சேனாதிபதி போருக்கு சென்ற காலத்தில் சிவபெருமானுக்காக படைக்க வைத்திருந்த நெல்லை

- பஞ்சத்தினால் உண்ட சுற்றத்தை தண்டித்தவர். சிவபக்தர் வேளாளர் மரபைச் சேர்ந்தவர்.
- பூசலார் நாயனார் தம் மனதிலே சிவபெருமானுக்கு ஆலயம் எழுப்பி அதிலே சிவபெருமானை பிரதிட்டை செய்து சிவனை எழுந்தருளச் செய்த மறையவர்.
 - மங்கையர்க் கரசியார் நின்றசீர் நெடுமாறனின் மனைவி சமணத்தில் உழன்ற மன்னரையும் நாட்டையும் காத்திட திருஞான சம்பந்தரை மதுரைக்கு அழைத்து தம் கணவரை சைவராக்கி சைவத்தை மீட்டெடுத்த அரசியார்.
 - நேச நாயனார் கீழுடை கோவணம் போன்றவற்றை சிவனடியார்களுக்குக் கொடுத்து பெருந்தொண்டு செய்த சிவனடியார் சிறந்த பக்தர் சாலியர்
 - கோட்செங்கட்சோழ நாயனார் திருவானைக்கா மதில் மணி செய்து எழுபது மாடக் கோயில்களைக் கட்டி சைவத்திற்கு பெருந்தொண்டு செய்தவர்.
 - திருநீல கண்ட யாழ்ப்பாணர் திருஞானசம்பந்தரின் திருக் கூட்டத்தோடு இணைந்து யாழ் இசைத்து பாடிய பாணர் சைவப் பற்று கொண்டவர்.
 - சடையனார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் தந்தை திருநாவலூரில் ஆதிசைவ குலத்தில் தோன்றியவர் சிவனடியார்களில் இவரும் ஒருவராகக் கருதப் பட்டார்.
 - இசைஞானியார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் அன்னை திருநாவலூரில் தொண்டு செய்தார்.
 - சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சிவனின் தோழராய் ஏழாம் திருமுறை திருப்பாட்டு பாடி செந்தமிழ் வளர்த்த ஆதி சைவர் சிவனடியார்களுக்கு தொண்டு செய்தவர்.

பெரியபுராணத்தில் மனிதம்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

இரா.வெங்கடேசன்

பதிவு எண் :1488

நெறியாளர்

முனைவர் சொ.சுரேஷ்

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தரநிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்று மதிப்பீட்டில் „A+... (CGPA.3.64)
தகுதி பெற்றது மற்றும்மத்திய மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் பல்கலைக்கழக
மானியக்குழுவின் முதல்தரப் பல்கலைக்கழகத் தகுதி பெற்றது)

காரைக்குடி - 630 003

தமிழ்நாடு, இந்தியா

செப்டம்பர் - 2020

முடிவுரை

பெரியபுராணத்தில் மனிதம் என்னும் தலைப்பில் மேற்கொண்ட இவ்வாய்வில் கண்டறியப்பட்ட முடிவுகள் முடிவுரையில் இடம்பெற்றுள்ளன.

- தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் புராண இலக்கியங்களுக்கென்று தனி இடம் உண்டு. புராணம் என்பது பழைய செய்தி அல்லது பழைய வரலாறு என்பது பொருள். அந்த வகையில் இறைவன்பால் அன்பு செலுத்தி வீடுபேறு எய்திய சைவ மெய்த்தொண்டர்களின் வரலாறுகளை பெருங்காப்பிய நயங்களோடு பெரியபுராணம் அமைந்துள்ளது.
- பெரியபுராணம் தேவர், அரசர், அரக்கர் போன்றோருடைய தவத்தினையும், போரினையும் புனைந்து கூறுவது அன்று. பலசமய சார்பான கதைகளைக் கலந்து கூறி மயக்கம் விளைவிப்பதும் அன்று. தமிழ் நாட்டில் வரலாற்றுக்கு உட்பட்ட காலத்தில் ஊரும் பேரும் உசாவி அறியத்தக்க பல்வகை மரபுகளிலும் தோன்றித் திகழ்ந்து பயன் கருதாது பேரன்புடன் இறைவனை வழிபட்டு திருவருள் பெற்ற சிவனடியார்களின் வரலாறுகளைத் தொகுத்துக் கூறுவதாகும்.
- பெரியபுராணம் உயர்வு நவிர்ச்சி இன்றி இனிய செந்தமிழ் நடையில் அமைந்துள்ளது. தேவாரம், திருவாசகம் போல் தோத்திரப் பாடலாக மட்டுமல்லாமல் நாயன்மார்களின் வரலாறு மூலம் இறை நெறியை வளர்க்கும் பாடல் தொகுப்பாக பெரியபுராணம் அமைந்துள்ளது.
- சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் சீர்பரவும் செஞ்சொல் காப்பியத்திற்கு பெரிய புராணமென பெயர் சூட்டவில்லை. பெரியோர் வரலாற்றைக் கூறுவதாலும் ஓதுவார் தமக்கு அளப்பரிய பெருமை சேர்ப்பதாலும், பிறவா யாக்கை பெரியோன் பெருமையை விவரிப்பதாலும், அப்பெரியோன் அடியார்க்கு இனியனாக எழுந்தருளிய அருமையை விளக்குவதாலும் முன்னும் பின்னும் இதனை ஒத்த பெருமை வேறு எந்த

நாலுக்கும் தோன்றாததாலும் இது பெரியபுராணம் எனப் பெயர் பெற்றது.

- உலக வழக்கில் புராணமென கூறப்பட்டாலும் பெரியபுராணம் இறைநெறிச் சுவையை நலம் பாரிக்கும் பெருநூல். தமிழ் மொழியின் இசை முழுவதும் மெய்யுறு கொண்டுள்ள முழு நூலாகும்.
- சேக்கிழார் என்ற குடிப்பெயர் தாங்கிய அருண்மொழித்தேவர் திருத்தொண்டர் புராணம் அருளி 'தொண்டர்சீர் பரவுவார்' என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றுள்ளார்
- சிவபெருமான் 'உலகெலாம்' என அடியெடுத்துக் கொடுக்கச் சுந்தரர் ஆக்கிய திருத்தொண்டத் தொகை, நம்பியாண்டார் நம்பி படைத்த திருத்தொண்டர் திருஅந்தாதி ஆகிய நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சேக்கிழார் 'திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் படைத்துள்ளார்.
- சிவபெருமான் திரிபுரம் எரித்தமை, பாற்கடல் நஞ்சுண்டமை, இராமபிரான் பிரமகத்தி குற்றம் தீர்த்தமை, சிவனார் கங்கை, மதி, நாகம், புலித்தோல், யானைத்தோல் அணிந்தமை, கம்பையில் உமாதேவி வளைத்தமும்பு படியச் சிவலிங்கம் தழுவியமை, வாமன அவதாரம், மன்மதனை எரித்தமை,கூற்றுவனைக் காலால் உதைத்தமை போன்ற தொன்மச் செய்திகள் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.
- திருமண முறை, மறுபிறப்பு நம்பிக்கை, சகுனம் பார்த்தல், கனவு பற்றிய நம்பிக்கை, ஊர்மன்றத்தில் வழக்குரைத்தல், இனவேறுபாடு கருதாமை, ஓரினத்தார் மற்றோர் இனத்தில் மண உறவு கொள்ளல் போன்றன பெரியபுராணத்தில் காணப்படுகின்றன.
- இறைவன், குடும்பம் இவற்றுடன் நெருங்கிய தொடர்பு உடையவர்களிடத்தும் ஏற்படுகின்ற இரக்க உணர்வை 'மனிதநேயம்' எனப்படும்

- புகழ்ச்சோழ நாயனார் போர்க்களத்தில் திருநீறுபூசிய, வெட்டுண்ட தலையைக் கண்டு மகனுக்கு முடி அணிவித்து உயிர் துறந்துள்ளார்.
- சிவலிங்கத்தின் கண்ணில் குருதி கண்ட திண்ணன் தன் கண்ணையே இடந்து அப்பியதால் கண்ணப்பர் என இறைவனால் பெயர் பெற்றார். இந்நிகழ்வு இறைவன் மீது கொண்டிருந்த அளவுகடந்த பக்தியினை புலப்படுத்துகிறது.
- சிவபெருமான் காரைக்கால் அம்மையாரை ‘அம்மையே’ என்று அழைப்பதற்கு காரணம் சிவபெருமான் மீது காரைக்கால் அம்மையார் கொண்டிருந்த பக்தி நெறியே ஆகும்.
- தொடர்பற்ற மனிதர்களிடத்தும் மனிதர் அல்லாத பிறஉயிர்களிடத்தும் கொள்கின்ற இரக்க உணர்வே மனித நேயமாகும். இம்மனிதநேயப் பண்பு நாயன்மார்களிடம் காணப்படுகிறது.
- யோகியார் ஒருவர் தன் தலைவனை இழந்த பசுக்கூட்டம் கதறுவது கண்டு மனமிரங்கி பசுக்கூட்டத் தலைவனாகிய மூலன் உடலில் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தல் விந்தையின் மூலம் பாய்ந்து பசுக்களுக்கு மகிழ்வுட்டியது இவரின் மனித நேயப் பண்பினை வெளிப்படுத்துகிறது.
- சேக்கிழார் என்ற குடிப்பெயர் தாங்கிய அருண்மொழித்தேவர் திருத்தொண்டர் புராணம் அருளி ‘தொண்டர்சீர் பரவுவார்’ என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றுள்ளார்
- சிவபெருமான் ‘உலகெலாம்’ என அடியெடுத்துக் கொடுக்கச் சுந்தரர் ஆக்கிய திருத்தொண்டத் தொகை, நம்பியாண்டார் நம்பி படைத்த திருத்தொண்டர் திருஅந்தாதி ஆகிய நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சேக்கிழார் ‘திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் படைத்துள்ளார்.
- இளையான்குடிமாற நாயனார் வறுமை நிலையிலும் வயலில் விதைத்த நெல்லை அரித்து வந்து, வறுத்து அரிசி சமைத்து அடியார்க்கு அழுதிட்டார்.

- திருக்குறிப்புத் தொண்டர் சிவனடியார்கள் மீது கொண்ட அன்பினால் நாள்தோறும் சிவனடியார் காவியுடையத் துவைத்துக் கொடுத்தார்.
- அப்பூதி அடிகள் வைத்திருந்த தண்ணீர் பந்தலுக்கும் அறச்சாலைகட்கும் திருநாவுக்கரசர் பெயரை வைத்தார்.
- திருவீழிமிழலைமக்கள் மழையின்றிப் பஞ்சத்தால் வறுமையுற்று வாடினர் மனிதநேயம் மிக்கவர்களான திருநாவுக்கரசரும், திருஞானசம்பந்தரும் திருவீழிமிழலை இறைவனைப் பாடிப் படியில் பொற்காசுப் பெற்று மக்களைக் காத்தனர்.
- சுந்தரர் இறைவனைப் பாடிப் பெற்றநெல்லைப் பரவையார் திருஆரூர் மக்கட்குப் பகுத்துக் கொடுத்ததன் மூலம் மனித நேயப் பண்பு வெளிப்படுகிறது.
- மெய்ப்பொருள் நாயனாரும், ஏனாதிநாத நாயனாரும் பகைவர் மீதும் அன்பு செலுத்தும் அடியார்களாக இருந்தனர் இது அடியார்களின் மனித நேயத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.
- அந்தணர் குலச் சுந்தரர், கணிகையர்குலப் பரவையாரையும், வேளான்குலச் சங்கிலியாரையும் மணந்துகொண்டார். இது அக்கால இன ஒருமைப்பாட்டுக்கு சான்றாக அமைகின்றது.
- அந்தணராகிய நீலநக்கர் வீட்டில் ஞானசம்பந்தரும்இ நீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும் விருந்துண்டு தங்கிய நிகழ்வும் அக்கால இன ஒருமைப்பாட்டை உணர்த்துகிறது.
- நாயன்மார்கள் இனவேறுபாடு, குல வேறுபாடு கருதாமல் சமுதாயத் தொண்டு செய்துள்ளனர். மேலும் சமுதாய ஒற்றுமைக்கு வித்திட்டவர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.
- நான்கு வருணக் கோட்பாடு கொடிகட்டிப் பறந்த அக்காலத்தில் அந்தணர் அப்பூதியடிகள் வேளாளரான அப்பரிடத்தில் கொண்டிருந்த அன்பு சாதி கடந்த பேரன்பையும், பெருமதிப்பையும் காண முடிகின்றது.
- பசித்தோர்க்கு உணவு அளித்தலும், ஏழைக்கு ஆடை அளித்தலும், பஞ்சம் ஏற்பட்ட காலங்களில் கோவிலில் சேர்த்து வைத்த பண்டத்திலிருந்து உணவு தாணியங்களை எடுத்து மக்களின்

பசியைப் பொக்குதல் போன்ற செயல்கள் மூலம் சிவனடியார்களின் சமுதாயத் தொண்டினைக் காணமுடிகின்றது.

இவ்வாறு சிவனடியார்கள் மக்களிடத்தும், இறைவனிடத்தும் காட்டிய அன்பு மற்றும் பக்தி நெறியினை பெரியபுராணத்தில் பரவலாகக் காணமுடிகிறது. மேலும் அடியார்கள் சமூகத்திற்கு ஆற்றிய தொண்டுகளும் சமூக நல்லினக்கத்திற்காக அடியார்கள் செயல்பட்ட செயல்பாடுகளும் பெரியபுராணத்தில் காணமுடிகிறது.

பெரியபுராணத்தில் மேலாய்வுக் களங்களாக அணிகள், தொடை நயங்கள், தொன்மங்கள், விருத்தங்கள் போன்ற பொருள்களில் ஆய்வு மேற்கொள்ளலாம்.